SKALDESTYCKEN

AF

ELIAS WILHELM RUDA.

ÖREBRO,
tryckt hos N. M. LINDH 1834.

SKALDESTYCKEN

AF

ELIAS WILHELM RUDA.

ÖREBRO,
tryckt hos N. M. LINDH 1834.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör Harvard University Library, har hämtats från Google Books. Den anpassades för Projekt Runeberg i april 2013 av Bert H.

Förord.

Elias Wiilhelm Ruda, äldst af åtta syskon, föddes den 3 September 1807, på Häringe urgamla sätesgård j i Vester-Haninge socken af Södertörn, yid n Vik af Östefsjön* nära intill det af Hervara-sagan och Tegnérs Axel förhertligäde Sotaskäf *)(Flyttad redan i spada år med sinä föräldrar till deh när-b^lagnä Saleins socken* förvafade han alltid i liflig hågkomst dén nätur* sotn, ej hiindfe minnesrik an pkön, hade inött hanö tidigaste blickar* Och tvifvels-atan, alltifrån Uppvaknandet af hans fötyta känslor, jpverkftt på hans själs-änlag med en for hans framtid afgörande tjuSmakt Hans slägtkfets tar torftig* nen aktningsvärd: fadern trädgårdsmästare; modren en i sitt stånd ovanlig tjvifina, från hvilkett de egen-pkaper, som hos sonen tycktes bebåda något utmärkt, toto i viss mån såsom arf öfvetgångna; farfadern en aldrig gårdsfogde, som under de första tio åren var till dessa egenskaper ett gladt ögonvittne, och der-fore på dödsbädden anslog sin lilla, under mångårig ijeust hopsparda förmögenhet, att odelad användas till den läsgirige gossens uppfostran. Härigenom blef möjligt, att Ruda kunde genast derefter, enligt far-' fadfema yttersta vilja, sändas till Strengnäs läroverk» Från 1817 till. 1822 genomgick han dess trivialskola och lägre afdelningen af dess gymnasium, utan

. ,*) Den VUlnfi-höfdiog, hvars namn det bär, öfrerTwms i denna vik af Olof den Helige; och en udde, t£tt Invid

giräen, företer ännu spillror af litas fyrator-»ade gråstensborg.att likval ännu, hvarken i kamraters ellrr läraA ögon, göra sig bemärkt genom annat, än hvad ml i allmänhet kallar ett godt hufvud, d. v. s. ett lylenhet for carricatnr - teckning. Aktad for sin rj$* sedlighet, älskad' för sitt milda, öppna och munm lynne, roade han sina kamrater afven med att utgifva, en tidning af skämtsamt innehåll, och sysselsatte sig ifrigaré med roman-läsning, än med de strängare clas-siska stadier, for hvilka nägon egentlig lusthvarken väcktes af deii offentliga undervisningen, eller af en de^jemte med föga vinst åtnjuten enskild. Dela i anledning häraf, dels emedan hans små tillgångar voro nästan alldeles medtagna, afbröt han med hösten 1822 sin gymnasii-curs, och begaf sig hem till föräldrame: väl icke sådan, som farfadern hade önskat, men glad öfvér ett lif befriad* från lexor, och helt obekymrad för sin framtid. Hans önskningar inskränkte sig till erhållandet af någon plats, för hvilken hans redan förvärfvade in-sigter kunde skattas tillräckliga. Men under det några vänner bemödade sig förskaffa honom en brnks-bokhållare-tjenst, och hån med största lögn afbidade utgången, erbjöd sig sjelfmant en befattning, soni, genom en sammanträffning af gynnande omständigheter, förde honom in på hans rätta bana.

Denna, befattning var, att med den första handledningen i studier biträda en mindre gosse, tillhq--rig ett vördnadsvärdt PreSthus; der han, efter en hemvaro af ungefär tre fjerdedels år, blefemottagen och behandlad med all den vjUvi^a, som hans anspråkslösa , oskyldiga, ordentliga väsende ej kunde förfela att tillvinna sig. Det var här, som en fler-faldigt förmånlig inverkan från' hans nya omgifnin-gar väckte hans hittills slamrande eller i dvala forsänkta krafter. Den sjelfverksamhet, hvartiil han du fann sig uppfordrad; den bekantskap, som han j[Prostens boksamling fick göra med några af Tyskland» yppersta skalder, bland hvilka särdeles Sch iIIer qnslog de innersta sträiigarne af den sextonårige ynglingens själ; den uppflammande känslan af ett eget poetiskt sinne, hvars behof sträckte sig längre, än till endast genljudande yttringar; den vänliga uppmärksamhet, hvarmed hans första smärre skaldeförsök möttes, icke blott inom den husliga krets,hvars medlem han var, utan äfven af främmande, åt hvilka de blifvit meddelade utan hans vetskap: allt detta bidrog i samverkan, att uppklarna hans medvetande om sin naturs ursprungliga syftning. Men det visade honom, på samma gäng, äfven de gamla clas-siska språken och deras litteratur i en alldeles ny dager; livars närmaste följd blef en ångrande saknad af grundligare kunskap, en frätande längtan att åter-böqa det sökande derefter, som han nit tyckte sig bafva så lättsinnigt afbrutit. Vid denna tidpunkt för-dé en Försynens skickelse, hvilken han genom hela sitt lif såsom sådan erkände, till den svårmodige ynglingen en ung man, som då ännu var läijunge vid det universitet, hvilket nu redau med glädje raknar honom bland sina lärare; en ung man, ej mindre sällsynt i snille, än i omfång* af insigter, lika klara, spm djupa. Vistande under mellan-termiher-aa i Rudas grannskap, upptäckte han snart hvad Hos denne lag förborgadt under en stilla, nu af skygg tvekan nedstämd betänksamhet, och hans rådigahjer-tdag fattade genast sitt beslut. Omvårdad af sin Bya vän med en äldre broders hela värma, uppmuntrad af hans omdöme, hvarpå han ägde sä mycket «kH att tro, begynte Ruda år 1825 sin själs verk-liga lif, med förnyandet af de studier, |om ensamt nnde gifva hans naturgåfvor en näring, hvaraf de-tyT krafter skulle utvecklas och derarf brister fyllas. Understödd af sitt förträfftiga minne, en från denna fil outtröttlig arbetsförmåga, och sin väns visa led-Alg, gjorde han, särdeles i romerska och grekiskalitteraturen, så skypdsajnnifl framsteg, att han reditt råren 1826 kunde med kunskaper, soitt tid haflM examen vittsordades för mindre vanKga, upptagit bland de studerande vidUpsfila universitet.

Nu lefde han, en lång tid framåt, hufvudsak-ligen blott med de stora grekiska pch engelska skalder, fijl hyilkas närmare kännedom hans van hade gifyit honom anvisning, Med det basta af Tysklands vitterhet var han redan förtrolig, och fråg Frankrikes hade han ej Utit pågoq blindt förutfattad Jffyer-tygelse nfskräcka sig. Varm beuiidrare af Shakspeare och Byron, käijde Jian sig likväl, i foljd af sitt lynnes episka lugn, stå i närmare frändskap pied Antikens anda, och således med de nyare författare, i h vilka denna Han sägas ännu fortlefva, Sådftn är Gfoethe: sådan, på yisst sätt, också Walter Scott: hvilkahan ock båda omfattade med oföränderlig tillgifvephet, Pn af de högst värderade bland dp nyare inhemska §kj»)der, hos hyilka han tyckte sig se morgonrodna-den f.i|i en skön fosterländsk vitterhet uppgry, den till denn^ vitterhets oersättliga förlust så tiuigt~häd*n-gångneYitalis, träffade lian vid universitetetiporÅ kretsen $f sina' landsman; och deifne kraftfulle ge-fiiifs träddp honom snart inpd vänskap till motes, S£ invigd Qcll tryggad på /den bildningsb^pa, hvilketi han

numera oförvirradt fprtvandrade, behöfde till vidare utveckling, endast sitt eget glada sinnes-|nqd; Spdän han om Hösten 183? hade lemnat dét for honpin alltid oförgätliga presjthus, der h^n forsi ^rfafit något stffrre förtroende till sin förmåga, til£ bnigte h^n med oafbrutpn verksamhet tyenne Calmar, 4?r han) Herr Jjandshofdingen m. tn, y ö|i Nordengnkars hus mottagit en enskild lärare-hfc fattning. Hang vistelse i och opnkripg denna stad, m$ä|£-foldigt romantisk genom sitt slott5 sitt lägp och sina minnen (af hyilka Stagnelius är det yngsta),'yÄ för hanf inre lif på ner* sätt riktande och uppeN d^RtlP: Detta synes de^af, att tiden af hans störsfilf^ttar-fruktHnjiet infaller under dessa ireni)e år; 4 han tillika i ensligheten, på egen händ, lärde sig Itdifjn» och Spaniens tungomål, och dermed bemäkti-gwde sig nyck lame till de lunder, hvilka i Poesiens verld evigt förblifva "Hesperidernas trädgårdar." Från dénna tijl härleda sig nästan alla hans större poetiska fer-tw, och de flesta af hans smärre. Det äldsta af de förra, Brynolfs Äfventyr, ett poem i sjutton sånger, hrilfcet redan eit par år legat färdigt i faans gommar, blef nu ofversedt och (1828) utgifvet. Dess rfiigt är att vara en humoristisk parodi på Tegnérs Frithiof; likväl ingalunda menad såsom ett ntfall mot det af honom alltid beundrade originalet, utan blott såsom ett oskyldigt skämt. Vildsvinsjagten, «n dramatisk dikt af redan mognare förtjenst, samt tragedien Hagbard och Signe, med sina åtskilliga hruter likväl nog obilligt bedömd, utgaf han ej förr, än efter sin återkomst till Upsala; den förra 1829, åm sedn&re 11830.

Det var om hosten 1829, som han till Upaala återvändeoch de sparsamt tillmätta år, som ännu åtentodo af hans lefnad, tillbragte han mestadels här, eller nästan blott med undantag af en och annan sommar-lustfärd till sin födelsebygd. Han sys-nbatte sig, jHt~«förtrutet med förberedelser till den philosophiska Magister-graden. Sin candidat-examen undergick han den 13 Juni 1832; med vittsord, i allmänhet hedrande, i de humanistiska och philoso-pfciiju kunskapsarterna lysande. Men äfvén under dpn tid var han såsom auetor verksam. Han författade den lilla kritiska flygskriften En Ty.sk Re-wxdes Strof ver ier på Svenska Parnassen och &Nk behagliga, af tacka sångstycken geuomfiätade wireileu Främlingen frun Norden ; något sednare i denna samling fKrekouimande poemet ^rist o-W&tei på Rhodus, hvarvid Svenska Akademien år Ö32 fästade en rättvis uppmärksamhet; dessutom aigra ♦torre öfversättningar, samt en och annan re-eenslon i tidningen Cor respondenten. Hani bi-dAg till åtskilliga poetiska Kalendrar, som jmdbi dessa år i Stockholm utgåfvos, voro ofverhafvady såsom mail sett, af äldre datorn. Med ifrer, med en eld, som icke Tar halmlågans, deltog han i de» plan, som hosten 1832 uppgjordes for stiftelsen «f en Svensk Litteratur-Förening; och de för Sveriges national-bildning ovärderliga följder, som han hoppades af detta företag,, skalle visserligen icke (för det mesta) nodgas inskränka sig till en välmenande inbillnings drömmar, om hans sinnelag, nit och oegennytta vore i vårt land allmännare, än de åtminstone hittills visat sig vara, Han skref for denna förenings Tidning åtskilliga recensioner, alla utmärkta •f ljust omdöme och mild framställning, samt för tidskriften Skandia den ypperliga uppsatsen om Mar-lowes Faust; ett prof af hans grundliga bekantskap med Englands äldre litteratur, i hvars studinm han med synnerlig kärlek hade fördjupat sig. Denna uppsats, ett för kännare fullgiltigt intyg huru mycket Litteratur-Historien förlorat genom hans plötsliga bortgång; författades under rår-terminen 1888, ooh blef den sista af hans skrifter.

Dessa sin lefnads yttersta månader tillbragte hast föröfrigt mestadels i glädtig samvaro med sina Pit-motiong-kamrater, och öfVerhufvud i ett oskyldigt Ityutnings-tillstånd, liksom hade han velat göra ain sista vår till ett sammandrag af alla jordens vårar, Öfver all beskrifning gerna sedd af sina på lagera bidande medbrödei*, var han, såsom de enBtammigt fortalja, den lifvande själen i deras gillen; outtömlig på uppfinningar att göra nöjet .omskiftande, men i alla skepnader varaktigt och betydelsefullt. Icke långt efter den ungdoms - högtid, då kransen fSstades på hans hjessa *), reste han till Stockholm^ oeh derifrte, den 10 Juli, till Örebro, Hanr afrigt med .denna

*) Pen 14 Juni 1833.) vn (

resa var en tvåfaldig: att från tryckeriet i Örebro trt£if*a en samling af fina lyriska Dikter, och att t A någon clel, 'helat söder ut, genomtåga det af honom, en kustens son, ännu obesökta inre af hans f&fernesland. Från en ångbåtsfärd, foretagen på en af sistforflutna sommars mänga hostliga dagar, in-ttåffåde han på den ort, der han var väntad af — sin graf. Redan angripen af den kyla, som skulle bli dodens, men utan aning derom, skyndade han att nppsöka föräldrame till en i Upsala nyligen af. liden vän *), vid hvars dödsbädd han hade vakat, vid hrars grift han hade sjungit; och detta vord-Mdsvärda par, omfamnande med sorglig hänryckning dbi) siste budbäraren

från deras älskling, öfvertalte honom att flytta till dem, att bebo det rum, som efter stmen stod öde. Der, under böijadt ordnande af tina handskrifter till den ifrågavarande samlingen, insjuknade han, kort efter sin ankomst; besynnerliga hopträffning af händelser! i samma sjukdom, som hme bortryckt den nyssnämnde vännen, under samme'läkares vård, och med den huldaste omhet skott af hans Moder, hvars yttersta omsorg, nyss hindrad genom anståndet att sträcka sig tiil hennes son, nu överflyttades på den yngling, som slocknade under hliiftes ögon. Lugn och blid, som han lefvat, in-rttrrtrrade han den 13 Augusti, en timma efter mid-itattény i den sista sömnen; för att vaknande se sig ätygffVen af den bättre verld, som alla poesiens sång-ftgfetr förebåda. Några vänner, bland hvilka fyra »It förut vid hans sida emottagit den philosophiska fcfcern, beledsagade den 18 Augusti hans stoft till «#paf fyra lindar omskuggad grift, der det nedsänk-hvilar.

' Underrättelsen härom blef, i Upsala och öfver-mt y för hans talrika'vänner desto mera smärtligtöf-»*

*) B. O. Bibliotheks-Amanucnsen. Ma g. Ckristopher

Frlgelius; son af Landt-Räntmästaren i Örebro Lan.

Herr Assessor Chr. Frigelius.) VHI (

verraskande, som både hans sinnesförfattning och kroppsbeskaffenhet hade tyckts utlofva en betydlig ålder. Saknaden var lika djup, som gemensam och vidsträckt. Sällan var någon |ing man af jemnåriga, af äldre, af yngre allmännare älskad ; sanningen tilllåter yttra, att sällan var någon dertill mera förtjent. Med, ett icke vanligt mått af snille, talent och fler-sidig lärdom, förenade han ett ännu mindre vanligt mått af de moraliska egenskaper, som, genom harmonisk blandning med de förra, skapa en för sig sjelf lycklig, för andra behaglig och föresynlig cha-rakter, Hufvuddragen deri voro en hjertlighet, aldrig häftigt frambrytande, men i hvarje ögonblick lika varm och påräknelig; en manlig vilja, ständigt rig-tad åt ädla syften; ett sinne, icke gjordt att bryta sig mot verlden i våldsamma rörelser, utan endast att klart beskåda och återspegla den; en mild gläd-tighet, och en star anspråkslöshet i afseende på sitt författarskap. Hans umgänge medförde derföre en trefriad, som förhöjdes af det meddelsamma i hans lynne, det nitiska i hans kunskaps-begär, det sunda, af alla dags-opinioner obegtickliga i hans omdöme. Redlig i sitt uppförande mot andra, var han det äfven mot sig sjelf, lika skild från hemlig, som från synbar tillgjordhet och förställning; Utan öfver-mod uppskattande sina förtjenster, insåg han utan nedslagenhet sina brister; aldrig sårad af vänners anmärkningar och rättelser, tillgänglig äfven för ovän,-liga kritiker, när han fann dem i saken innehålla^ något rigtigt, något upplysande; deras form lade han ej särdeles på sinnet. Älskare af den betrak^ tande enslighet, hvari dikten och forskningen trifvaus* deltog han likväl gerna i hvarje sällskaplig njutning; ett godt bord, ett godt glas vin kunde göra honom ett barns nöje; men äfven mellan skål och vägg bibehöll han alltid en sokratisk måtta. Belåten med den ställning han i lifvet undfått, aldrig tviftande på fa<{ershjertj}t hos den allvisa Makt, som leder varaoden, hördes fian aldrig knota öfver sin fattigdom, aldrig öfver annan motgång; ständigt lika redebogen att försaka, som att hoppas, bar han på sitt änn© solskenet af en sinnesfrid; hvaröfver blott sällan flög pigot ögonblickligt strömoln, Den klarhet, som enligt Schillers ord ”bor omstråla Skaldens panna," rar hos Ruda mindre ett verk af föresat» och segrande kamp, an af en skön sinnes natur, yttrad i en så till sägandes liiedfödd Öfrertygelse.

Inom min synkrets ligger ej att bestamma, hvasl han med en sidan personlighet, med en grinslöa karlek for sitt fäderoe*land och dess vitterhet, med aktningsvärda akaldegåfyor, med grundlig kännedom af både det gamla och nya Europas litterära skatter, med en ofortruten, af god helsa understödd arbetsdrift, skulle, rid förlängdt lefnadslop^, hafva blifvit och uträttat, Desto vissare känner jag, hvad han redan var. Den samling, som harmed åt AUmait-Wtpn öfverlemnaa, skall tillräckligt bestyrka, att samma röst, som har tolkat svenska vänskapens saknad, tillika har tolkat svenska vitterhetens. Omdömet öfver hans poetiska skapelser kan utfalla olika; men säkerligen kan det ej bättre förberedas, än gsnom detta yttrande af dep Bortgångne sjelf, i en af hans sednasfe kritiska uppsatser *); ”Många fin-Hm, yom vid al|a tillfallen, håde i tid och otid» ropa på kraft och friskhet m. m. Desse ropare, hvilka ock ständigt, föra det klingande ordet Or igi-»élitet p& t«ngan, mena, att ingenting kan vara originellt, qom ej är bländande, skakande; förvår feMe, q kittlar och retar deras slöa sinne. Men fet förhåller sig, med det Originella på samma sätt, sHhv jned det Sköna; om hvilket Skalden säger, att #Éf# uppenbarar sig i

”många former”. Den skata, yfekä hljan är Kka originell, $om den hundraåriga,

*) Recensionen öfver Ekbéhm» ’’Un?dem»f»rf*ki Svenska Littcratur-Föreni^geni Tidning.stormtrotsande eken; den klara bäcken, »om blott •sorlande ormar sig fram ofver ängen, är lika originell, som det brusande vattenfallet, hvars dan döf-var vandrarens oron. De uppenbara alla, i olika skepnader, samma eviga Naturs skönhets-alstrande kraft. Men samma mångfald, som råder i den yttre verlden, råder Sfven i den inre. Poesiens lustgård *å'r urbilden for hvarje annan; de små blommorna äro ej mindre, än de höga och lummiga träden, nödvändiga beståndsdelar i det helas fägring. Sjunger lärkan mindre originellt än näktergalen, for det att hennes rost icke är hans?” — I sin sanna betydelse är Originalitet den egenskap, som gifver det oförfalskade uttrycket, den klara åskådligheten af en njelfständig personlighet.. Någon tycker måhända •dermed ej mycket vara sagdt; men huru många individer äro verkligt sjelfständiga, verkligt egna? Ruda var det, i denna sannskyldiga mening: alla -hans sånger bära derom vittne. Om deras ”friskhet'* kan ännn mindre tvistas; en mera ogrumlad åder kan man näppligen finna.

Huru blygsamt han sjelf om dem tänkte, och huru denna blygsamhet slutligen böljade öfvergå till en tvekan om håns poetiska kallelse, visar det redan bekanta, året före hans dod skrifha bref *), som slutar med dessa ord: ”Om jag ej yelf kan fraqi-bringa något skönt, får jag trösta mig med betraktande af det sköna, som andra tider frambragt -och som samtiden frambringar; ehuru jag visserligen alltid måste betrakta de verkliga skalderna med samma bittra känsla, hvarmed den grekiske, med. STag kropp vanlottade, ynglingen såg sina lyckligare lottade medbröder återvända med segerkransen fråp Olympias lunder”. Men han gjorde sig sjelf orätt. Andra skalder, äfven svenska, kunna vara rikare p& uppfinning, djupare i tanka, väldigare i känsla, och

*) Se Bottigers Mianqp-Tal, sid. 23, 21.framfor' allt, hvad vår tid högst värderar, meiit skijnrande i bild- och färgprakt;, tilläfventyrg kan ock gissas, att hain, om han latt läagre på jorden qvarstanna, snarare hade blifvit en af vitterheten» ypperste hlfdatecknare, än en skald af första oid-ningen. Detta oaktadt skall dock ingen, som har hjerta för Poesien och öra för dess äkta spxåk, neka hans qväden charakteren af skönhet; och dertill af den i våra dagar sällsporda, som i sin utveckling: haller, hvad hon i sin vårknoppning, lofvat. Sjelf obelåten med sin alltför stora lätthet att -författa i. poetisk form, liksom i prosaisk,, insåg han mer och-mer tydligt den våda, som deri läg förborgad, och beflitade sig, mot slutet af sin leftiad, framför, allt om concinnitet, artistisk gedigenhet, kort sagdi, de egenskaper, utan hviJka man kan äga mycket, me» icke styl. Det som förmånligt utmärker honoms å-soin skald, är icke blott åskådningens klarhet, tankegångens redighet, språkets renhet och ttångloshet, versens välljud i hvarje slags rhythmisk byggnad och tonart; icke heller blott den lugna, jemnmåttade, plastiskt bildande ingifvelse, hvars naiva skaplynne, gemai väljande sina ämnen or Antikens tid, röjer sig, jemväl när de hämtas ur den oss närmare romantiska, ja, ur den närvarande, — der det icke är mångom gifvet, att träffa och bevara gränsen mellan sann och falsk känslosamhet, liksom emellan sann och falsk sjelf-betraktelse. Ehvad gynnsamt utslag för hans minne må uppkomma, nar man i sådan hänsigt jemnför t. ex. Ari~ itomenes pä Rhodvg med den (cm icke till uppfinningen, åtminstone till utförandet) lika förträfflige Hugå, ifrensom dessa båda med hans smärre erotiska, idylli->b och elegiska dikter, synes mig dock ännu en för-twnst böra särskildt nämnas, på hvilken man ej kan Sgga nog stark tonvigt: han var fri från allt manér öeh coquetteri, — både det eftergjorda och det sjelf. i gjorda', — allt braskande med prål od» tmink, U. Mdt eller härmadt. Han <jöng, enligt det) xil c

god* ordspråket, ”efter sia egen .näbb”; hjertligt, enkelt, ljuft; utan att förbråka den stamma, som Gud och Naturen honom gifti t, till dessa vidriga Bien, som genast forråda att man vill vara hvad man hrarken är eller någonsin kanhIL Han var i«in poesi, likaom i hela sin öfriga personlighet, ärli^;ooh Skall derföre ofelbart vinna hvaije lisare, som titt skattar värdet af denna, i könsten liksom i alldågs-lifret, numera'så sällsynta dygd, På mig, sota af hans närmaste fortrogna erhållit det uppdrag, att framfor samlingen af hans sånger teckna hans bild, bar genomläs ningen af denna samling gjort det in-, tryck, som liknar behaget af en månljus, ännu varm och valluktrik Augusti-afton, nar nian i en vänlig dal, mellan gHmmande vatten och sakta snsande skog, hor ett valdthorn ropa till jorden en glad dags af-sked, och dervid förnimmer en flägt

”Svalkande, ljuflig och len, som en vind från d«

Saligas öar.”

<P. D. A. Attbebom.

~ —igg^^gg—• m ur (& (D.

G# Bfltt I JF&t* Sånger,

I tame to the place of mg lirth and er ied; The friends of mg youth toherg are thegf And an Scho (knttDered; ttkero art theyf

Byron.första Sången.

I Öaterlasdets mSjubenffliati Bedröfvad Riddar Hugo satt Vid höga tältets dSrr.

Sin trogna hast han tiknöjd såg,

Hans blanka sköld på marken läg»

Han Tar ej mer som förr.

Hans blick Var mörk, hans hjehesinne Beklämdt af fordna dagars minne.

På Palestinas helga falt

Bland kors 0ch fanor, svard och tält

Tre Utaga år förgått.

Hans, Mantai var klart af egen glans, Ty mången herrlig segerkans Och månget sår han fått.

Nu w han mätt på strid öch ära. Man tröttnar oek att lagrar skära.

i

Af n&tten»,£ti)l fät himlen stänkt,

Och rundt oitfkring låg dllt forsartkt I sÖmuetis fjufva ro.

Ty hvikn är af stort behag När man deik långa héta dagj Har stridt för Christi tro.

Och bättre bädd ej ftiddatt kärtttfcr An d£n af slagna Mttselinännér.Och allt sä tyst i lägret var,

Och månen såg så mild och klar På tält och palmer ner.

Det kändes , ej en fläkt en gäng Och fredligt hängde kring sin stång Hvart korsbeprydt baner.

Blott då den c^upa stillhet stordes, När vaktens dystra stämma hördes.

Och Riddar Hugo ensam satt Bedröfvad i den stilla natt Vid höga tältets dörr.

Med tankfull blick han himlen sÉg, Som ofver falt och sjöar låg Så hög och lugn som förr,

När han i fackens helga lunder Med vördnad såg dess rika under.

”På Patastinas helga falt

Bland kors och fanor, svärd och tält

Tre år allre’n förgått.

Jag mången blodig seger vann — Men än från fadrens dyra land Jag ingen tidning fött.

Hur skall jag detta väl förklara?

Kan allt söm förr der hemma vara?''

”Ack! på ett år —-• än mer på tre — Kan mången stor förändring ske.

Jag måste härifrån,

Min gamle far med silfverhår I sina salar ensam går —

Jag är hans en]la son.Jag måste i hans armar ila,

Förrän han lägger sig till hvila.”

”Kanske att just i den nu stund 1 någon enslig, skuggrik lund Min flicka vakar an,

Med tårfull blick och bleknad kind, Och suckar, kysst af nattens vind; Nar kommer han igen?

Gråt icke trogna Slskarinna!

Du skall din Hugo återfinna.’-’

Så Riddarn tänkte. Natten led — Han lade sig till hvila ned Med handen på sitt svärd.

Hans boh om lugn och ro bléf hord, Han blef på lätta vingar förd Till drommens underverld.

Der återfann han hvad han saknat.

O att han aldrig hade vaknat!

Men hvilans ljufva tid är kort.

De rädda skuggOr flydde bort For Auroras spann.

Då gladdes Riddarns -sorgsna själ.

Han tillstånd fick att ta farväl Utaf det helga land.

Och vända ur den långa striden Igen till kärleken och'frideA.

Han tog sin skold, han tog sitt svärd Och började sin återfärd Med glad och modig håg.

Och innan veekah väl var omTill närmsta hamn han lyckligt kom, Der mäoget fartyg-Jåg,

Som skalle ga från Asiens strander Till Europas fria Hinder,

Han steg oh» bord med fröjd och kopp. De hvita seglen fylldes opp Utaf en förlig vind.

Och himlen var så hög och klar Och efter knappa fjorton dar Man lopp i hamnen in.

Från alla sidor frojdrop skalla 1 land! 1 land! så ropa alla.

Och hvar och en st eg strax i land,

Och påogen då på strandep fann En älskad f/poch mor;

En saknad van, en trogen <brud»

Och alla tackade sin* Gu.d —r Bet var en glädje jrtor.

Men ingen Riddar Hugo kände,

Han markte logen van och Mode,

Doek ej han undrade derpi.

,?Ma« väntar ej Hugo så,

Man kan cg tro mig har.

Hur ekall min far ej frqjda sig,

När i sm borg han skådar mig!

O att jag. vore der!

Hur glad skaH ej min flicka blifva!

Hur mången ^yss skaQ hon ^J'gifva!

Och full af langtan, mod ocb hopp Han svängde eig1 på gångarn opp,t

Oeb bort Hr!in stranden red.

Och högre flammade hans blick,

Och starkare hans hjerta gick Ju närmare det led..

Och röd som purpur kinden blankte — Pi fas och brad.han ständigt tänkte.

Och dagen var v«rm och ljus,

Och Ijufligt hoirfts vindens nu Uti dett grote skog."'

Och'fo£eto söng på luunig gren,

Och ifrän himkn blå och ren Den milda solen log.

Försänkt i minden Riddarn (kler Atfit var liksom i ^briiA tMer.

1 hyarje buske, hvarje trSd,

1 hvaijo blomma blyg och spad Han farin en barndöms van.

Odé berg och sj8, och fSlt odh land, Allt tycktes hviska med en Brand: Välkommen hem igen!

Och Riddarn red så tyst och sakta,

Han måste alH så väl betrakta.

Och dagen gick och Solen eknd I ve*tems skyar sakta ned,*

Och luften "Mef så sval.

Oct skuggan började si», lek.

Öd)'Lona stod si tyst och blek t)K'gin bfea "sal.

FörsShkt i minnejt^Riddarti rider,

AHt var liksom i fordna tider.Och vinden <\jupa snokar drog,

Och makligt ljöd | qattlig skog Det gälla Jägarhorn.

Och Riddarn red r fullt galopp,

Han sig högt Sfver skogens topp Tre välbekanta torn.

Som JäUar mellan tidens hviiiunel De reste sig- i»Qt dunkel hinuqeL •

"Fram&t! framåt! Var snabb och flackt" Och frwn det giqjk— i skog ocljinjffk Det d&nade^ dorvid.

1 glesa skyar månen stod

Och dimman steg or sjö och flpd,

Det led mot midnatt» tid,

AJlfc rar så tyst, knappt löfVen rördes, Blott dl och . 41 ett hmtiskril hördes.

Då Riddam kem tiU borgen ftw Vid. välbekant» linden» stam Sin trogna häst han band.

Allt var s& stilla rundtomkring,,

Han sig, han hörde ingen ting,

Sä ödsligt allt han fann.

I månens "vemodsfuHa strimma De höga fenster säHsamt glimma.

Till stora porten fram han gick,

Och bultade. Ej svar han fick,

Han slog tre 6tarka slag,

Då hörs en stämma rädd qph Hvem kommer hit si sent. i, natt £

Än är det långt till dag.”Var tyst och lyd, och öppna porten! Jag ir ej främling här på orten.”

Hvem ar du dä! Ditt namn jag ber! ”Och känner ingen Hugo mer?

Ar jag förglömd allres?**

Du Hugo? du! Min Herres son?

Opp porten flög med sorgligt, dån;

1 månens klara «kenv ,

Med snohvjt* siajgg qch svarta kläder En reslig man for . Riddarn trader.

Välkommen heqn Herr Riddersman Till vänner, slägt och fosterland! ”Tyst trogae Gubbe, tyst!

For mig I borgen till min far,

Och till min brud — på mänga dar Jag ej den hakla kyst.

Du tiger — da «r blek somttftrgen?” Kom Hugo! folj mig i» i borgc**

Vid handen Gubben honom tog Och då och då en suck han drog. Men Riddarn gnk «qh ,4eg.

Och genom marmorkladd portal Uti den välbekanta sal Med längtan in han steg.

Ett sparsamt Jjus två lampor skänkte. P& bordet silfverbägarn blänkte.

Och allt derinne vax som forr.

Midt öfver jémbeslageh dörr Det gamla vapnet 9a<$.

Få väggen häpgde, breda svardSem blänkt pl mången Riddarfard, Och mången Stålblank hatt.

Och mångea rustning gammalmodig, Och har och - der en smula Modig.

”O var mig helsadt helga rum!

Meoj GubVe! du ar blek och stum, Du slår'ditt öga ner..

Du vill ej vicka upp min far’’ -i Jag kan ej ficka- upp din far.

Han Vakna* aldrig mer.

Har hojde Gubben mot det hSga Ett dunkelt, tårformorkadt oga.

”Oeh ar han dod, och ar han gomd?** Ja, Yugling', hän Sr dod och gömd-For fyra veckor se’n;

Gad gifve, kära Riddémnan Att från det dyra .helga land'

Do koomrh'forr igen.

Han hade tryckt vdig till sitt l\jerta Och gått ur verldeh utan smärta.

”Och vredgades min jgamle får Att jag sÉ IShge Bterta var Uppå nåa Riddarfiird?'

Och talte han ibland- om toig?

Han talte alltid hetet om dig.

Uti en bättre verld-

Han sade, ser jag honom Ster.

Säg honom att jag allt förlåte*.

”Ändå en ttffet i all mip itorg,

Jag hKr ej ensäm i min borgFast faderloe jag ar. tJ

Min far skall jbe for mig hos God —•

Och jag — jag har en trogen brud.

Hon är väl ännu har.

Da tiger, Gobbe! svara, svara!

LSt inig cj längre oviss vara.*’

Drick, Yngling! drick, och foretca ej •*> Hon ir väl icke dod? — Ack nej!

”Hon lefrer då ännu?”

Hön -lefver an r- var viss derpå.

1 morgon dag hon brad skall stå.

”1 morgon, sager du?”

Da koip for sent, for sent tillbaka.

Din Emma blir Gref Adolfs maka.

”Gref Adolfs brud-? — Det ar ej sant!1 Vid alla Helgon! det ar sant.

Vid .Gud! jag ljuger ej.

Hon .trodde alt du allt var dod.

Gref Adolf kora — sin hand han bod. Hur kttnde han få nej?

Den skona lyeHen nog du känner — Han vitt ju en afdina vinner.

”O Emma! Emma! nbl du ,

Var falsk och svfig -* Jag ar då nu ensam jag kan Mlli brud en agnani — dSd min far Af alla V$nae> infen qvar.

AlM, aHtfr dl »tbi.”

Med ssafcba stjg hatt tfua och Stav På golfVét^går, doek -han gråter.Men. hastigt ljusnade hans blick,

I. det han fram till väggen gick Och på en rustning såg:

Den var .så svart, den. var så tung, Hans fader hruKte den som ung Få sina Riddartåg.

Ett silfverkors på brostet prålar,

Det glmdrär skSnt i lurfpana strålar.

Och Riddam hastigt honom tog Från vaggen aed och sorgligt lög, Tyst Gubben såg derpå.

”En sådan rustning Sr mig kar,

Den svarto färg min liffiirg ar.

Forr bar jag helst den Må:

Nu vill den mig ej mer behaga,

Ty blåa ögon ock bedraga,”

”Men, gamle man! min tid är kort. Här vill jag vara ensam — bort?

Snart nattens timma flyr.

Gå, stärk med sömn din gamla kropp, Jag vill att du stås tidigt opp.

Så snart som dagen gryr Du åt din Herre sadlar Jiästen,

Han vill besoka bröllopsfesten.”

jj$tofcta Smtsen.

Och Solen steg or mörkblå oster Så majestätiskt skon ocb kltur Vid tusen foglara glada roster —

Skön Emmps bröllopsdag det var.

Och i den svala myrten lunden Hon vamkade med långsam gång.

Och njöt den friska morgonstunden,

Och blommans doft och fogelns sång.

Och rundt kring henne rosor glöda Mildt vaggade af vårens vind.

De voro alla purpurröda,

Men rödare var Emmfes kind.

Hon gick förvirrad och betagen Af mången ljuflig fantasi,

”Så skön och lugn som denna dagen Hvar dag uti mitt lif skall bli.”

Alli högre på den blåa himmel Den varma, gyllne majsol Bkred.

Då kom i glada tärnors hvimmel Gref Adolf qelf i lunden ned.

”Jag sökte dig uti din kammar Min Brud! och fann dig kke der.

Din kind som morgonrodnad flammar — O! dubbelt skön i dag du är.”Skon Emmå rodnande pig vande Och nämnde orat sin brudgums namn. Snart hennes mund vid Adolfs brände, Hon sonk förtjust i Grefvens famn.

I

Då frän en lummig hade det hördes Ek anck sä sorglig och sä läng. * Kand lofven något dunkelt rördes,

Det ljöd liksom en Hjeltes gings

Hvad var det väl som der sig rördef Skon Emma vardt så blek om kind. Hvad var det for eh suck jag hörde? ”Det var ju blott en skämtsam vind.”

”Men lät oss icke längre droja,

Den gyllne sol står högt, min Brud! Kom opp i Börgenatt forhöja Din skonhet med din bröllops skrud.”

Han trycker hennes hvita händer,

Och än en gäng en kyss han tar.

Och så till höga borgen vänder Med lätta steg det sälla par;

Men Emma ned sitt hnfvud sänkte, Och kinden blef ejnjer så röd.

Ty dä o$h då hön sorgsen tänkte:' Kanhända Hugo*q är dodTCreöje Sången.

1.

B

•Jom drömmar lorsvnnno de vingade timmar fid säng och trumpetklang förutan all sorg. rf lansar och rustningar slottsgården glimmar , tet hålles totaerspel i Brudgummens borg.

!n laktare smyckad med blemster*fe8foiier)ch rikligt med dynor och täcken försedd Lf rosénrodt sammet med gylkje galoner, fat endast for Damernas rakning beredd.

ler suto de skona i strålande skrudar,

Ich fladdrande hår med juveler uti.

•ch många iblancLdem allre'n voro brudar,

Ich de som ej voro det hoppades bli

len skon såsom Venus bland glindrande sijernor y om rosen bland liljor i grönskande lund, att Emma i nridten af Renande tärnor led klappande hjerto och glödande mund,

v

[on satt p^en thfon under himmel af siden om Drottning, på denna fpr^jusande dpg, ch blickade stolt. på den präktig» striden, om Adolf stiflt an blott tfn brud till behag.

k&rt, gliadtflir 1f Maiftöléria lekande stiihnr fe resliga Riddfr^s lbfönk«mle skrud, oh modigt dg .jfafat» de frustande fålar id koppartnnnpeieraas manande ljud.De yfviga hjelmboskar vaja for vinden,

Ett skarp ntaf siike hvar Riddare bar.

Fast hjelmgallret döljer den lågande kinden Den sköna dock vet hvem den älskade är.

De tappraste hjéliar i Körningens rike Den dagen sig samlat med stridlysten håg.

Men ingen af alla var brudgummens like —<

Med undran och afund enhvar honom såg.

Hans mörkblå» sköld var beprydd med demanter, Och lyste som himlen en strålande natt,

Och skärpet var mörkgrönt med Ijusröda kanter, Och hjelmen med snohvita Qädrar besatt.

Och ingen det var bland de Riddare alla,

Som kunde bestå for hans väldiga arm.

Ty efter hvarandra till marken de falla,

Och smyga sig undan med bjudande hann.

Och solen mot vester sfi efcktelig skrider,

Och högtiden lider också till sitt slnt.

Gref Adolf så stolt uppå gångaren rider Bland krossade sköldar och splittrade spjut.

Den blixtrande lansen mot jorden han sänker,

Ty kämpa med honom ej mer någon viU.

Nyss fick han en krans utaf myrten — na skäikcr Hans brad honom en utaf dertill.

♦

Snart kransen ofted snohvita händer hon ljuder., Snart Adolf som segrare utropad Ir.

Då hastigt trumpeten bebådande ljuder -7-En främmande RUkUfe kämpa begär.

Manw

Man lemnade rum for den nykomne gasten,

Och In genom skranket högtidligt han red. Gigantisk var ryttarn, gigantisk var hasten,

Men långsamt han fram emot brudgummen,skred.

finna rustning var svart, men på väldiga barmen Ett kors utaf silfver framlyste så skönt.

Och svart var den sköld, som han förde på armen, Och hjelmen med kolsvarta fjädrar bekrönt.

II.

M^n som flickan haBtigt bleknar,

När hon i den dunkla lunden,

Der hon, lyst af månens strålar,

Under ljufva tankar vandrar,

Tror sig bland de morka träden Se en reslig vålnad nalkas;

Så af dödlig blekhet täcktes Emmas rosenröda kinder,

Då hon såg den svarte Riddarn.

Ack! förval hon honom kände.

Ofta i förflutna dagar

Såg hon denna dystra rustning

1 den gamla Riddarsalen,

Der hon vid det öppna fenstret Satt förtjust vid Hugos sida*

Och med länglansfulla blickar Säg hur solens gyllne skifva'

Sönk bakom de vestra bergen,

Och ifrån sin, älsklings läppar Hörde underbara sagor Om förflutna tU)f^s;Jtye|tgr.

BSom en ipäd och dag^tSjdU liQa Darrande for morgonvinden,

Satt den nyss så glada bräden.

Var det Hngo ijelf som åter Kom från österns skona länder Till den kära fosterjorden Krönt af friska sår och lagrar, Längtansfull och om och trogen? Eller var det blott en vålnad, Sänd att stora festens glädje,

Och i aningslösa sinnen Väcka vemodsfulla tankar På det korta jordelifvet?

Alla Riddare med häpnad Skådade den svarta kämpen.

Ada damer suto tysta,

Bidande på stridens utgång.

Men Gref Adolf, stolt och modig, Höjde högt den blanka lansen, Sporrade den snabba hingsten Rakt emot den svarte Riddarn. Dock forgäfves denna gången Sköne, Gudalike Yngling!

Hojde du den starke armen.

Mot den svarta, runda skölden Splittrades det blanka stålet,

Och i tusen spillror spriddes Hit och dit I gula sanden.

Och ifrån den snabba hingsten Föll du dignande till jorden, Träffad af ilen mörka kämpens 'Skarpa, segervan» lans.Och af (kallande trumpeter,

Harpor, pipor och cymbaler Hälsades den svarte Riddarn Såsom dagens segerherre;

Och en stund han hög och väldig Satt uppå den trogne gångarn, Väntande att någon skulle Våga att med honom kämpa Om den grona Lagerkransen.

Men hån väntade förgäfvfs.

Ipgen vågade att strida.

Då han sakta steg ur gadeln,

Lemnade den silfversmidda Tygeln åt en page, och långsamt Som en reslig hjeltevålnad Skred den dystre fram mot läktarn,

Der bland högtidsklädda damer .Dagens perlbekrönta Drottning Under gyllenblomgiigt siden Satt ett mål for allas blickar Med belöningen i handen.

Och hon sänkte tyst mot jorden Sina klara blå» ögon,

Och på kinden liljans hvithet Vexlade med rosens purpur.

Och det unga hjertat våldsamt Slog nti den fulla bvmeH.

Ty i denna stund hon tänkte (Ack fpr sent!) på flydda dagar.

Men den obekante Rjddarn^

Stod uti sin morkp rustning

B SFramför thronen hög och . trotsig. Alla Damer straxt på honom Sina likna blickar vände.

Häpnande och undersamma,

Och frän alla läktarns ; ändar Tusen hviskningar man hörde, Liksom sus af sommarvindar I en land af nnga Aspar;

Men den obekante hjelten Tog den tunga, svarta hjehnen Från sitt hufvud: — det var Hugo. Ej den unge, glade Riddarn,

Som i lyckligare dagar Blomstrade bland nejdens ungdom Lik en ang och reslig Ceder På en klippa, full med småskog, Alla flickors älskling nämndes,

Och af lyckans solsken lifvad Bland de sköna lika skickligt Skämtets hvassa pilar sände,

Som han på det vida fältet Blodbestänkta svärdet svängde.

Nej t- han var ej mer densamme. Kring den höga, bleka pannan,

Der den store målarn: Sorgen Penslat sina dystra skuggor, Fladdrade de bruna loekar Oordentligt — ögat lyste Ej som förr af hoppets flamma. Matt dess stråle var som m&nens, Nar i tysta midnattsstnnden Ur de glesa moln han lyserFrämlingen, som engam'vandrar Mellan grafvar och ruiner.

Kring de förr så röda lappar Sväfvade ett sorglikt löje,

Likt Qctobersolens skimmer På de vilsna lof och blommor. Och på bleka kinder dröjde An en rodnad, matt och dunkel, Som den sista af de rosor, Aftonrodnan strör i vester,

Innan natten höljer himlen Med sin stjembeströdda mantel

Häpna, bleka liksom bilder, Formade af Farisk marmor,

Suto nu de skona Damer,

När de sågo Riddar Hiigo,

Den de alla längesedan Trodde vara lagd i grafven.

Och Gref Adolfs unga maka Knappast vågade att lyfta Sina ögon opp från marken. Mållös satt hon, och med handen Matt och darrande hon räckte Kransen åt den svarte Riddarn.

Men den stoKe segrarn böjde Ej sitt knä for dagens Drottning. Mot det trogna svärdet lutad Stod han hög och majestätisk 1 sin hundraåra rustning.

Och han tackade som' vinden 1 den skona östen» suckarI en gfafcypress om qvillen,

När den gyllne solen sprider Sina milda aftkedsstrålar På de moBsbeklädda vårdar.

På sin fordna älskarinna

Fäste han den morka blicken

Skarpt och hemskt, söm tröstlös brudgum

Fäster mörkt och tårfflllt öga

På den liljehvita brtiden,

Innan silfvferstjernigt täckte Läggs uppå den trånga sängen.

Och han skot med sorgligt löje Hennes hvita hand tillbaka,

Drog en ring utaf sitt finger,

Och med välkänd stämma sade:

”Grön och loekande ar kransen,'

Som du bär i dina händer.

Men — åt mig han q Var ämnad.

I Gr ef Adolfs'rika lockar Må du fläta dina lagrar.

Jag vill ingen krans begära!

På Gref Adolfs hvita finger Må du också, trogna flicka!

Denna gyllne ringen sätta,

Ty åt mig ej mer han passar.

Blekna ej, bli förfärad.

Hugo bär ej bröllopskläder,

Vill ej stora bröllopsglädjen.

Hugo ser du aldrig mera.”

Sä den svarte Riddarn talte Till sin fordna äkkarinsa.,Och på hennes skena finger Satte han den gyllne ringen, Kramande for sista gängen Den alabasterhvita Banden,

Satte hjebnen på sitt hufvud,

Gick med snabbt steg från liktarn, ‘Svängde sig med makt i sadeln, Sporrade den trogne gångarn,

Och försvann liksoOi en skugga, Jom vid dagens första stråle Sjunker lik en fuktig dimma I -den kalla jorden åter.

Men GreC Adolfs unga maka Såg ej mera hvad som hände.

Svart det hlef for hennes oga,

Och på hennes bleka lappar Dog det välbekanta namnet,

Som hon. förr så ofta namde.

I de häpna tärnors armar Sonk hon stel och sanslos ner.$\ct&e Sångeft.

L

I Rlddar- Hugos tombekrontu borg,

Nu blott en boning for den bleka sorg»

Den gamle väpnarn full af väntan satt;

Ej Hugo kom — och det var redan natt.

Han satt med armen stödd mot bordets rand,

1 sina ögon fick han ej en blund.

Blott då och då han tog en klunk till trost Ur silfverbägam, och med dyster roat Ett qväde sjöng om något troget par,

Från Hjelteåldrens flydda gyllne dar.

Och då och då han genom fönstret såg.

Men tyst och lugn som grafven nejden låg 1 månans sken. Blott nattens tunga vind Med löfven lekte i den gamla lind.

H.

Och tiden gick, och natten snart förflöt.

1 all sin glans den nnga dagen bröt Ur österns rymder, strålande och mild.

Då Riddam kom. Hans blick var sällsamt vild. Med knäppta händer och med sluten muml Och snabba steg han vandrade en stund Fram och tillbaka i den vida sal —

Men ingen klagan yppade hans qval.

Nytt vin i silfverbägam Gubben slog Och böd sin Herre. Tyst pocaTn han tog Och satte honom på det runda bord,

Drack ej en tår, och sade ej ett ord.Och Gobben talte om den fordna tid,

Om mången*vidtberömd- och blodig strid, Och om den gamle salig Herrn, hana får, Som var så.god — men fick andå éj svar. Då tankte gubben i sin fromma sjal:

Han ar fonyckt— Gud-hjelpe-honom val!

lU.

Af morgonvinden bojdes lindens topp,

Och liljans kalk och rosens fulla knopp, Och Solen steg ur Oceanen opp.

Af daggens perlor glänste lof och blad,

Och lärkan qyittrade förnöjd och glad,

Och himlen hvälfde sig si hög och blå. Men Hugos själ var lika 'mork andå.

Blott for den lycklige är våren skon, år rosen purpurröd och lunden grön.

Kär sorgen i det arma hjertat bor,

Då höljs naturen af ett dunkelt flor.

Och midt uti den herrligaste vår Man känslolös och ntan njutning går.

Ty fogelns sång och vestanvindens sus Och blommans doft och bäckens milda brui Och Solens varma, kärleksrika ljus —

Allt talar blott om det, som varit har,

Om döda vänner, lyckligare dar,

Allt blott en mork, bedroflig målning ger Af det, som var och aldrig kommer mer!

IV.

Allt hogre Solen opp på himlen skred,

Och Riddarn gick i Slottets lustgård ned.Den ttod som fefr t våten» faH» skrud Liksom en ung till festen smyckad brud.

De morka ttldeil susftde så skSnt,

Det ang» graset var så friskt o

Och fogeln sjöng och fjarUEn ystér flSg Från Jo» tiH h>s, ofch lif éch vSlhist sög, —

Men Lill och liknöjd Hugo såg derpå.

Det var så lifligt — och rå dodt andå!

Der stod en lofsal, i hvars ljofva natt Hans älskarinna ofta fordom sattf När hon i Aydda, lyckligare dar Besökte honom och hans gamle far;

Der i en oförgätlig aftonstund

Han första kyssen fick af hennes mund;

Der satt han sen hos henne mången gång Vid månens sken och näktergalens sång —

Den var hans kärleks forsta helgedom,

Grön, skuggrik var han an som förr — men tomf Der stod, beskyddad emot 'solens sken Af alm och lönn, en källa klar och ren;

Der var det ljuiligt i den fordna tid Att spegla sig, da Emma stod bredvid;

Då såg han blott sin älskarinnas bild,

Som or det djupa blå, så skon och mild,

Mot honom log — nu fick han endast se Sitt egna sorgsna, bleka anlete. V

Så, hvart han gick, en bild från fordom kom Med hotfull min, och bod att vanda om.

Ack! ingen sorg är bittrare än den En trolös älskarinna eller vän I menskans svaga hjerta väcker opp —

Det »r en sorg förutan tröst och hopp.

Den öfvergtftte ej beklagas bor,Som på en nyssgjotfd grafjbog blommor strör, Och tårbes tanker, n^chmde och statt*

Bn trogen flickas sista bvilortm.

Han kan med hoppets aningsfulla fröjd Sitt öga lyfta mot en stjemj^rydd hojd.

Han vet, att fast. den mörka natt är lång Och kall, blir det dock ljust oeh varmt en gång. Och från den älskade kan ej ar skild,

Ty hvart han gar han fö\js af hennes bild.

När kärleks rosenband af falskhet bryts,

Och minnets honing ttl galla byts,

Och hoppets träd ej mera blommor bär —

Då — icke förr —> ekiljsm&ssan evig ät!

V.

Och dagen gick; mot natten ré’n det led.

Och Riddarn långsamt bort från Slottet red.

For sista gången,- och förutan sorg Han såg sin gamla, torabekrönta borg,

Och dessa nejder, der hans barndom flöt I lugn forbi; dock ej en tår han göt.

Han hade sagt för Gubben att han snart Tillbaka skulle komma från sin fart,

Han ville rida till en gammal vän —

Men Riddar Hugo kom ej mer igen.

I dar och veckor, månader och år Den gamle väntade, och mången tår Uppå hans skrumpna, bleka kinder rann,

Ej Riddam kom: —- till slut allt hopp försvann. Och Gubben snart af sorg och saknad dog,v En annan Herre Riddarborgen tog.Och måltidssaléiu sekelgamla hvalf Anna en gäng af festens fröjder skalf,

Och pä dess marmorgolf i festlig skrad Anna en gäng vid harpors glada ljud Guldsmidda Damer lustigt svängde om.

Men aldrig mer tillbaka Hugo kom.

Och ingen visste hvart sin färd han ställt. Kanhända föll han uppå Österns fält Per grymma Museimännen skarpa svärd — Ktfnhända ock af minnets tvinsot tärd I någon skogig okens tysta famn Han gömde bort sin saknad och sitt namn.

Dock — hvad som helst också hans' öde blef —-Obotlig sorg i landsflykt honom dref.

Om den ej ensam honom döden gaf,

Snart eller sent likväl han fann en graf.

Och hvad han sökte, fann han der igen»

Han sökte lugn — och lugnet finns i den.OCH

vmoim

Yet thit will be a noumful tal».

Byron.99999999099999999999»999ti999999999999999<»

Solen sonk I Vertem» blåa galar,

Palmen susade för qrilleni Glädje druckna lyste falt och dalar 1 en yppig sommars hogtidsdrägt.

Mot det molnfri’ loft Steg Aflihroskkt doft Ifrån Floras oskuldsfulla slagt.

Gick en främling då vid Euphraia vågor, Tankfall, tyst. Vid flodens dofva rost, Lofvens snsning, föddes tusen frågor, Tusen känslor i hans rorda brfot.

Ljuf är minnets tår Då en evig vår Hviskar bland ruiner hopp Och trost.

Fordom hir i Paradisets lunder Adam säll den skona bruden fick,

I naturens gyllne morgonstunder,

Då med himmelsk frojd i solvarm blick Genom lundens sal,'

Genom blommig dal Mången gyllenlockig Engel gick.

Fordom låg, der Enphrats boljor rinna, Babylon i majestätisk glans, österlandets stolta herrskarinua,

Prydd med segrens blodbestankta krans.sa

Ingen verldens stad Mera rik och glad.

Mera värdig jordens undran

Snart forsvinna segrens ljusa dagar,

Tigrar bo i dina tempels gras. öfver flyktade årtnsen klagar Ugglors liksäng, tunga vindars.sas.

Blott på mossig sten Faller månans sken,

l '

Faller morgonsolens milda .ljus. .

Så den sorgsne vandringsmannen tänkte, Giek med långsam gång från dödens Stad. Uti aftonsolens skimmer blänkte Då en mullbarslund med friska blad.

Och en käUa flöt Spegelklar och söt I dess skugga — Vandram blef så glad:

Och i sommarqvällens varma stunder Ned han satté sig vid käUans våg.

Drack det friska vattnet — och o Änder l. Tätt vid sig en kullé strart han såg,

Som så skön och stum Lik ett hvilorum Grön och blommig for hans ögon låg.

Vandrams själ en sällsam fruktan rörde, östern är på dystra sagor rik.

Dä ej langt ifrån en fång han hörde Ej hani hemlands kända .sänger lik.

Lun>Lundens grSu» hvalf Hastigt sakta skalf Af en soiglig * tynande musik!

Och en Yngling, Engel utan vingar,

Evig sorg 1 bleka anletsdrag,

Trader fraqi. Hans skona stamma klingar Ljnft melodiskt, foljd af Cittrans slag: Sof i godt forvar Trogna kärlekspar!

Evig blir en gång din bröllopsdag.

Brnna håret fUdfflrade for vinden, Aftonsolens $1sta stråle gjöt Dyster finrnna på den bleka kinden, Längtans eld ur svarta ögat bröt.

Och en gördd, full Af tubin och gull,

Skönt omkring,, det smala lifvet flpt

Vandrara stod förvånad r—. Sångarn lado Sakta ned 84£. UJEP® kullens vår,

Såg så mildt på främlingen och sade,: Yngling! på ett heligt nim du »tax.

Som en ros i snö Segrars minnen dö Trogen kärleks minne oj förgår.

Stannar har, o främling! Ont ditt hjerta Slår som mitt for en fobvunnén brud, Skall du gripas af en ljuflig smärta Vid min gamla sagas helga Jjud.Klar ar himlefewrosuf Satt dig har eö itaidir På den skona kottens ro«enskrud.

Skön som rosen i Damasci lunder, Oskuldsfull som liljan Thisbe var.

Störst bland alla Babyloniens under — Deras ära redan mörknat har —

Hennes karlek står Efter tusen år Än på minnets himmel, lika klar.

Högre slog så mången Ynglings hjerta, Mången kind en hogre pnrpur fick, Glödhet längtan, obesknflig smarta Brann å mång?n frejdad hjeltea blick, Då i rosengård Under tärnors vård Som en sol bland sljernor flickan gick.

Kall hon s£g det stolta friarhvimmél, Ocksa hon af Amori flamma brann. Molnbetäckt blef hennes ögons himmel, Kindens purpur småningom förs.vann. Sillan hon en blick Af sin Itsktlh^ fick.

Fyrarnas den tappre hétte han.

Ingen yngling bättre bågen ipände, Mera skon och manlig ingen var. Bagges bröst e* lika flamma brände. Ofta de sona ett ffyålskadt' par Gtadt tillsammans lekt Och hvilrandra sndrt I de oskuldsfulla barndomsdar.Åren flykta, ftop£8ts fSrgerblekna,

Lngn och frBjd liksom en ärotii tforgä. Vårsno smälter, marmorklippor Vtkna, Molnstrodd himmel bKfVer äter blå,

Söl, som en gång ftytt,

Stiger opp på nytt —

Faders hjertan röras ej åndå.

Men én gång då qvällens flor sig sänkte, Sömnens balsam läkte dagens qval,

Och de älskandet fortrogna blänkte Stjemomdansad i den blåa sal,

Näktergalens sång Ledde flickans gång Ned till rosengården tyst och sval.

Öch vid gallret, mötets grymma hinder, Smidt af jem och oupplosligt än,

Stod med längtansfnlla purpurkinder Hennes skSne, trogne barndomsvän.

Ackl vid denna syn Under aftonskyn 'Trodde hon sig säll och fri igen.

I

”Trogne Yngling! ej så sorgsen blicka! Min du är — min skall du evigt bli.

Du är modig — modig är din flicka,

Nästa natt vid källan motas vi.

Kom, när månen ser På de trogna ner,

Gull och boner gora fången fri.,r

Sällsamt skön i byita sUbwdrigfen

Så hon talte, och i akiiggrik lupd .

C 2Sttax förnam så lätt sofo qestip^Uigten. Ack! nar Solen bokade sin ntBil,

Hora evigt ISng Tycktes då hans gång!

Hora glädjetom hvar dagens stond!

Qvällen kom och näktergalen hördes, Ingen fjäril mer kring rosen flög.

Palmens löf af stilla susning rördes. Nattviolens doft Zefiren sög.

Då vid månans ljus Från sin faders hus Tytt och lätt den trogna flickan smug.

Ingen röst i hjertat henne kallar Åter, då hon långt bakom sig såg Babel, som med sina tom och vallag Kungligt ander stjernehimmeln låg.

Kärlek, längtan, hopp,

Klingar or hvar topp,

Brusar mildt or backens silfvervåg.

Men — hvad Sr, som der i mörka lunden Dunkelt skymtar? Någon ann’ kanske Som också i tysta midnattsstunden Söker frihet och en älskare?

Nej! Af slagten matt öfver månljus slätt En Lejinna skyndar fram —• o ve!

Blodigt gap och blodbestänkta tänder Skönjas lätt i natten'* ljus och klar.

Lik två vilda flammoi djuret vänder Rundt omjuing ritt stora ögonpar.FKckan, blek om kind,

Lätt som nattens vind,

Till en grotta itrax sin tillflykt tar.

/

Men en gren den skonas hvita slöja Då hon flydde, ned till marken drog.

Och Lejmjian att sin hämd förnöja Den emellan sina tänder tog.

Slappte henne se’n Ur sin mjind igen,

Och försvann nti den mörka skog.

Och på kärlekens och hoppets vingat Ilar Pyramns i skogens snår.

Vid hans länd det breda slagsvärd klingar, Blanka hjelmen pryder korpsvart hår. Blicken spelar nöjd öfver dal och höjd,

Hjertat högt af frojd och längtan slår.

Stunden nalkas, som skall allt belöna, Fram han skyndar med fordubbladt mod. Se, då fladdrar plötsligt i det gröna Thisbes hvita sloja, stänkt med blod,

For Zefirens fläkt; —t Ynglingen förskräckt Ser och tar den älskade klenod.

Och han skyndar. Mången aning skymmer Höga pannan nyss så fri och ljus.

Mörka purpurn ifrån kinden rymmer:

Snart vid mullbärslundens svala eus Han bedröfvad såg Källans klara våg Rulla fram med mildt och sakta brus.Ingen Thisbe syn* Af smarta hftfves Den bedragne älskarns donna brost Hennes namn han ropar. Ack! forgäfves.* Endast Echo svarar på hans rost.

Ej ett steg, ett ljöd —

Ingen bjelpsam God Stiger fram till den betrycktes trost.

Tyst han satt ! ljusa sommarnatten, Hjert&t slog af oro slag på slag.

Och i källans spegelklara vatten Såg han sina bleka anletsdrag, ett steg, ett ljöd: —?

Ingen fager brad: —-Sgeroan bleknwr for den onga dag.

”Skona brud! min barndoms älskarinna, Och min ongdoms hopp, do är ej mer! Nattens bloss har Sett ditt blod förrinna, Dagens stråle aldrig mer do ser.

Ingen graf do får, lagen bitter tår Fäfg och svalka it dess blommor ger.”

”Denna natt vi har förenas borde;

Ofta motas trogna älskande.

Ödets grymhet ett'tillintetgjorde,

Men det andra kan jag sjelf mig ge. Hastig blir min färd —

Den, som har ett svärd,

Ej om dodens nåd behöfver be.”

Så den sorgsne. Och med vilda blickar Ser han rondt omkring sig. Londens topp Re’n for friska morgonvinden nickar, Aorora flammar blodröd opp.— m —

• iBtott & ktaftig. iöt;'U Och han» hjjegtblod -fliot.

Lifvet, flydde v tum stela krppp.

t

Men — hvém konmef der med lösta lockar, Morgonrodqans färg på kind och mund? Myrten ödjp]|jikt för den hulda bockar, Stjernan slocknar. I den ljusa lund

Vid Gudinqans rost Vakna^. jytp till såug oph frigd på stund.

Det ar Hébe. Ack! men han, hvars öra Skalle tjusas af de kanda ljud,

Kan ej mer den ljufva rösten höra ,

Kan ej mera le sin trogna brud.

”Vakna uppi” Ack ju>j! ögat öppnas ej.

Stum jun ligger dfer i blodig skrud:

’Vakna Apft! Bot Sr din brud, som kallar; Vakna upp, det j^SMtar jn«r sph mer.

Hör! frän staden morgonropet skallar *— Låt oss fly! Det ar dinbrud, som ber — Lit 0§s. hand i hand Fly tUl andra land^

Der en annstn himmel pf oss 8er.5>

”Ii»*! dfct Aqw tt- Jet är mig man rspar. Och ^ »>%** lugnt ändå.

Sakta ilalkas upenkli^i hopar —-Skall jag här ett ly$«^råer atå?

I sin bur igen Atcr hem till fader*borgcn gå?”Ej ett ljud, en blick. Han sofver (tilla. Blodig slöja hvilar kring hans arm.

Sol går opp, de glada foglar drilla, Mer och mer hörs gny och vapenlarm. Trogna, blanka stål!

Snart ett annat må!

Fick du i den skönas hvita barm.

Men en graf i dnnkla nmUbarelunäen Snart bereddes åt de salla två.

Ofta in, nfir huldt ! midnattastanden S^jernor flamma i det mörka bl&>

Månen vanligt ser P& de trogna ner Som i andeskrud på grafven gå.

Sångarn slöt. J Vesterns mörka salap Ljusets sista bleka stråle deg. Vallukt-ångande kring fBt och dals» Nattens vind på lena vingar drog.

I det dankla blå Mellan tärnor smft Nattens Drottning melankoliskt leg.

Och så sakta som på andevingar Han försvann i månans milda dag.

Men nr Qernn rymd-hans stimma klingar Ljuft melodisk, följd rf Cittrans dag:

Sof i godt förvar Trogna karlekspw?

Evig blir engång din broHopidfcg.på

ftfttfbu*.

Belont med Kongl. Svenska Academiens Mindre Pri*. 18S2.

Då kom der tg$t och ofårtånkt Bqfriarn, D»n »tilla G tiden, natten$ gngtto «m.

TbghSb.•99999999999W09»9*b&9.9999999999996

Aftonen kom. Kring det svallande haf, kring

susande lunder 1

Skymningen spände sitt flor, och re'n på den mörknande himmel Stjernornas strålande här begynte den Bkimrande

dansen.

Men i Konungens borg på det vågombrusade Khodus Flammade hundrade bloss, och de nalkande skuggor

vid skenet

Skrämdes och djerfdes ej smyga rig in 1 den festliga salen,

Hvilken i rikt niajestjit, en himmel af ljus och af gla«tyej Skimrade fjerran ifrån fBr dep häpnande vandrarenf

blickar.

Stolt i de pansrade kämparnes krets vi J svigtande bordet Konungen satt i sin purprade skrud och touufc pocideir^ Väldig att skåda som Man när, ur blodiga striderna

kommen

Åter, han dricker i Jppfcers s$l den skummande: nektar. Vantig var hemkarens blick och ljus var hans panna,

och glädjen

Lekte på lippar och kind, ty se vid den lyckliges sida Satt hans blomstrande brud, Arfetoneneto' prisade dotter* Skon som en knoppande ros på Cyperns blommiga

ängar >

Står af Zefirerna kysst och ler bland de doftande liljor, Medan nr Österns gy]}ene port den flammande Solen:Stiger vid foglaraas jublande säng och de dödliga

, gläder,

Så i de flyktade lyckliga 'år i Messeniens dalar Log Polydora i ungdomens glans bland älskade fVander, (Skon var hon ännu och ung, men redan en blekare

purpur

Brann p& den älskligas kind, och sorgens ock saknaden* skuggor Skymde den herxilga pannan ibland, som sommarens himmel

Mulnar i middagens stund af lätt krlngsväfvande skyar. Ty ej hade bon än i sin brpdgums gyllene salar Glömt sitt fädernesland, det fallna. Med glödande

längtan

Tänkte htyi ofta ännu på det stolta Messene ock sande Ofta till vredgade Gudar sin bön, när om qvällen i loftet Ifenmiti och tankfull hop wtt och råg åt det svaHae*

de hafvet.

Lustigt i Rhbdiske Konungen! borg de fulla pocaléc Vandrade hand nr lund och facklornas Modiga skimmer Glänste på hjelmar och pansar och spjut och på ku-

piga sköldar,

Sköldar af koppar och silfver och gull, tompima-

rarna hängde, Heliga minnen af forntida dar, af strider och segrar. Men kring länder och faaf, kring det vågombrusaa-

de Rhodos

Natten, stilla och lugn, stjernglimmande vingarna

bredde.

Dystrare Drottningen blef, eeh hon suckade ofta ech

vände

Ofta sin längtande blick mot salens väldiga portar. Men till den soijande talade mildt med leende läppar Då Aristomeaes' mig, deij GudhirstanuBande Dretten;"Rikt ar det haforarrallande land, bvaraAuktadespirtfc Mig' de odödliga »känkt. Af konstarbetade guldet Glimmat mål Konung-aberg, och lunder, tyngda af

rgulifrukt,

Susa på, kullarna här, och näktergalarna Ijufligt Sjunga i myrtnamas topp, när i ångande qvällen Selene Stiger, ur böljornas famn och de svällande rMtr för»

silfrar.

Meopåden grömkamle jord st Ungt den strålondé

Phoebus

Skjuter sin gyllene .pil från silfvergtänsande bågen Mitte ej finnas ett skonare land än det stolta Messenev Ty aUtse'n till Rhodus du kom, har den frätande

sorgen

Bott i ditt byerta. Med suckar och gråt du morgonen hälsar,

Halsar med suckar ochgråtdenaUthugsvalandeqvällen."

Svarade honom igen Aristomenes prisade dotter: "Fritt må du klandra och gäcka min sorg, dct-förun^

drar mig icke.

Lycklig jag synes och lycklig-jag är. Pa det herrliga Rhodus

Knman bland tusen jag fått, och du är min Herre

och Konung.

Rik\ de odödliga skänkt mig sin nåd. Ur flödande

fullhom

Dricker Jag stillhet ocii fröjd och jag prisar de höga

derOppe.

Men när i aftonens stund i din sal, o Konung, jag sitter, Ser dina kämpar i glimmande skrud pocalernatömmå, Hör det glättiga sörj och de festligt ljudande hymner, O,di betages mitt bröst af en underlig längtan, damins jag Åter mitt älskade fädernesland, det arma Messene,Ser dess dalar igen, de välbekanta, de grona, Eirai väldiga l>org och Ithomes Herrliga tempel. O, hur jag fröjdades der! hur skönt i flyktade dagi När Aristomenes kom ur den mordiska striden tillbaka Stänkt med Spartanernas blod, ledsagad af blomstrai

de söner,

Och vid harporna9 klang jag knöt kring segrarei

tinning

Kransen af svällande lager och välkomstbägaren räcktc Nu är min grånade fader en gäst i främmande ländei Får i sitt fädernesland ej ens en graf, när den still Frälsande döden gör slut på hans långa, bedröflig

vandring.

Bröder ägde jag tre, skönlockiga, höga gestalter, Fulla af ungdomens lågande mod de drogo i stridei ' Komino ej

åter. De hvila likväl i Messeniska jorde Skönt i Cypressernas skygd. Men Spartas hatade sönc Trampa med hån på det stoft, som betäcker de vöi

dade benen,

Och af det stolta Messene ej mer än namnet är öfrigt.

Sagdt och på bleknade kinderna strax nertUlrade tån Strida och varma, och strax da fackelbärande tämc (Fjerran ifrån Messeniens strana tHlKhodus de kommit S%o den blomstrande Drottningens sorg och. gpet

med henne. ' Men med lågande blick högt thronande Herrskaren sade ”Ej vill jag klandra din sorg, Polydora, nar tårarn

flöda,

Lättare andas vårt bröst — hvi skulle ej mennislkäi

gråta?

Sorgen jn. är bland Konungar störst; de dödiigä älf Under sin spira han laggt, och han skonar fj Gli 1 darna sjelfva.Gtfrt Afredite ej sjelf, 4e» rosenkrtnta Gudinnan,1 Löjets oeh kSrléken» mor, nar Adonis, blodande, dods- ' ‘ blflk£

Ug i dm himmelskaf fatan oeh med deden kämpade fåfängt?

itfifet ej' Vid 'lllon forr dfcb »ilfverfotade Thetis Öfver sin böge, gudomlige son och den mordiska pilen)? Séck r-ttSv du gråtit, var- lugn och res dig, BoJn fs.:.. (J dignade l^uSf

Wpwr .8% åter, .här regnet ar glilt, och skimrar i selefcs Vänliga sttålatr iBch ler, och dubbelt skonare doftar. Kanske kommer en dags dét faHna MemetM ån^o Ijgrfter sh> blödiga pä*pa mot skyn -i~ förbid* i sttflhét Kdb^illiingeM stumi> -*-*ty d?u kominer men

knota ej dårligt

öfter- datiisttMga odéy 6om ityr med krossande jenå-* hand

©ii*r*IÄtäéntfikor riken och folk Uppfefomstira

! som vårens r

Knoppande löf och vissna, som de — hvem räknar

flém alla?

iiKiartjk» tjjomqek en då dét läiiderbeherrtkande

Sparta

fljndwtil bejor ock gttt ochdess namn étpflbåi'Sf

jorden.”

Sagdt, och mjgd dån uppflii^orpå stund de jildlga

portar,

Och Aristomenes sjélf, den måégbéprofvade hjelten, Trädde med doft högtidliga ateg i Konungasalen. Hög, majétttrtiék han stod, en bild af herrliga tider, Sttifc loin Achfflet och mSld som Atidromaches pri-

• sade make.

StåUbtttt pansaret var, och de väldiga skuldrorna höljdePmfctigt den yfviga, sralla/ den ^ifenkfatMtf*

.manteln,

Skon som hmunefens hvalf i vinternatten. Vid sidan Hängde Spartanernas Atiok) det? maånnskörd^nde

svärdet.

Mörk tu hans Ijingande blick, Och dén rediga, idfc

gestalten

Lutade redan mot,jord, men Sitfverlockama yppigt Kransade tinningen In, och på höga Olympiska pannan Allvar lyste och kräft* och ett mod, , som i tnsfenAl

strider

Aldrig svigtat,’ och än till tvekamp manade ödet* Så på de Snöiga Alpernas topp, när dalania redan'2 Hödjjas af-skymningens fler och bebåda dan stimrtsi-

de natten,

Glimmar af aftonens guld annö en leende >strålet

Tyst som grafven det blefi den festligt storofeftde salen, Kämporne reste sig opp och Konnngen reste sig —

tdg^så

Nektarpocalenihand, den perlomglänsta, till brädden FyUå med fradganedé vin, eoh med gtfidjestKliKMB?

ögon

Talade herrskaren stsåx iil dm ädle MassénisKe

hjelten:

”Sent, tar Fader! dn- kommer i qvall — jag trodde

att redan

Bort på den svallande våg dn seglat tiU Lyrtiens kuster. Sitt dig och fatta pOcalen och drick — den vanliga

natten

Nalkas och Morphens kommer val snart med de gyck-

lande drömmar.Kurden irtfng, Ht« vet nar i Bhoduke Komm-

gena salar

Ater da dricker vid fscklontas sken gvldcllimndfl

nektarn.

8varade honom igen den ädle Messeniske hjeltem ’4hn! du har rätt att farden är lSng. Dock fraktar

jag icke.

Stpr är de. eviga Gudarnas makt. De frälste mig

ofta,

Knnn* väl frälsa mig än. Omglänst af Lydiska lansar Kommer jag &ter — dä fo|jer da mig, och det fallna Messene

R^Nf ritt hufvud pl nytt och Spartanerna Ilykta

med bäfvan.

Ja, när natten är llydd, och den rosenfingrade Eos Flammar i öster igen och bebådar den kommande

dagen

Hlsfcu jag segjet och styr min färd till den Lydi-

ske Kungen." Svarade honom med bedjande blick skönlockiga dottern: ”Drogde da dock, o Fader, ho» oss på det blomstrande Rhodus!

*

Ångest mitt l\jerta betar, när jag tänker att' brusan-A,.(; de hafvet

Snart skall ski\ja oss åt. Kanhända på främmande * stranden

Bäddas din ensliga graf, och ditt dotter är fjerran

och får ej

Shita din slocknade blick och med tårar fukta din

urna.

Fåfängt krafter och lif för det arma Messene du

offrar.

Gudarna hata Mesfcenien» folk af Konungadöttrars Blod, af Konungars ddd t\j vredgade Artemis blidkas.’’

D *Svarade henne med gnistrande blick Messeniske Drot-

ten:

”0 om jag .vore hvad fordom jag var i min blomstrande ungdom,

Nar jag i stridernas gny, åt Erebi nattliga makter

Offrade modig och glad Hekatomber af tappra Spartaner!

Nu är jag gammal och grå, och den morka, tigande modrens.

Kyliga famn mig vantar allre’nr och manande vityteA

Bjuda till. skuggorna ner — likval hvi skujlede»

gamle

Soija och tvifla på Gudarnes nåd, som nr tusende»

faror

Ynglingen fralstf Hur Ulligt i qväll det vanliga-

minnet

Leker och fretjdar min sjal med gestalter från flyktade dagar!

Var jag ej fången en gång i de grymma Spartanernas händer?

Sedan i morgonskymningea först Amyklä jag. tågit

Kommo med dubbelt starkare här d#t.mägtiga Spartas

Konungar, tågande fram i vidt kringglimmandepaiisar.

Hård blef striden och lång och den varade dagen

igenom.

Sårad och fången jag blef. At mig och åt femtio andra

Döden bestämdes af Spartefnas råd. I den djupa

Keadan *)

Kämparna störtades ner och de krossades alla i fallet.

Dock så var ej beslutadt om mig af de eviga

makter.

Ig ungaren sande från hi^den sin örn, som med vingarna spända

*) Grop dit misidådare kastades.Plog framför mig i fallet och nét till den gruftiga

hålans

Botten förde mig trygg — der låg jag och qvaldet

bland liken.

Låg der i dagame tre och väntade döden och tänkte ildrig att sk&da Messene igen och den blånande

himmel.

Hen nar den fjerde morgonens sol bepoiprade östera)ch i mitt fängelses natt göt ner en tynande halfdag jyfte jag ögat och märkte en faf, som på kropparna gnagde.

Wiln jag låg tills han kom — då grep jag det

hungriga djuret inabbt med min högra seniga hand — med den ven-

stra jag tiyckte HordUn käftarna höp och jag följde den listiga

tedsven.

[.rop med den spjernande fram genom mÖrka, kr o*

kiga gångar ,

tom så till slut till en öppning och såg den herrliga himmel.

läfven jag släppte och strax han försvann. Med

ifriga händer lyckte jag stenarna bort och den tÖmbemantlade

jorden,

rjerde mig rum och beträdde med fröjd- den grönskande marken. IaJ6ade morgonens sol och det alltupplifvande ljuset. Loin s& till E)irå igen och Messenerne gladdes, men

Spartas

dungar och Diottar de Jogo med hån och föraktade ' ' sagan.

»fen nar den åttonde morgonen kom och' basunernas toner

D 2Väckte det slumrande Echo på nytt i Laconiens dalai Väckte de sofvande jungfrur och barn och frustande

gångam

Bar Äristomenes fram i den doft hänsvallande stridens Fräsande vågor och högt han svängde det blixtrande

6värdet

öfver de fjädrade hjelmarnas mängd — då bifvade

Spartas

Kungar och Drottar och mfin, och den bleka förskräckelsen grep dem.”

Sade och tog si pokalen och drack och satte sig

neder.

ftämpame sigo med undran och fröjd pi den väldige Drotten.

Skalden, de saliga Gudarnas van och Mvsernat

älskling

Tog från vaggen med hast sjttstrangade, gyllenelyrat konstarbetad och skon, och han väckte de sltunran-

de toner

Phoebus stod honom bi och han song ett gripandi

qvade

Om Heroprnas lif i Elysiums blommiga lunder.

Tyst Aristomenes satt och den molnomtöcknade bllckei Klarnade mera och mer vid de ljufligt klingande ljuden Men nar den herrliga sängen var slut, till hono,gn si(

vande

Kungen med leende mund och talte de vingad»

orden:

"Väl är det skönt att i aftonens stund vid fulla po

caler

Hora en klingande sång om Elysiums eviga fröjder Hellre jag 'lyssnar ändå) nar du, o Fader, förtäljer.' Svarade honom igen den ädle Messeniske bjelten: Mycket jag kunde förtälja ännu, men den stigand<

nattenManar osa alla till ro, och det hofve* ej gubben

att tal*

Sjelf om de bragder, han gjort i sin ungdom. Stunderna ila,

krafterna ila med dem — hvem tror ffråhårure kampen?

Kommande dagar de aro ändå de säkraste vittnen,

Mycket de skola förtälja om mig och Aiitt minne

skall lefva.

Kanske — det anar mig nu — jag hörde en manande stamma

Blandas med gyllene strängarnas ljud — q åter jag

kommer;

Kanské ej mera du här i din sal Aristomenes skådar.

Se, till ett minne jag skänker dig. nu mitt väldiga

slagsvärd —

Svärd jag äger ändå och i Lydien fredligt jag landar.”

Sade och reste sig opp, i hast från den väldiga länden

Löste Messenes värn, det silfverglimmande svärdet.

Drog det nr skidan och log och det blänkte i Konun-

ga-salen

Klart som om Dundraten 8 and t från Olympen en flammande ljungeld.

Hängde på muren en forntida hjelm af blänkande

koppar,

BHdbesmyckad och tung; nu vågade ingen af alla

Dem, som den blomstrande jorden bebo, att bara en

sådan.

Men Aristomenes höjde med makt blixtskimraode * svärdet

Klöf ett endaste hugg den konstarbetade hjelmen.

Drottningen, bleluude, högt i de darrande tärnagnas

händerFacklorna akälfde, och Konungen ajelf den gyllene thronen

Blinkade — tyst aom en gr af det blef i Konungasalen,

Men Ariatometaéa log och talte de Vingade orden;

"Ta* det, o Kung! i din aal ett rum det arärde$

förmenar.

Hundrade hjelmar och fler har det klufrit, det herrliga stålet.

Biter dock an. Forrara det Tal, Om åter jag kommer,

Bär jag det kanske med aeger ännu — ske Gudarnas vilja!”

Sagdt, och han kyste på blomstrande kind sk5n-

lockiga dottern ,

Tryckte den Rhodhke herrakarens hand och lem-

nade salen.

Konungen ' reefte alg opp och Drottningen reste alg,

— Bägge

Vandrade hand i hand till det brndllga, hoga gemaket.

Tärnorna gingo och lyate forut med de skimrande

blossen.

Mork stod natten och tyst kring det vågomhnuade

Rhodua,

S^jemoma aågo från hinunelen ned på dé aofvande

menskor

Och i sin ailfverglimmande akrod den blek» Selene Blickade vänligt och dmtpå den välluktjångande jorden, Men Ariatomenea gick vid det herrliga Jupiters templet Stum och allena i ekamas skygd — han konde ej aofVa. Bilder af flyktade aällare år omgycklade hjelten. Plötsligt stod för hans blick i de åldriga ekames

skymningIgungarenr vördade Prest, den frejdade. Siaren

krönt med

Heliga bindeln på grånade hår. Äristomenes gladdes,.

Böjde sig-djupt för den höga gestalt och talte med - vördnad,;

”Säg mig, Gudarneg vän, du tolk af de Evigas

rådslag,

Säg, da känner det väl, när kommer befrielsens timma?”

Svarade honom med ljudande röst så djup som ur

grafven

Ljunggrens vördade Prest, den silfverloddge Siarn:

”Vet, han kommer den dag, då det väldiga Sparta

skall falla.

Dock •— du skådar den ej. Nar den efterlängtade

en gång

Gryr, på din graf i sekler allre’n Cypresserna susat.”

&£t, och den höga gestalten försvann. I den ål-.

, driga lunden

Lekte en tynande flägt, och de heliga murame mystiskt

Blänkte i skymningen fram, odi mot stränderna klingade vågen

Matt som en klagande suck i den stilla Elysiska natten.

Men Äristomenes gick till den skimrande Tempelportiken

Hög, Jtonstbildad och skön, af Joniska pelare buren,

Satte sig ner och forbidade der den gryende dagen.

* >

Men fråo.Olympiew sal såg Gudars och menniskon

fader

Mildt p|t de. dödliga ner, och han såg dén vakande

hjelten

Sitta vid templet i natten, en syn de odödliga värdig.

Oth han taladé strax till den fackelbärande Guden,

Sömnens vänliga bror, den allt hugsvalandc döden:”Skynda dig» Thanatos! flyg från Olympens stillande höjder

Ner till den grönskande jord, till det vågombrwade

Rhodos.

Mild ioa en leende dröm må da nalkas den grånade hjelten, Lugna hans stormande bröst och den sträfva&de anden befria.”

Sade, och Thanatos flög fråq Olympens strålande

höjder

Ner till den grönskande jord, till det vågombnuade

Bhodns.

Mild som en leende Arom i den heliga linden han

trädde,

Lik Aristomenes’ prisade van, den iappie Cleander Hvilken i sällare dar i Messenlelks älskade dalas Stred vid hans sida oeh slumrade nu 1 den nattliga

jorden.

Skuggorna flyktade bort och redan en gyllene strimma Lekte i öster och bådade ekönt den kommande solen* Lugnt som en spegel i morgonens stund det ornat*

liga hafvet

Stod och i lunderaa nu den melodiska sången be*

gynte.

Då Aristomenea såg en vanlig., leende skepnad Skymta bland ekarne fram — allt närmare, närmare skred han,

Vinkade vanligt och snart den ädle Messeniske hjfelt^n Kände sin saknade vän, oeh han talte med klappande hjerta:

”Älskade broder! så lefyer du än — så har ej den

svarta

Frätande jorden dig gömt,t Från Messeniens dalar.

du kommerStrålande, vänlig och mild som da rar i vlr iun«

liga ungdom.

O hor jag längtat och soijt — jag tänkte att aldrig

haroppe

Åter jag skulle ditt anlete se — na kommer da

plötsligt

" Hår på en främmande kost och beaSker mig, "tappre

Cleander!

Mitte du blott ej Van en dröm, en bedårande

skuggbild!”

Sagdt, tnen Thanatos teg, och med öppnade armar

till hjelten

Skred han och slot i sin ^lande famn det lagande

hjertat.

Matt Aristomenes blef, och en ljuf förtärande längtan

Strax hans hjerta betog, och en fiägt omsusade kinden

Svalkande, tyuflig och len som en vind från de6ali~

gas oar,

Och med en suck till Elysium flög förklarade udA

Anmärkningar.

EKei det andra Messeniska krigets slut, di Mes* senieme af Spartaneme voro fullkomligen kufvade, berättar Pausanias, som i Qerde hoken af sin Be-skrifning ofver Grekland (Cap. 15—24) skildrar den messeniske hjeltens romantiska odeo, att en Konung, vid namn Damagetus ifrån Rhodus, fråga» de Oraklet i Delphi, med hvilken han

bordeförmäla sig? Apollo svarade, att han borde förmäla4gmed dottern till den tappraste man i Grekland. Som den Rhodiske Konungen med rätta trodde, att Ora-Ii let ej konde mena någon annan än den vidtfrejdade Aristomencs, log han en af denne lijeltes döttrar till äkta. Aristomenes sjelf följde sin dotter till Rhodus. Det var likväl ej hans afsigt att hos sin måg efter en stormig och bragdrik lefnad njuta den lagerkrönta hvilan, utan han hvälfde i sitt sinne nya planer, och brann af begär att hämnas på Spartanerna och befria Messene. Han ville från Rhodus begifva sig till Lydien, for att uppägga den dåvarande Konungen Ardys, Gyges' son, till krig mot Sparta, Men ödet hade annorlunda beslutat. Spartanerna skulle ej mer, som Pausanias ganska naift anmärker, erfara något ondt af Aristomenes. Under sin vistelse på Rhodua öfverraskades hjelten af döden, Det är denna Pausanias' berättelse, som gifvit anledning till Poemet. Att författaren, då han ville besjunga en af de herr-1 i gas te hjeltar, Greklands forntid har att upvisa, valde den Homeriska foimen, torde ej uttydas som ett tomt härmningsbegär.

”Sira» väldiga borg oek Jthomes herrliga tempel

Eira och Ithome voro Messeniernas förnämsta fasta platser, På berget Ithome hade Jupiter ett tempel,

Gndame hata Metaenien» folk, af Konunga-döttrar* blod, af Konungara död ej vredgade Artemi» blidkat.

Bland de många prsaker, som uppgåfvos till oenigheten mellan Spartanerna och Messenierna, berättar Paitsänias följande. På gränsen mellan Sparta och Messene låg ett åt Arte mis (Diana) helgadt tem* pel, En hop Messeniske ynglingar hade der en gång våldtagit Spartanska jungfrur, som ditkommit for att fira Gudinnans fest, och dewa hade sedermera mördat rfg sjelfta.

Amtodémus, Messenierneft 'Konung och härförare, qnder första kriget, offrade, lär att blidka de vredgade Gudarne, sin egen dotter, men mördade seder- ' mera sig sjelf pH sin offrade dotters graf.— —

Hekatomber af tappra Spartaner. v

Pausanias berattar (Messenica, Cap. 19) attAri-stomcnes tre gånger offrade de så kallade Hecatom-phonia, hvilka plagad£ oiöras af den, som i striden nedlagt hundrade fiender.

Åfventyret i ”Keadan,” Bom forf. låter Ariste-menes for sin måg och dotter omtala, berättas un-gefSur på samma sätt af Pansarnas (Cap. 18). Sägnen om omen anför äfven Pausanias. Andra förmäla, att Aristomenes i fallet hållit framför sig sin sköld, pä hyllkeu en Örn var afbildad. Den förra berättelsen är ojemnförligen mera poetisk; och öfverensstämmer äfven bittre med den romantiska halldag, som sväfvar öfver Aristomenes' hela lefnad. 1 den senare ser man ett försök att prosaiskt förklara det underbara i händelsen.

Når den efterlängtade en gäng Qryr ett.

Ar 869 f, £hr. således nara 3Q0 år efter det andra Messeniska krigets slut, återställde Epaminon-das Messenes frihet. Pausanias omtalar en sigen, att Aristomenes' vålnad skall tyifva bivistat slaget vid Leactra och ”mest bidragit till LacedjemonJemas nederlag.'* Han meddelar afven cn annan berättelse, att nemligen Thebanerna före slagg rådfrågat Jupi-ter Trophonius f Lebadea, Jypitar rojcfcfc:

Innan. J drabben i hop med Spartanerna, mån {från

HAef

Tagen den »köld, tomfSrr Aristomenes, väldige hjelten,

Skänkte mig — reten Wp* *•** ett *1ferteeken på

höjden —«

Då tkall jag gifia er kraft att Spartas kämpar föröda.

Derpå lånade Epaminoadw Aristomenes sköld, och uppställde den som ett segertecken (ixooptjetv art avrtfg rponaior) p£ ett 4>U« det dfcn af /Spartanerna val kunde sés, för at{ injaga i deip fqi^jäckelse (Messenica, Cap. 32). §å fyij^adt vag Arisfopienea* namn ännu efter tre sekler, *

iOOOBciciöi—Gossen och Fogeln i Bur.

Gosaon.

fogel, hvarfor qvittrar da Ej mer tä gladt för mig?

Nir da var fri, jag hörde ja flwr morgonstund pl dig1.

Fogeln.

Ack gosse! nar jag' Ibrdom sam Uti det ljusa blå,

Då lekte jag, di flög jag fram Med mina syskon smi.

Jag var si nöjd, si glad, si tall) Jag flög frin gren till gren.

Jag söng hw morgon och hrar qvall Miir bfsång öm och ven.

Jag frejdades, ty jag var fri,

1 rymden rar min gång.

Nu ir den Ijafvtr tid forbi Och borta ar min aing.

Gossen.

Men fbgel, nSr du fiskar si Att vara glad och fri ,

62g, hvarfor ville du val då Hoa mig en fånge blifFogeln.

Ack, gosse! mas Sr iSUan nojd Med det, som odet ger.

Man lemnar latt en saker fröjd .ialn For den, som lyaer mer.

-TT

Hogt I ett trad jag satt och aåg Din bor, tom öppnad atod.

Och der bland lof och blommor låg En dr af ra, rodsom blod.

Jag bländades af drufvana »ken,

Jag ville amaka den.

Jag flSg 1 buren från min gren,

Och gallret aloto igen.

Na sitter jag si tyst och ser Hor verlden fröjdar sig.

Har rosen blommar, solen ler,

Ack! Icke mer for mig.

Hor vindena suaning, flodena bros Och mina broders sån£.

Och uti sommarnatten^ ljaa Jag klagar månge)! gång.

Så fogeln song. Men goaaen log Och inom en minut Den lilla dorren upp han drog Och alappto Sångarn nt.

Den frällsto ntaf längtan brann Att hinna till det blå.

Men satte aig på goaaena hand Och song melodiskt aå:0 Gosse! i diri ungi fcarm Blott frid och gltdje bor.

Din vig ar ljus, din himmel varm, Men — en gång bli* dn itor.

D& lemnar dn din lugna stig Ock gar till andra bnd.

Men glom mig ej, och påminn dig Mitt öforstlnd ibland!'

Lef hellre fri btattd storman lek På nodens klippa hird,

Aa slsoni slcf vid vestans smek

1 nojets rosengård!'

Si söngden lilla , singami Och flog mot solen» gull.

Men gossen sprang sin vag igen, Af sällsam längtan full.Den döende jfutfä&us

I drypande blodet Min styrka förrinner.

Han nalkas den mörka Förfärliga stunden Dä jordlifvets bilder Som irrWöss försvinna, Och sjalefi med ängsfcn Begynner att blicka Mot okända ryrndér.

Innan B9rgwud«n Flammar npp iröster,

Är min baSa lyktad. Inom några dagår Är jag maskars föda. Men —• den; staVka läga, Som i bröstet flammar , Skall den också sloekha? År hon bl^tt en lampa, Tänd att hat I jorden» Natt bedrSgijgt lytaf Är hon ej af UmmeMc Olja närd oeb fostrad? Skall hon icke låga Mera ^juft ooh ttlrt, Flyttad fråfl det /mörk* Jordelifvets dimmor?

Hvarför har jag strSfrafr J)ag och natt och aktatRatter fröjd och vällust Blott for usla lekverk, Dårars tidifordrif?

F8r att återfSr*

Gamla, gyllne tider, Gamla, glömda dygder.

Som ett finget Lejon Frän sin trånga bur, Frfin de stora barn 8om med bleka kinder Skälfvande betrakta .Främlingen från södern, Längtar till de skogar Till de fria slätter,

Oer dess ungdomslif Bragdfullt har försvunnit, Har jag också längtat Till de fordfta dagar, Till det gamla Roms, Till det fria Greklands Gyllne Ijeltefilders D& uti Olympas Lunder Ijdternnéet Krusades med lager,

Då på Romas gator Orientens stolta Kungar följde segrarna Dundrande triumfvagq.

Hvarfor Uef jag fodd Uti dess» tider?Ensam liksom Lnna 1 den dunkla natten Har jag vandrat fram Genom lifvete rymder. Lyst som hon af blosa Pi oändligt afstånd Skilda ifrån mig.

.Ingen enda vin Pä min väg jag funnit, Ingen aom har delat Mina varma känslor.

Mina faders Gudar!

J, min ungdoms ikSna, Blida Gudamakter! Hvilkas slutna tempel Jag ånyo öppnat,

Aren J blott skuggor, Skimrande fantomer? Har då aldrig Zeus Med sin åska skakat Himmelen och jorden? Kor tsj Phoebus än Solens gyllne vagn Kring den blåa himmel?

Ädle forntidslyeltar! Gudalika snillen!

J, som än ur grafven Efter sekler tanden Outsläcklig flamma För det stora, sköna, Lefven J ej än ,Fast kankända ingen Vet, hvar stoftet hvilat?

Finns det ej eM rom,

Der de stora andar 1 odödlig öhgdom Fröjda sig tillsammans? Grekens Elysé,

Nordens dnnkla Valhall,

Och de Christnas himmel — Äro de blott drömmar?

Nej! när ögat brister Och det varma blodet Stelnar och , blir ia.,

Har . anden bort Till sin längtans mål,

Fri och glad som fången,

När en hjelpsam hand 'öppnar kopparporten,

Och nr fäng«$)natt«n Efter många år'

Den betryckte stiger,

Och för åter se Vårens blåa luft,

Vårens skona sol,

Och far åter höra Lundens stilla sugning, Lärkans glada qvitter.

—WOOQ^OOQI- 67 —

Sjuklingen.

Som fogeln om hösten,

Nar blommorna vissna Och löfträden gulna,

Begynner att längta Till grönare lander,

Till blåare himlar,.

Så*langtar jag också Från jordlifvets dimmor Till ljusare rymder.

Nlr stormarne susa Och solen försvinner 1 vestliga molnen.,

Och skuggorna kasta Det sorgliga floret På hela naturen,

Då går ju den ensamme Tröttade vandrarn Vid månens oeh stjernornas Skimmer till hvila,

Med hopp att en skönare Morgon skall klarna Ur nattliga mörkret.

Ljuft ar det att lefva När lifvet framfor oss Förledande ligger I Hoppets Olympiska Skiftande dager,

E 2Lik Sngen i sommarens Glödande, dagar Af tnsende skimrande Blommor besmyckad,

Och molnfria himlen Beströlas af karlekens Gyllene solsken.

Men kommer en susning Frän dödsengelns lappar, Och rosorna blekna,

Och himmelen mulnar, Och minnet begynner Lik midnattens fogel Att gunga bedrofliga Sånger om sällhet,

Om flyktade tider,

Då blifeer den trånga, Den kyliga grifteri,

En skonare boning Än mannorpalatser,

Och tornklockans dofva Frldbådande toner Mer ljofn att hora Än firollopsmusik.

Du klappande hjerta! Snart skall dn få Inrita. Da strifvande ande!

Var glad och vai tålig, Befriaren kommer.

Då ser med fortjusniQg Till rallare rymder,

Lik vandrarn, sqm nalkas Italiens leendefil ä

Bygder, och balsas Af naktergals-qtitter,

Af varma Zefirer Och speglande floder.

Han skådar blott dunkelt De snöiga Alper,

Han hör blott från fjerran Lavinernas dån.

***>00+90— 'i. *

\Sko Kloster.

(den 7 Junii 1827.)

Hw lngtv t dag den skona Logarn är:

Har hög och bli den varma Juni-himmel! Hvad reser sig 4 majestätiskt der,

Så högt, så hvltt bland tradens gröna hvimmel.

Det snabba fartyg nalkas mer och mer Den höga strand, de välbekanta lunder.

Ett åldrigt slott med fyra torn dn ser,

En minnets helgedom-, ett fomtids-under.

Kom Broder, kom, och låt oss gå i land!

Anna en färd i minnets dunkla länder.

En enda dag på denna sköqa strand År mera värd än år på andra stränder.

Har vördnadsvärd i höga lundars ring Från höjden der den gamla borgen stiger,

Oeh ser med hondra ögon vidt omkring Den klara sjö, de rika falt — och tiger.

Ack! allt är tyst i denna stolta borg;

Ja, kämpen Bjelf, som vapenkammarn vaktar; Fast då och då méd djup och stilla sorg ,En främling der den blanka skatt betraktar.

Med helig rysning vandrarn sakta går I dessa stamma, rikt beprydda salar,

Der hvarje vägg om flydda bättre år,

Om länge multna hjettars bragder talar.

tHar bodde lUvels fröjder ock en gång,

Fast nu af dem hyart återljud förklingat.

Här hördes fordom harposlag och sång,

Här ädla mor i raska dansar svingat.

Här segranp glad och lugn i ostörd frid På lagerskuggad hvilobädd sig sänkte,

Och tacksamt rörd på mången blodig striif, På månget äfventyr från fordom tänkte.

Här mången gång i höstens aftonstund I den af hundra lampor ljusa salen Gick Ander spel ocli sång kring bordets rund Den starkt förgyllda, fradgande pocalen.

Och denna borggård, der i våra dar Man sällan ser en mensklig skepnad vandra^, Förlr 'full af gullbesmidda svenner var,

Som då beställsamt trängdes med hvarandra.'

Nu sällan hörs en mensklig stämma der,

Blott vindens dofva sus ooh ugglors läte.

Hur tom i all din herrlighet du är |>u stolte borg, du gamla hjeltesäte!

Men än liksom.för mer än hundra år Uti Christinas och Carl Gustafs dagar Uti det höga tornet klockan 6lår —

Den enda röst som här beständigt klagar.

Dock — mången bor ännu i dessa rum,

Fast känslolös för glädje som för smärta.

Ty hvarje mund, fast röd, är kall och stum, Och under 6tålet klappar intet lijcrta.Och dessa lunder, der vid minens

blick 1 fordna dar kanhända mänga gänger En tankfull skonhet tygt och ensam gick Och horde böljans milda klagosånger;

Der ofta ock, nar vårens sol gick opp Och morgonflagten vattnets spegel rörde,

En lycklig Yngling, full af mod och hopp,

På Iöfveng sus, på lärkans hymner horde;

Nu Ingen der den djupa stillhet stor,

Och Ingen fröjdas åt de skona träden.

Nu vindens suck bland lofven obord dor,

Och ingen lyssnar mer på fogelns qvädeo.

Men än helt visst, när blott i månens sken En ensam jakt på morka Qärden 66glat,

Och midnattshimmeln s^jernbeslrödd och ren I Logarns mångbesungna våg sig spcgjar;

Och ingens falt I dimmans svepning sti,

Och nattens fiägt bland lundens kronor qvider, I ode ram de hoga skuggor gå,

Qch minnaa in förflutna, gyllne tider.

tMonolog på Jul-Ottan.

Dtf Zvelfdi finstre Wetter togen Sicb uoi der Wabrhelt Soonenbild.

Sckill'r.

IIj?r! i kloekans dofva toner blandas Med bjellrorB klang, med hofvars dan,

Anna den bleka dag ej randas,

Ej någon stråle östanfrån.

Hvad jtjas i templets kronor glimma!

Hvad stjemor i det höga blå!

Lya klart, lys varmt da helga timma!

Min sjal ar mörk och kall ändå.

Se! träden 8t& dled grenar kala Som spöken i sin hvita drägt.

Ej'mera bäckens böljor tala,

Ej hörs, ej rörs en enda flägt.

Hor legn, hor tyst natoren hvilar!

No hörs blott menskans glada sost.

Hvi siras jag af tviflets pilar?

Hvi stormilar det i delta bröst?

Hör! Orgelns klara toner brasa Så skönt i tempelhvalfvets höjd,

Och allas blickar blifva ljusa,

Och hvarjc hjerta slår af fröjd.

Från späda läppar sången klingar Om englars fröjd, om verldars hopp.Ur fromma hjertan bönen svingar Mot drömda himlars rymder opp.

Det Tar en tid, då jag ock rördes I denna stund af helig fröjd,

Nar tornets dofva klockor hördes, Och templet stod på snöklädd höjd, Med sina kronors Ijnsa hvimmel Med sina Orgors höga brus,

Liksom en härmad, jordisk himmel,, Så full af sång oeh fröjd och ijus.

Det är förbi. Jag kan blott ana,

Det som jag fordom kqnd* tro.

Mörk skådar himlen på min hanaK Ej Englar mer i honam bo.

Och ingen saknad salig skickar I qväll'n sin helsning ner till mig. Blott stjernan kallt och dystert blickar. Få vandrarns öfvergifna stig.

Hor trögt, hot dystert fram skrider, O förr så ljufva morgonstund*

Hur hemsk du är for den, som lider, Du natt, som står kring jor&ns rund* Du för min själ symboliskt målar Den natt, hvars mörker icke flyr För någon stjernas milda strålar,.

Hvars morgon kanske aldrig gryr.'

Stig opp, o Sol! att än mitt öga Må fröjdas af ditt segerlopp,Blå se det nattomhöljda hoga För dina strålar ljusna opp.

Om du ibland i moln dig hSljer Spart står du åter klar och ren.

I evig nätt den sol sig döljer, Som fordom i mitt inro sken.Återseendets Hopp.

(Ersmiteos tiag.)

Ns, klockan slår,

Och tär på tur Ur ögat rullar klar och varm,

Och ån en gång I tryckning lång Mund sluts mot mund och barm mot bara» Och lappen ron till afskedsljud:

Farväl, farväl min ömma brud!

Och jord och himmel svart sig klaff Och lifvet blott en känsla ar —

Hvem då med aningsfulla strålar Förtviflans bleka kinder målar?

Du, sköna Engel, ljufva Hopp,

Som pekar tyst och lugn dit opp,

Der stjernan ler,'

Och der salighet ser På bedröfvebe ner*

Nar blek och stum I ödsligt rum Den öfvergifne tankfull går.

Och tärs och mins,

Och ingen finns,

Som gjuter balsam i hans sår,

Och qvållen sänks och månen står Så klar som i förflutna år;

Men ingen kySs från älskad mund För^jufvar hvilans dunkla stund —Hvem dt till sorgens lägec Kinder Ett tröstens bnd från fjerran länder ¥

Du skona Engei, {jufva hopp,

Som pekar tyst och lugn dit. opp,

Der trohet än Blickar ner på sin väa Tills de motas igen.

När grafveos mull Af maskar full Vår ende, trogne vän fortär,

Han mttknar bort Och innan kort Vårt hopp, vårt'allt ett intet är,

Och vårklädd jord och stjernprydtl höjd Blott talar om försvunnen fröjd,

Och verlden mörknar öfver allt,-Och hjertat blir så trångt, så kallt — Hvem öppnar då i nattens stunder En dunkel verld af fröjd och under? Du, sköna Enge), ljufva hopp,

Som pekar tyst och lugn dit opp,

Der stjernan ler,

Och der salighet ser På bedröfvelse ner.

Aek! långt ifrån Det hemska dån Af dårars fröjd,. min boning står P& klippans grund, 1

Der hvaije stund En majestätisk stillhet rår ,

Blott störd af stormens tunga sus Af klyftans fall, af forssens brus.Ej tvist, ej strid forspoijes der,

Ty omen blott min granne är.

Han sväfvar helst uti det hoga Och v&rdar sig om jorden foga.

Tolf somrar flytt i långsamt tåg,

Se'n mina likar sist jag sig,

Ej heller än

Vill jag se dem Igen —

Hvem af dem är min vän?

Min arm är vek,

Min kind är blek,

Min tir har flytt, mitt jifcr ar grått Och hvar och en,

8om var min vän,

Har fore mig till fadren gätt.

Jag ensam står i öknen qvar,

Jag är ej vän, ej man, ej far,

Och ingen falsk» förrädisk tår En gång skall fällas vid min bår. Blott stormen skall med väldig tunga Hvar host den glömdes liksång sjunga. Allt är förbi — dock har jag an,

En sällsynt, men en trogen vän,

Och det är du, dn Ijufva Hopp,

Som vinkar mig så huldt dit opp,

Oer stjérnorgå,

Och den tryckte också Hoppas rättvisa få.Xerxes vid Hellesponten.

Väldig att skåda som ljunggren Zens, nar i höga

Olympen

Han pl sin gyllene stol sitter i Gudarnes råd,

erxes, Konungars Kung, vid Helles frejdade vågor,

Purpurbemantlad och stolt, satt på sin skimrande thron.

iondt kring herrskarens fot, så långt hans öga förmådde

Se öfver Illons falt, hufvud vid hufvud han såg.

köldar och hjelmar och svärd och spjut med bländande skimmer

Mötte hans spanande blick, präktigt af rastade

skepp

1 vimlade hafvets rymd, och öfver den Bkiftande tafian

Morgonens gyllene Solspridde sitt klaraste sken.

iungar oeh furstar från hundrade folk for Monarken

sig böjde,

Han deras ypperste man, han deras herrskare var.

tor och lycksalig han nämnde sig sjelf vid den

herrliga synen,

Men stoftvaretaers fröjd är en försvinnande blixt.

ttott en minut och hans glädje var slut. Förfärande tankar,

Tankar på kommande dar föddes i herrskarens själ.

»annan blef mörk; och han suekade tungt som en

sörjande fader,

Varmt på den kungliga kind tårarne tillrade ned.

Vågade da förvånad deraf hans åldrige frände:”Hvarfore suckar dnslf Hvarfore gråter du na?”

Svarade herrskaren: ”Tänkte da na, hvad Konungen

tänker,

Säkert bedrofvad da blef, fällde da tårar

som han.

Ser dn cte tallöst hvimlande folk, de ståtliga skeppen,

Hor da det glättiga sorl ljada från jord och

från haff

Ack! när hundrade år förgått, hvad finner man

af oss?

Ingen af dem, aom da aer, ingen af alla Sr

qvar.”

»»»——

VikingeaTikingens Vårsång*

Det är vår, det är vår! Hvart jag vänder min.

blick, syna den sorgliga drifvan ej mer.

}(k den danande flod stortår modig oeh glad i de vaknande dalarna ner.

Dch. den resMga tall och den lummiga gran nu ej längre i svepningen stå,

Och med underligt Ijufva och lockande ljud emot stränderna vågorna slå.

Och från himmelens klara och ljusblåa hvalf strålar solen så vänligt ooh skönt,

Och den nickande björk börjar löfvas aliren, och

det nyfödda gräs är så grönt.

/

Vfen jag trifyes ej här på den grönskande jord, och en oro mitt bjerta betar,

Och med längtande sinne mitt blixtrande svärd ur dess gullprydda balja jag drar.

Och min sköld och min hjelm jag frän väggen tar ner, och jag fejar dem rena från dam,

Och min drake han simmar så stolt och så glad på de mörkblåa vågorna fram.

Bort till främmande land står min brinnande håg; bort till Söderns beprisade kust-,

Dit man vinkas så huldt af en skönare sol och af drufvornas glödande must.

Det är ljufligt att se pä de knoppande löf, det äjc ljuft att 1 lundema gåOch beskåda de speglande, kallpfs anstalt och de menlösa sippoma wntL

Men. fifr mig .ar dock hafret en skönare syn, nar den mörka, den fräsande vig

Mot de» svartnade himmel sig hifver son berg, och det hviner i tackel och tåg.

Oet ar ^vfligt att höra på Ifirkornak sång och på joller från skönhetens mond,

Det ar ljnfligt .att lyssna till vindarnas ras i den ljusgröna, doftande lund.

Men jag lyssnar dock hellre tiH verldshafret» vag, nar af vikingablod den ar röd,

Och på sköldarnas gny och på lurarnas klang, nar det kampas om lif eller död. '

Den, som lyster, 'må dväljas med hustru och barn i sitt trånga och fredliga tjSlI,

Den, som lyster, må plöja och gräfva och tå, vara Blaf ifråri morgon till qväll.

Men på vingade draken jag flyter så fri, och så trygg på den brusande srjo.

jag vill lefva på den, och, om Valfader hor mina böner, jag ock der skall dö.

i «

Och jag byter med ingen af alla jag vet, ej en gång med den rikaste Kung.

Jag vill lefva som fri, ty jag föddes till fri, och innu är jag modig och ung.

O hur herrligt att ararma kring. stormande haf på sitt skepp under sommaren långi— M —

Och att svafva som fogeln ftån-strand och tiH stramt och att kampa vid böljornas sång?

När den strålande Solen om morgonen går nr det glittrande verldshafvet opp,

Blir mitt hjerta så lätt och mitt sinne så ljiift, och Jag darrar af längtan och hopp.

Ty jag tanker vid denna förtrollande syn på den långa, den bragdrika dag,

På hvar hjelm jag skall klyfva, hrart sår jag skall ge i o» blodiga viking aslag.

Men nar aftonen kommer och stjemorna gå på den mörknande himmel till dans

Qch det högblåa, gränslösa verldshafvet st|v som en -spegel i fullmånens glans;

Då en underlig längtan betvingar min. själ, och «n

suck jag väl stundom ock drar,

Och jag. sitter så tyst å det blodstänkta däck och

betraktar de framfarna dar.

Dock — jag grubblar ej länge. När östern blir röd, och hvar s^erna af morgonen släcks.

Flykta sorgerna bort for den lekande vind, och till nya bedrifter jag väcks.

——600*000—

F 2Slafvinnans Klagan.

Dubbelt skönare ändå Är lian på den södra jorden; Himlen der är mera blå, Lundens grönska mera grön, Rosens purpur mera skön.

Ack! jag mins dig, sköna Söder! Frän de’ ljufva barndomsår. Myrten hviskar, drnfvan glödef, Lunden full af gullfrukt står. Och med silfvervågörs brus Blandas lagerns milda sus.

Glad jag uppå ängen lekte I den ljusa sommardag. Skämtande Zefirer smekte Mina knoppande behag.

Mången vacker ros jag bröt, Mången färgrik krans jag knot.

Hördes 6å ett rysligt dunder — Upp jag såg med ängsligt mod. Rundt omkring' i dalar, lunder, Alte i ljusan låga stod.

Röken steg i himmels sky — Skrik ock larm och vapenguy.

Och jag böijade att springa Dit der fadernhyddan låg.Sköldar dåna, klockor ringa;

Röd af blod var källans våg,

Der min far jag mördad fann Af en blåögd, nordisk man.

Och jag gret — men mannen tog mig Med sin blanka jernarm fatt,

Bort från hyddan, strax han drog mig Under ett försmädligt skratt.

Ner till strand, der flottan låg, Ställdes hedningarnas tåg.

Seglen hissades och vinden Spelte gynnande deri.

Stum jag satt med tår på kinden, Hörde -andra fångars skri.

Såg, hur landet mer och mer Sönk i blåå böljan ner.

öfver hafvets vida slätter Fördes jag vid stormars gny.

Tårar gjöt jag dat och nätter,

Hvit som liljans blef min hy.

Men till slut man märkte land —• Skeppen gungade mot strand.

O hur hemsk och kall mig tyckte* Denna Nord med sina berg! 1 Och bor djupt, mitt sinne trycktes Af den gråa himlens färg,

Och den mörka, vilda skog Der biotii *äU*B solen tog!— «• —

Längt från mina fäders dalar Nu mitt lif i sorg förflöt,

I de dystra kämpasalar —

Ingen mina bojor bröt.

Sol gick ner och sol gick opp —• Men jag såg ej minsta hopp.

Våren kommer, trädén knoppas, Slppan böjs af Testans smek.

Allt, som andas, glads och hoppat. Endast jag ar stam och blek. LSrkan svingar mig förbi —

Jag ar *laf och hon är fri!

Kampen tar sin rustning neder: Svärdets hvilotid är slat.

Och den svarta draken breder Sina iivita vingar ut.

Flyger från den höga nord Bort till söderos sköna jord.

Den som finge honom följa Långt, ack långt från denna strand» öfver hafvets djupa bölja Till mitt hulda fosterland.

Der i fordna gyllne dar Jag så nöjd och lycklig var !

Fåfäng önskan! slägt och vänner Har jag ej på jorden mer.

Ingen anar, hvad jag känner,

Ingen hör'mig, då jag ber/

Afck! allredan detta ar Sjunde vår'n, jag lefrer har!

\ögat glodknar matt och lår adi,

' Ifluia kinder blekna bort.

Detta hjerta dödligt såradt Skall ock brista innan kort. Döden 3r mitt enda hopp — Alla band ban loser opp.

Men af hedningar jag föres Till den gtilla graf en gang.

Och omkring mitt lik ej hörtes Någon tröstrik, helig sångi Ingen vördig, andlig mån Går förut med kors i hand.

Ingen Tan »kall strö en blomma På mitt glömda hvitonun Ingen yngling dit skall kotnma Sorgsen, drömmande och stum, Och i månans klara sken Klaga att han är , allen.

099+999— "Sonnetter till Laura;

i.

Den varma sommarn linge se'n ar flydd! Ur våta moln bedrÖfligt solen ler.

Af gula lof är marken sorgligt prydd, Förgäfves ögat efter blommor ser Och bäckens bölja är ej mer si klar,

Och ingen Testan genom lunden går;

Men än hos mig är rosentiden qvar,

Hos dig jag lefver i en evig vår. bin milda blick jag ej vill byta bort Mot vårens, solsken — det fordunklas snart Af moln, och är så flyktigt och så kort,

Ditt skona öga det är alltid klart;

Och rosorna, som -blomstra på din kind>

De faUa ej for höstens kultaa vind.

Det är så tyst uti den gröna skog,

Det är så tyst i ekens dunkla topp.

Der fogeln fordom sina driller slog,

Der ljöd livar 'gren af njutning och af hopp. Men hösten, vinterns mörka härold kom, Till södern strax den frusna skaxap flyr;

Må hvem som helst be henne randa om, Mig -herfnes bortfärd ej det miiista bryr.

När i den stijla'-gväil djp.hvita Med lätta fingrar lockar fråm -till dans Musikens andar från dess tygta. land,

Hvem minns val då att någon larka fanrtsf Ack! för én enda ton nr ditt elavér Jag' alla vårens foglasånger ger.3.

Jag tankte forr: den lott ar stor och akon Att få.odödlig ara genom sång,

Att fa en lager evigt frisk och grön Och kanske på min graf en vård en gång; Ack hvilken dåre var jag icke. då!

Hvad ar det lumpna lof, som hopen ger, Emot en blick från dina ögon blå^

Emot ett ord, när mildt mot mig da ler?-Om blott en ton nti min lyra fanns,

Som. i ditt rena bröst ett gensvar fick,

-Och gaf din kind, ditt öga högre glans, En .enda ton, som till ditt hjerta gick — Ej kungars nåd, ej pris af land och stad Mig gjorde hälften så förnöjd och glad.

4.

En stilla qväll jag gick i lunden ned.

På vissna lofven vinterns svepning låg,

På kala träd sitt skimmer månen spred,

Det var så tyst, så ödsligt, hvart jag såg; Jag mindes, att det icke forr var så,

Forr hvarje qvist var löfbeklädd och grön, Och der, som nn de k*lla vindar gå,

Och sno sig Jagt, stod rosen frisk och skon. En rysning genomfor mitt bröst härvid, Mitt öga got, en ovilkorlig tår;

Jäg tänkte rörd på frojdförstörarn Tid,.

På hoppets flärä och lifvets kortä vår.

Förr eller senare af glada d^r,

Af vår och ungdom, minnet blott är qvar.- 90 —

Elegier.

i.

Kammen var aftonens svalkande stund. På gyllene

skyar

H vilade dagens fWonarch djupt i den vestliga sal,

Skådade ännu en gång med milda, förklarade blickar

Ned på den grönskande jord, ned på det lugnade haf,

Döende segraren lik, soöt i blodiga lagrarnas skymning

Kastar en längtande blick Öfver sitt stormiga- lif,

Och när h*n nalkas till skuggornas hem, det dimmiga, märka,

Njuter i minnet ännu ungdomens herrliga tid.

Allt var. si stilla och tyst i den blomstrande, friska

naturen.

Blommornas Ijufliga doft fyllde den vårliga luft,

Aftonens susande vind i de lummiga ekames toppar
Flög från gren och till gren, lekte med skimrande lof;
Foglarne songo sin afskedshymn åt den flykfande
dagen
(Sorgligt han klingar, men skönt, morgonenkom-
mer igen) >
Och från ett tempel, som Benan ifrån på en 'grönskande kulle
Skymtade vänligt och hvitt mellan de lummig»
träd
Klockornas doft högtidliga ljud bebådade hvila.
Trängde med yarnande klang fram genom aftonens logn,
Medan ep jagare blåste sitt horn i den resliga skogten,
Och från sitt lofvande värf, glad åt en stundande
skörd,Odlaren vandrade sjungande hem till sin hydda (
dalen,
Väntad af maka och barn, väntad af hvilaocfrro.
Ensam och tatikfull jag gick på den yppiga grönskande duken
Som af blommor beprydd bredde sig ut for min {ot.
Ack! nar hjertat ir tungt, hvad gor det, om ofver
vårt hufvud
Himmelens herrliga rund hvilfver sig molnfri och
ljus,
Om for vårt oga den nyfödda vår i bländande färgglans
Målar med lekande hand tailor af sällhet och frid?
Ej for de glada Zefirerna fly de svarta bekymren,
Ej af en strålande so! torkas den tårade blick.
Se! det är vårens skönaste tid —– den saliga lärkan
Jublar från morgon til! qväll bogt i den blånair-
de sky,
Vindarna tafla i sång med hafvets dansande vågor,
Ängarnas grönskande duk skimrar af purpur och
gull;
Stolt i sin brokiga skrud tulpanen fägnar vårt oga,
Och i den ljufliga qväll, fager i oskuldens drägt,
Bjuder den blyga narcissen sitt doft; de lummiga
fruktträd,

Täckta med dpftande sn o,lyfta sig stolta mot skyq.

Våren är siion.,— men o Laura! mot dig, hvad ar

väl hans skonhet?

Endast en skugga, en bild, saknande sanning och' lif.

Himmelen glömmer jag bort for ditt blåa, stråla%

de ogi,

Foglaruas jjpufliga sång for dm melodiska lori»

Och om den yppiga rosen är skSn i sin blämjanip

purpur,

Klarare lyser din kind, skonare lockar din mund-Fordon nar tårens vänliga sol förskingrade mtltti

Och ur den Bfvade mull lockade blommorna fr ar Skänkte de plundrade träden igen deras grönskan*

skrudar,

Klarnade också min själ, blef som en majhimm

lugn.

Nu icke sä. Nu skådar jag blott i aen blomstram

våren

Bilder af sällhet, som, ack! icke var ämnad åt mi. Står jag en morgon och ser hur det alltupplifvani

ljuset

Vidt öfver dalar och falt gjuter sin bländarn

stroin,

Lyssnar på fögiamas glättiga s$ng och de vaknau<

vindar, • }

Som i de daggiga löf åter begynna sin dans, Ser huru allt omkring ipig är ljust och varmt o<

lycksaligt,

Blickar jag in i mio själ, finner den dystraste na1 •Ser jag ett älskande par, som med hoppets Ktr

lande blickar

Skadar sin framtids rymd purprad af kärlekens.jm Tänker jag: endast af dessa, o vår! kan din . s^llj

het kännas;

Vänder mig sorgsen och mork strax från de lyd

liga bort,

Söker de ensliga dalarnas lugn och lundarnas sWyn

ning,

Sänker mig, sökande tröst, djupt i betraktelser

famn.

Men — hvar fins väl en lund så mork, en skugg

så dyst$r,

Att ej din tjusande bild, älskade! följer mig&t Sväfvar mini irrande4 tanke också kfidg jord och kriity

himlarVander han altid andi gema tillbaka till dig.

Så i den vanliga natt bland millioner glindrande

stjernor

Söker vår forskande blick Venus, den strålande,

heldst.

Ja, som en stjerna, o Laura! dn ir. Med omätliga rymder

Ödet har skiljt dig från mig. Dock frin din skimrande hojd

Sänker du stundom en tröstande hlfck på den ensli-

ge sångarn,

Som med sin lyra i hand vandrar i sorgernas dal,

Lycklig, så länge ditt vänliga ljus förljufvär hans

vandring,

Lycklig så länge han ser dig på sitt lifs Horisont.

Suckande tankte jag så. Och i ekames lummiga

kronor,

Som om han sörjde med mig, suckade aftonen9 vind.

Foglarne songo ej mer på de nattomdunklade grenar,

Floras blomstrande barn slumrade alla så sött.

Lugnare bfef min stormiga själ i den lugna naturen,

Stilla jag vandrade hem, tänkte på flyktade dar4

Tankte på gtifternas frid och. längst formultnade

vänner,

Höjde min längtande blick opp till tle saligas hem.

Tänkte: o Laura, en gång när en fredlig grönskande kulle,.

Skuggad af åldriga tråd, fuktad af himmelens gråt,

Gömmer deit tröttade sångarens stoft och hans krossade lyra,

Och för att skingra en stund tankspridd du öppnar en bok,

Faller kanhända din blick på mitt namn och ditt

•strålande öga- m -

Mohar, 8091 himlen ibland for ett försvinnande min ^ängtande tanker du då på ett gyllene fordom, ocl

flygtigt

Skymtar tknggtm der också min blekna-

de bild.

Sommaren flyr, och den sorgliga högt allt junpan

nalkas,

Plundrade ängar och fält mota min blick Sfver allt 'Fåfängt jag söker det frodiga gräs, de vänlig!

blommor,

Tegarnas vägiga gnll, lustgårdens yppiga frukt. Allt ar forändradt; jag känner ej mer de älskade ställen , Der jag så ofta förut, vänqd af en strålande «pi Längtande vandrat och tänkt på dig, gudomliga flicka O hur ödsligt och tomt är det ej nu öfverallt! <Foglarne sjunga ej ‘mer, 6ch de glada Zefirerni

tystnat,

VUdare vågorna gny, seglaren skyndar I hamn. .Nordanvinden begynner sin gång i de glesnade lunder Skingrar de vissnade lof vildt kring den bäij*

de jord,

•Oftare himmelen klär sig i moln och den söijan

de solen

Ler som en segrare ler, när han i aftonens stum < Vandrar med dröjande steg kring den vapen-omblix

trade valplats, Full af blodiga lik, krossade hjelmar och svärd. ‘O hur de flygta sin kos vår lefnads skönaste stunder Ungdom och sällhet och lugn fly som en iland<

vind.som ep morgon i Maj vår lyckaallgi barndom ' försvinner,

Jorden synes oss då lugn som en blomstrande dal, Lfårets stormar omkring oss ghy — vi hora deih fcke, Framtidens hotande moln nalkas — vi märka dem ej. Ungdomen kommer — och tusen begar och önskningar vakna, •Lifvets omätliga rymd ligger for Ynglingens blick, Som Orientens hlomstrande falt for den modige Riddarn,

Fulla med lagrar, tom blott vänta på skördarens arm. Karlekens morgonrodnad går upp och bppurppur vår

himmel,

Bådar en strålande sol, bådar en gyllene dag; Stoltare hjertat tlir, och den Ijufva bedragenkan

Hoppet,

Kommer med luftiga steg skon 1 sin skiftande skrud, Håller sin magiska spegel alltjemt for vårt dårade oga, Och med 'sin lekande sång sofver i drömmar oss in. Men når vi Vakna och se oss omkring — o hvilken

förändring!

Ligger ej hela vårt lif härjadt och ode och tomt. Som i October ett gulnande falt i den dimmiga qvällen, Fullt af de vissnade löf vindame kastat omkring. Våren och sommaren åro förbi och hosten och vintern Nilkas med stormar och regn, nalkas med mörker och kttldi Stundom i midnattens timmar ännu den tjutande

stormen

Skingrar med 'segrande band skyar och dimmor <'• ’’ och moln,

Visar os» hhnmelflft full med otaliga glindrande stjeriior; Dock deras kyliga glans lyser men värmer os* ej.Hymn till Milton.

f'öraktad, glömd af en fiäjrdfull, stormig tid Från reddens buller flyktad, o Eden* skald!

Do satt, och lifvets kalla höstvind Med diiia grfinade lockar lekte.

For dig var hoppets skimrande sol allre’n I det förflutnas nattliga skyar gomd.

Och ,i din tysta skymning tände Minnet sin flämtande, bleka fackla.

i

Och rens blommor, sommarens rika prakt, Och hostens gyllne frukter ej mer du säg.

Och ingen rosig morgonrodnad Väckte dig upp ur den långa natten.

Men i ditt 'inre herrskade ljus och lugn.

Med själens 5gon du såg hvad ingen såg. Urania med egna händer Stamde din gyllene himlaharpa.

Ej Ijod din sång om jordiska hjeltars strid,

Om torabekronta, väldiga städers fall,

Om Gud, om Paradis och Englar Söng du i mäktiga djupa toner.

V

Hog ar din sång som thordonels fjerran dån, Som brufi af Orgor i åldriga tempelhvalf Och. åter ljuf som näktergalars Klagan i Persiens myrtenlundar.

Nä tNar afgrundsfursten i dystert

Står tornlik, stödd på sin lan?, «w^ nnn^ml^ri«|

De fallna Englar, liksom ekar,

Stånda pi heden med svedda toppar;

Och vid hans manande valbekanta rost'

Millioner, flammande svard med blixtlikt sken Förgylla nattens gamla riken,

Gripes vår sjil af en mystisk fasa.

Men se — vid naktergalamea broliopuiug Pi Paradisets goldströdda himralymd I ungdomsglans den tysta månan Står och forsilfrar de friska rosor;

Och vingade englar vakta den ttyrtenlsnd,

Der .jordens Konnng hvilar i brädens famn —

O hvilken skald på jorden har vil Nånsin..en skönare tafU målat!

Hell Milton, dig! (Si Uhige den sköna sol Ånnu hvar vår ett .Eden af jorden gör,

Din underbara sang skall väcka Fröjd och förtjusning i rena sinnen.Afton-fantasier vid

Calmar Slott»

When the last sunshine of expiring day In summera twilight weeps itself away ,

Who hath not feit the softness of the honr Sink on the feetrt ftg dew along the flower ?

Byron.

i.

Aftonen kommer.

Dagen Hr slutad.

Åter en droppe Spilld i det eviga Allt uppslukande Brusande hafvet!.

Var du mif hälsad Ljufiigaafton,

Heliga timma!

Balsam i blodande Hjertat du gjuter,

Lugnar den djupa,

Störthiga vågen,

Lugnar den dödliges Stormiga själ.

Skon är den klara Glänsande morgon,

Dä ur de salta -Glittrande böljorHimlarnas Konang Hojer sin gyllne,

Strilande panna,

Hälsad af jublande Lärkor och vindar.

Skon är den varma,

Gyllene middag,

Då från den rena,

HÖgblåa himmél Blommornas fader Blickar med kärlek Ner på de friska Glödande rosor,

Ner på de blyga Snöhvita löjor,

Och i de ljusa Grönskande träden Vingade sångarn Firar sin lefnads Skönaste stunder.

Men för det längtande, Lidande hjertat År dock den tysta Ljufliga qvällen Skönast af alta—

Vårdagens stunder.

Dunkelt högtidlig,

Som för den trogna Hoppfulla själen Tanken på ljusa Stundande öden,

Glimmar i vester

G 2Aftonens purpur. Mattare klinga Foglarnes sänger, Mattare sjunger Mörkblåa bö^an,

Och sympathetiskt Sucka i trädens Mörknande kronor Sörjande vindar.

Hela naturen Hviskar så vänligt: Lidande dödlige!

Kom i min varma öppnade famn! Ungdom och skönhet, Kärlek och vänskap, Allt, hvad pa jorden Skönast du aktar,

Fly som bedrägliga Gycklande skuggor. Men jag är alltid Vanlig och trogen — Altid densamma.

%

Vågorna hvila, Vindarna fthpmrt. Fjerran i qvällen* Bleknande skimmerSkymtar det rika, Vanliga Öland Fram med de gråna Bördiga slätter,

Och i den c^jupa Lugnade böljan Speglar den stolta Åldriga borgen Sorgligt de grla Mossiga murar.

Eder min hälsning, Dystra ruiner, Grönskande vallår, Grusade hvalf!

Har vill jag sitta, Här vill jag tanka, Tanka på fordom.

Åldriga borg!

Boning for hjeltar, Furstar och Kungar! Ensam och dyster Står du, lik Gubben» Som af de hårda Nattliga öden Dömdes att lida Langre än andra, Och med de mulna Hopplösa blickar Tigande skådar Tidens förändring, Söker foigafres Forntida ränner.Kunde du t^Ja,

O huru många Sagor du skulle Por oss förtälja! Sagor om fordna Herrliga dagar.

Ofta när solen Glänsande trädde Fram ur' den ljusa Purprade östern,

Säg hon med glädje På diha vallar Glimrande hamesk, Flammande kinder,-Fjädrade hjelmar Ljungande blickar.

Svajande fanor, Blixtrande svänU Mäktigt kring nejden Ljödo trumpetens Manande toner. Striden begynte*, Och ur kanonernas Glödande mynningar Kulorna, hveno. Mången, af Sveas Blo^sti^de soner Spillden*ed glädje Då för den dyra Älskade modren Ynglinga-blodet. —-Ofta när nattenÖfver de rpöjrknande Vallarne späjicle "Stj erniga slöjan ,

Lyste i fenstien Skenet af lampornas Festliga lågor.

Glättiga roster Ljodo i hvalfven,

Och i de höga Rymliga silar Suto i rika Skimrande skrudar,

V- *

Sveas och Danas Ypperste män.

Ännu när månen, Blodröd och dyster, Ur boljoma stiger, Och som ett klagande Echo från fordom Vinden kring tornen Suckande ilar, Vandraren tror sig 1 gångarnas dunkel Skåda de höga Väldiga skuggor.

Hjeltarne sofya.

På dioa vallar Frodas i stillhet Grönskande gräset. Vågorna skölja Än dina murar/

Fast de ,ej meraiOi -

Fuktas af blod.

Men ur ditt iue Sander Val ofta Brott och fortviflan Hånfulla blickar, Halfqygfd» stickar Trottsigt mof höjden.

3.

Skymningen redan Breder Sin dunkla Mystiska eloja Öfver de tyste Knoppande- lunder, Öfver de bl$a Tigande boljor. Hvilken af Gudarne Skall jag besjunga? Heliga minne!

Bleka Gudinna!

Dig vill jag helga Gyllene lyrans Darrande toner.

Skon ar din glada Vingade syster,' Hoppet, men nyckfull Är hon och flyktig. Var du mig trogen * Höga Gudinna!öppna for Skalden Forntidens ljuta Strilande rymder! Låt honom ofta Skåda de höga, Ädla gestalter!*

Låt honom ofta' Höra din rena, Varnande-röst!— 106 — Epigrammer

1.

Moores Lalla Roohh.

Herrliga, tjusande dikt! du är som en österländsk

lustgård

Skänkt åt en blomstrande brud af någon mäktig

Sultan.

Skon som den morgon, då forst han gick opp, blott

skådad af Englar, Indiens glödande sol blickar på rosorua ner.

Vingade sångare qvittraalltjemnt i de lummiga hvalfven, Uljan i vågornas lugn speglar 6in oskuld och ler.

Stundom likväl man märker ett moln på den högblåa himmel, Stundom i myrtnarnas topp suckar en porgsen Zefir.

2.

Stagnelius.

Hög och hemlighetsfull är din dikt, lik ett urgammalt tempel

Som emot himmelen stolt lyfter 'sitt Götiska torn.

Fullt är derinne med altaren, kors och mystiska

bilder,

Gnglar med vingar af guli — grafchor man ger

öfverallt,

Prydda med fanor och svärd — men genom de målade fens t re a Blickar betydelsefullt ljuset^ det eviga, in.— —

Och till en hög harmoni i de åldriga hvalfven försmälta

Orgornas mäktiga ljud skönt med de dödligas

sång.

Föuqtiéa Unditte.

Längtad tfu Bort från det sorgliga nu till det herrliga Yordom,

Söker din mufnadé' blick porten till sagornas verld, Kom! jag vili öppna dig den, jag vill söfva ditt

stormiga hjerta, Ge dig i^eh på en stund barndomens saliga lugn.

4.

Thanatos.

Tänkaren vandrar - i tyj#£ts natt med forskningens

fackla,

Matt är., det, darrande sken , flämtar och hinner

ej långt.

Thanatos, han, som vandrar så tyst med sin omvända fackla,

Han är den ende, som kan tända ett klarare ljus*m -

t

Rosenbusken.

Q?SUen kom. Kring dalar, berg, och länder Skymningen sin dunkla sloja svepte.

Ingen skymt af aftonroänans purpur Glimmade i vestprns morka rymder.

AUt vajr mörkt och ödsligt och bedröfligt ,

Hvart js|g vande mina sorgsna blickar. Nordanvinden, ledsen vid att plundra Lundens vissnade och glesa kronor,

Slumrade bland ekarna, och redan Har och der en blekgul lampa tände»

I det stora, mörkblå tempelhvalfvet,

Dit den dödlige i brutna suckar Skickar sina önskningar och boner,

Ack af ingen tröstfall stämma svarad.

Ensam, sänkt i vemodsfolfa tankar,

Gick jag i den välbekanta lunden Der jag forr i sömmarns ljusa' timmar"

Ofta vandrat vid min Lauras sida.

Dock-gag gick ej1 ensam. Tusen]' miÅndfa ^ Bleka, hulda, vänliga gestalter,

Följde mig och hviskade melodiskt,

Som en aftonvind ibland ruiner,

Om förflutna lyokligMe dagar.

Men jag ville ej de trogna hora O hur var ej allt omkring forändradtl Ingen fogel qvittrade i toppen ,

Af de höga minbeglänsta lönnar,

Ingen vestan susade bland lofven.Såg jag då den skona rosenbusken,

Som min Laura älskade så mycket,

Nar han stod af sommaras sol bestrålad,

' Full med doftande och friska rosor, Smekt af Juliidagens vestanvindar, Präktig bild af sillheten och hoppet. Också han af hostens hårda hinder Var sin skrud beröfvad. Ens*m stod han Liksom jag, forglemd och öfvergifVen.

Af de inånga skona purpurblommor Fanns q nu ett enda blad, ty alla Ha e fallit — multnat och forsvunnit. Endast rundt omkring de gula löfvea Lågo dallrande 'i aftonvinden.

Och jag tankte: arma rosenbuske!

Vil du ir forvissnad och forandrad;

1 ditt ställe dock jag ville vara.

Naste gång, då våren återkommer,

Och den glada lirkan åter sjunger Sina hymner i den blåa ethern,

Står du åter 1 din gröna mantel.

Nasta gång, då sommarsolen skickar Varma strålar från en ljusblå himmel, .Stir du åter blomstrande joch yppig,

Full som for* mod friska purpurblommor Och i qyallens välluktrika svalka Kommer Laura, fröjdas åt din fägring,

_ Bryter kanske en af dina rosor,

Fäster den i sina rika lockar.

Men jag ser ej d& din hulda skonkejt,

Ser ej då mitt Imrtii herrskariuna.n*: —

Troubadourens Afskedssång,

Önska, sakna, dö och glpmma&, Det är tångarna lefnadslopp.

Atter bom.

IVar drifvan smjiUs af solens varma strålar,

Och vår och oskuld le ur ljusblå sky,

Och ängens duk med tusen färgor prålar,

Och skogen står i drägten grön och ny,

Hvar nyfödd ros din bäd för skalden målar, (Ack! minnet blir, fast vår oeh ungdom fly)

Och lärkan sjelf, hvars vinge luften delai*,

Om Dig allena och din skonhet apelap*.

När östern skönt af morgonpurpurn blänker'

Och himlen står så ljus och blå. och klar,

På dina kinder, på din blick jag tänker —

När dagens Kung på gyllne vagnen far Och ner till allt sitt milda öga sankér,

Jag minnes glad min ungdoms sköna dar,

Min korta vår, min kärleks morgontimma,

Då lifvets sol gick opp ur natt och dimma.

När uti qvällens väHuktrika timma Naturens skuggspel böljas, stum jag går En skugga sjelf, och ser vid månans strimma Omkrihg mig i den florbetäckta vår.

På bleka kinder heta tårar glimma,

Af outsäglig längtan hjéHéft slår, '*

Och i hvar flägt, som génoih Kjfven^sKnder En Elegi jag hör om fofthta HÖCf.Nar ängens gräs af blanka lian brytes,

Och sömmarns sol på mörkblå himmel står, Och blommans prakt i rika frakter bytes, Och åkermannen sin belöning får I gyllne kärfven som af Ceres knytes,,

Med långsam gång jag tyst och ensam går Kring1 gröna fält och lofbeklädda höjder,

Och minnes dig och fordna somrars fröjder.

När rosens, blad af hostens kalla händer Kring marken strös och sångarskaran flyr Från Nordens kala blomsterlösa länder Till söderns land på nya äfventyir,

Och stormen hviner, och mot hafveta stränder Den mörka vågen så bedröfligt gnyr,

Det är om mig och om förflutna dagar ' Naturen då i tusen toner klagar.

När bäckens yra våg i bojor hvilar Och skogens träd i hvita skrudar stå,

De tjocka dimmor fly för Nordans ilår,

Och sinnet klarnar med det höga Må,

Och från det rena fästet solen smilar

Ett ögonblick, tills huldt bland stjernor små

Dén tysta månen blek och vänlig blänker,

På dig och fordna vintrars fröjd jag tänker.

Din blick det var, som första gången 'tände Den höga sångens flamma i mitt brost;

Att lifvet herrligt är, då först jag kände, Och utan kärlek eifiUif ätorm ;och hösfc Men föröden låga, sqty, piitt ,hjerta brände, ^Den gyllne lyran snart gaf ensam tröst.m —

Ur verklighetens toma ödemarker Jag flydde glad till diktens rosenparker.

Blott dig, blott dig jag sig. Åt hvar hjeltinna Jag gaf din qal, din skonhet och din dygd. Oer var du min —f jag sig mitt lif försvinna Uti din famn i en Arkadisk bygd.

Ty dikten ar en maktig hög gudinna,

Fritt hjertat slår i hennes lundars skygd,

Den liga jordens smi bekymmer glömmer,

Och blott om ljus och fröjd och oskuld drömmer.

Dock — det är tid att lita sorgen fara —

Pl jorden ej en evig kirlek finns.

I diktens land dn dock med mig skall vara, Bland verldens bländvetk dig andi jäg mins. Mig vinka arans filt de evigt klara;

Fast ej med blod och svett min lager vinn'*, Han grönskar dock i evigt friska vårar Beduggad blott af käqslans milda tårar.

Farväl, farväl! för sista gingen hvilar Min ömma, lingtansfulla blick pi dig.

Snart långt från dig jag stolt och ensam ilar Min blott af ärans stjemor lysta stig.

Det brost, som sved af ödets hvassa pilar,

I grafveas trogna famn snart hvllar sig.

De skilda mStai der, hvar ingen gråter —

Jag — hoppas ej. VI träffas aldrig åter.

Ltkval en ging niir jorden huldt betacker Mitt kalla stoft, och nigon enslig lindSI kärleksfullt de grona armar sträcker Kring grafven , och den lena qväUens viml I dunkla lof en stilla susning väcker,

Och kysser blommans tårbestänkta kind,

Och månen skönt i mörkblå oster blänker,

Och siifver rikt kring, skaldens boning stanker}

\

'Och du i qtäliens välluktrika timma I väntiers krets igenom lunden går,

1 lifvets fullhet och vid Lunas strimma Ser kring dig i den florbetäckta vår —

|)å skall på friska purpurkinden glimma En ren och klar åt skalden helgad tår,

En liflig bild af fordoift for dig sväfva*

Och minnets rysning hjertat genombäfva!

feöQ<3>6oO—^ Tti

Hymn till Stagnelius

När hjertats djop af oro bäfvar,

Och anden, etherns höga son,

I sina kedjor fåfängt sträfvar,

Och, fåfängt längtar härifrån;

Och hoppets gyllne vårsol slocknar,

Och minnets lampa tänder sig I mörkret, som omkring oss tjocknar —-Hur ljuft, hur ljuft att fty till Dig!

I himmelsk längtan jordens smärta Förbyts, när du din harpa rör.

Och stormen i ett dödligt hjerta Vid hennes ljud så stilla dör,

Som när de hvita vaxljus glimma På altaret en aftonstund,

Och sorgmusikens toner simma l tempelhvalfvets dunkla rund.

I ödets tunga fjettrar slagén Du genom lifvets öken gick.

På jordens glädje grymt bedragen 'Till himlen höjde du din blick.

En skugga blott af Edens vårär Är denna jordens korta vår,

En skugga, som igenom tårar ^Du endast dunkelt 6kåda får.SJji främling lik, i bojor fången Går Anima i stoftets verld.

Till tröst hon endast äger sången Uppå sin långa pilgrimsfärd.

Nar harpans sträng melodiskt klingar, Då ses den arma himmelskt le.

Men hennes fordna gyllne vingar Kan döden endast återge*

Så söng du. Dödens Engel hörde Din sång, och räckte dig sin hand. Och till din längtans mål dig förde Till Pleroma, ditt fosterland.

Harmoniskt der bland ljusets söner Din gyllne harpa nu du slår.

Der lifvets krona skönt dig kröner, Och gäldar rikt hvar gjutea tår.Carl X Gustafs Mpjiolog på Borgholms Slott.

Se, natten flyr. Det ljusnar mer och mer, Och morgonrodnan flammar upp i oster.

Men ännu sofver solen, ännu hemkar En helig stillhet i den gröna vår.

De glada luftens musikanter stämma 1 lundens hvalf de sköna instrumenter,

Och vänta på sin strålande monark.

Den stolta ekens krona susar salcta För vestanflägten, och den blåa sjön Står som én spegel under morgonhimmeln.

O, hvilken härlig tafla! År från år.

I vårens ljusa, lugna morgonstunder Har jag med tjusta blickar' dig betraktat, Och tika skön och frisk och ny ännu Du står framför mig. Se, så långt mitt öga I söder når, jag 6er mitt kära Öland,

Med sina rika filt, med sina många Små paradis — hur vänligt öfver allt D? hvita torn, de trevna hyddor skymtaf Der borta stiger blomstrande och vänlig Med 6ina gröna lundar Smålands kust;

Och der i dunkelt, töcknigt majestät,

Den stolta Jungfrun, hög och trotsig lyfter Sin svartblå topp ur sundet* salta vågor.

Här skall jag lefva och här skall jag dö! — Så har jag ofta tänkt — det "Sr forbi!

Det stränga ödet ropar mig — jag bör IQ längre ligga i min Itfgna hamn;Jag måste åter styra ut pä djupet.

Det är ej'längre tid, att gå öch tyssna På vestanvindeus sus och iärkans sårig.

Jag måste åter hora böljans brus,

Och stormens dån och åskans hemska dunder. Christina stiger ner ifrån sin thron.

Hon bjuder mig sin store faders krona.

Det tappraste af Europas folk

På mig förhoppningsfulla blickar faster;

Och jag —jag skulle dra’ mig undan? — Nej! Du skona, gyllne krona, du ir tung.

Jag Tet det väl — men jag Till bära dig.

1 mina ådror flyter Vasas blod.

Du starka Lejon, du har slumrat nog I dina lagrars skugga — rerldcn snart .Skall hora, att du åter Taknat upp —

Ännu en gång jag leder dig till seger.

O! skona syn! — Välkommen klara sol!

Da som ett dödligt öga aldrig kan Bli' mätt att se — du alla hjeltars urbild! En ung och nykrönt konung lik du står, Och sprider ljus och lif och frojd omkring dig, Och allt det 6kőnar i naturen är Ett återsken utaf din egen ära.

Så skall jag också stiga på min thron,

Och, som de mörka nattens skuggor blekna, När du ur österns purpurklädda sal Till jordens folk en gyllne härold skickar, Så skall också hvar Sveriges ovän blekna, När spiran blänker i Carl Gustafs hand.

Låt molnen skocka sig, låt åskan dundra, Låt hafvet vräka sina svarta böljorMot himlahvalfvet, Och låt stormen biga Den stoltia ekens hundraåra topp —

Jag, liksom du, går lugn min- höga bana; Vi lysa bägge af vårt eget ljus, (

Du sjunker ner i vester och försvinner:

Då pryder natten, sörjande och stum,

Ditt grafcapell „med sina svarta kliden,

Och i det höga hvalfvet tänder hon Millioner klara lampor till ditt minne.

Så ock, när hjelten, mensklighetens sol, Till andra yerldar segrande går nér,

Han lemnar jordens häpna folk i nätt,

Och minnets stjemor tindra öfver grafven-

Men —• ensam blir jag liksom du, o s»l! Christina vill ej bli Carl Gustafs brud;

Det stolta hjertat kan jag ej beveka.

Du bjuder jnig en krona — o Christina! Hvad är en knona mot ditt rika hjerta? Dock — du förskjuter mitt. Du vill ej siUa På kungåstolen vid en annaps sida.

Den store Gustaf Adolphs stora dotter Vill ioke bära hymens gyllne bojor.

Du längtar bort ifrån ditt trogna folk;

Den höga Norden är för dig for kall, Italiens sol förledande dig vinkar.

Du flyr de åskmoln, som försåtligt sväfva Kring thrpnens höjd — men oron i ditt bröst, Den somnar ej vid vestanvindars vaggsång, Den döfvas ej af blomstrens Ijufva doft,

1 skygd af lagrarna på Tib^rstrfujden.

Med längtan skall ditt öga mången gång Bland Söderns rika, skimrande palats,Blasd sjclfva Romas höga marmortempel Förgäfves söka Riddarholmen? torn Och grafcapellet, der din fader hvilar.

Hur allt fick lif! — Det blåa hvalfvet glittrar Liksom en kroningsmantel — Öfver allt, Från tradens gröna, soibeglänstå toppar,

Från dalens djup, från etherns ljusa rymd, Triumphens säng i tusen toner klingar.

Hög, majestätisk står den stolta borgen Méd sina torn på löfbekransad höjd,

Och skådar herrekande kring land och haf — Eif kunglig syn! — 1 morgonsolens sken De långa fensterrader festligt glimma.

Hör! Jägarlwrnets klara toher ljuda —

Och mina raska gossar samla sig Till krig mot hjortarna i Ölands lunder. Ännu en .gång Carl Gustaf följer er —*

Snart får han annat villebråd att jaga.

Du stolta borg! Snart skall jag ta farväl Af dina ljusa, välbekanta salar —

Snart, snart kan hända star du tom och öde. Carl Gustaf dör, och andra tider komma;

I ensam storhet står du på din höjd,

En skön ruin från Sveriges gyllne tid,

Och ingen mensklig stämma ljuder mer Uti ditt inre; å den tide borggård Högt gräset frodas, kring portalen lindar^ Murgrönan sorgligt sina dunkla armar,

Och jägarhornet tystnat längese'n I de förvuxna, öfvergifna parker.

I de förfallna hvalfven vindan suckar,

I tornens gluggar nattens foglar bygga,Ooh sandets bolja skickar'dag; från dag Sin dofva klagan mot de öde stränder.

Men — om ifrån det obekanta landet En brygga leder ner till stoftets vcrld,

Om minnet af det skana, sam Ti £lsk?t På jorden, ej i Lethea vågor dränk*,

Då skall jag mången lugu September-natt, Då allt är tyst, och manen blodröd stiger Ur Östersjön, och Polens klara s^jeroa. Skönt glimmar öfver Jungfrun* mörk» topp, Besöka dig och fira äa en gång En ségerfest i dia» höga salar»

iVW®W» —— m — morgonen.

A«nra strilade i oster,

I 819 nka purpurmantel kladd.

Lundens silfverklara sängar-roster Ljufligi vackt den hulda från dess badd; Löfven dallrade for morgonvinden,

Floras bara . med daggéns grät på kinden Sägo, darrande af lust och hopp,

Mot den bläa himlen opp.

Nattens blindverk flydde ur mitt sinne, 'Hoppet tändes åter i min blick;

Ljuft omsväfvad af min Lauras minne,

1 den skona, lustgård ned jag gick TiU de gröna välbekanta lunder,

Der i sommarus \jusa morgonstunder,

D& i majglans jorden kring mig log,. Ofta forr jag harpan slog.

0, hur frisk och herrlig var naturen,

9, hur skön var denna morgonstund! iephir kom, på lätta vingar buren,

Kysste vänligt panna, kind och mund;

Äi det höga gräset mildt han smekte, Oih med blommorna omkring mig lekte, Är i lönnens topp, från gren till gren, Snög han doftande och len.

Met ännu jag blott tömmt några droppai Af len glädjekalk, mig Var beredd, öfve östanskogens dunkla topparDagens Konung ej ännu vår sedd;

Men — hans gyllne hjessa stilja höjdes — Trädens mörka kronor vördsamt böjdes, Lifligare strax blef vmdeflsius,

Himlen mera klar och \j«us.

Och den sälla lärkan, skaldens systér,

Glad sig höjde öfver berg och dal,

Hon har rätt att flyga, hvärt hon lyster, Ffennes lif förgiftar intet qval;

Henne ej bekymrets jextihand tvingar,

Ned till stoftet jublande hon svhigar Under sång mot etherns blåa höjd,

Lefver blott i ljus och fröjd.

Och ur tusen rena sångarmunnar Hymnen steg till Fadrens boning opp,

Och ur tusen åter öppna brunnar Strömmade kring verlden ljus och hopp; Hvad en soluppgång ändå är prägtig,

Hvad en sädan syn ändå är inägtig!

Som för vindens flägt en midnattssky, Tviflets mörka andar fly.

Och jag st^d försänkt i stum förtjusning. Lugn och säll jag bliclj^e mot skyn,

Då j*g hast)gt horde #>ni en susning,

Mellan Jöfven, Q<jh, hvad herrlig syn!

Laura sjelf, min ljufva älskarinna,

och hnJd<, som pqgdopiens guflinpa» Kom med fri^a rosor få fin kind,

Lätt som g#född vesUfliv^.Och den huldas skona blåa öga,

Der en evig oskuld speglar sig,

Lyftes tacksamt mot det ljusa höga, Sänktes sedan strålande på mig;

O, då sammansmälte jord och himmel, Och den unga blomsterverldens hvijnmel Som ett töcknigt Chaos kring mig låg -Henne, heqne blott jag såg.Sång»

J- röstande afton!

Vänlig da nalkas igen.

Var mig välkommen,

Redliga, trofasta vän!

Stråland? solen Hvilar i vester allre’n.

Cynthia sprider

Sorgligt kring jorden sitt sken.

Stjernorna boijn Åter sitt skimrande tåg. Fordom? ack fordom Skonare stjernor jag säg.

Finge jag åter Skåda de strålande två,

Föga jag skulle

Bry mig om er i det blå

Fåfänga önskan!

Aldrig de lysa mig mer.

Derfore 'stjernor,

Ser jag så gerna på er.Ty nar jag vandrar Fram på min ödsliga stig, Och J frln höjden Blicken så vänligt på mig,

Tror jag, att Laura, Vänligt betraktar mig än. Klarnar mitt öga,

Klingar min lyra igen.Natt-tankar.

c

iu skall jag »Öka,

Hvar skall jag finna Klarhet i mörkret Lugn undér stormen,

Frid åt mitt hjerta?

Fjerran bakom mig Ligger allredan Sällhetens féeverld Med sina friska Blomstrande lunder,

Med sina varma Molnfria himlar.

Fjerran ar allt, hvad jag älskar

Mörkt som en höstnatt Är det omkring mig.

Solen är borta.

Solen, som lyste Nyss med så milda Strålar min bana.

Glest mellan molnen Minnets de bleka,

Gråtögde stjernor Darrande tindra.

Liksom en fogel,

Som i en dyster Oöfverskådlig Skog sig förirrat,

Och nu med längtan— 127 —

•

Minnes den lilla Gallrade buren,

Der han dodt fordom Lefde så sorgfritt,

Irrar min tanke 1 den omätliga rymden. Blickar med Temod Stundom tillbaka På de försvuadne Barndomens gylleae tider.

Stjernan från oster,

Eviga stjernan,

Hon, som så vänligt Leder de trogna Fram genom Slcn&i ‘Till det fovlöfvade landet, Döljes i svarta Hotande sltyar*

Jorden, som fordom Tycktes så herrfig,

Ligger framför mig Stum som en Kyrkgård Efter en likfälfå:

Och som bedrägfiga, Bleka fanionidr Lifvets gestalter Gyckla omkting mig;.

Fordom, ack fordom När ; som dq puirita Tviflets daemoner Samlades kring mig,

Grep jag i lyran,

Och de försvunuo.Nu Sr den trogna förstämd. Och med de ovissa fingrar Lockar jag endast Sorgliga missljud Ur hennes inre.

Som för en frostnatt Sommaren* sena Tjnsande döttrar Sänka till jorden Bleknade kronor,

Så hafva Diktens Blomster forvisspat.

Hvar skall jag soka,

Hvar skall jkg finna Klarhet i mörkret,

Lugn under stormen,

Frid-åt mitt hjerta?

Heliga vishet!

Himmelens dotter!

(Ty huru tidens Sjelfkloke dårar An Dig må kalla , Himmelens dotter Är Du ändå)

Du, som i Hellas I de förflutna Herrliga tider Hade Ditt hemvist,

Och genom Platos Helgade lappar Talte gudomliga ord,Du är mitt hopp.

For den forsmägtande Öppnar Da vanligt Sanningens friska Eviga källa.

Ej Da förekjoter Vandrarn, som nalkat Fjerran ifrån.

'WVWi*w..Serenad»

Unga sköna!

Natten stundar,

Minen lyaer mild Oek klfr» Kring de grona Falt och Rundar Skymningen sitt sloja drar.

Vålnadslika,

Parkens lindar

1 det klara minaken sti.

Vallaktrika,

Lena' vindar

Röra lofven di och di.

Hör i dalens Regioner*

Mellan gröna myrtentjäll,

Näktergalens

Ljufva toner! —

Hvilken herrtig sommarqvill!

Ljufva flicka!

1 det höga

Tindra skönt de stjernor smi Låt mig blicka 1 ditt öga,

Det förtroliga, det bli.

Ljufva flicka!

Balsamfläktar

Smaka rosen hvaije stuud.Låt mig dricka

Lifvetg nektar

Få din Varma rosenmund.

Låt ms ila Ner i Landet!*

Der i fjol ditt tuuntt jag tkftf. Der vi hvila,

6k6n Sr stniiden,

£jj for Bomn aå skou häll blef.De älskande på Sjön.

Sig oi (tiv Alkttlois 'Ipl&VQi^OV--------

Thebcr i tus.

A.

A.ldrig en skönare afton jag sett. Den kristallklara vågen

Står som en spegel och skimrar och ler i den sjunkande solens,

Sken — hur ljufligt att se sin bild i det mystiska

djupet!

B.

Aldrig ett sällare par, o! våg, på din yta du gun-

ga*>

Aldrig] du speglat en skönare bild — ljuslockiga

flicka!

Luta dig icke så djupt — den forradiska vågen, kan

hända,

Kunde bli frestad att ta dig i famn — se blånande

bahnen

Höjer sig sakta af längtan och djupi ur de kyliga

salar

Tror jag mig höra en klagande suck. — —

A.

Få udden der borta

Sjunger en fogel melodiskt och ömt åt den flyende

dagen

Aftkedssången — och der från den lätta, vimpladc i slupen'Tonar en flöjt — det låter så skönt och «å sorgligt

tillika,

Som från fordom en röst, som en hälsning från saknade vänner.

Hor! från häll till häll de melodiska tonerna simma.

B.

Ser du den åldriga borgen, hur stolt sin hjessaha^

lyfter

öfver de grönskande lundernas topp — hur präktigt han speglar

Vallar och torn i den lugnade vik — hur fenstern*

glimma!

Der skall du herrska som Drottning en gång, som

en leende engel

Sväfva i salarne der, de skimrande, herrliga ljusa.

A,

Redan har solen gått ner, och aftonrodnan 1 vester

Viftar med purprade slöjan så huldt åt jorden sitt

afsked,

Dunklare hiimnelen blir och foglarne tystna och ymnigt

Stiga från blommiga stränderna nu balsamieka dofter,

Dröj o! älskade än en stund här ute och stanna

Båten, och stör g med årornas slag den heliga tystnad.

B.

Ser du der borta den grönskande, poppelbeskuggade

holmen,

Vill du, så styra vi dit och hvila en stund. Det

var länge,

Sedan jag såg ett älskande par i aftonens tiuima

Ro till den vänliga strand. Jag mins på en kulle

en löfsal,Svallande, Innuoig och mörk, af balsampopplar ocb

lönnar.

Rosor blomstra Omkring och näktergalen om qriQIen

Sjnng«r i greunraes skygd den melodiska, klagande

sängen.

A.

Hörs ej der borta i tornet en rört, som kallar oa»

åter? 1

Snart mun väntar oss hem till slottet. Skymningen

sveper

Re'u omkring oss sitt flor och i lindames mörknade

kronor

Suckar den nattliga vind och månens magiska skimmer

Darrar allre'a på de hviskande löf, de krusade vågor*

B.

Präktigt att gunga på sjön ILunas älskliga stråla*.

ger du, hur vänlig der borta hon står och ser på

oss begge?

A.

Står hon ej der, som en vålnad och ser på den grönskande jorden?

Olycksbådande, sorgsen och blek, som ville hon säga:

*Xifvet förgår som en dröm och de dödliga aro blott

skuggor?”

B.

fiskarens Jif ar en dröm, men en dröjn omElyeisMk

fröjder.

A.

Drömmen är kort, och du vakaar en gång

B.

I Elysiums Iunder.— —

A.

Smickrare! stunderna fly och rosenkindeipa bleko^.

Kärleken liknar en skön, gullvingad, glänsande fjäril.

Vissnade blommor han bryr 6ig ej om — han älskaf

de friska.

B,

t

S«r du,, det Tar ej så långt; här ha vi den prisade

holmen

Kom i min. famn och skänk mig en kyss för den

hurtig» rodden.

A,

mil

For du mig åter till slottet igen, kanske jag bevekea,

B,

VU1 du ej stiga i tand och plocks én blomma <kr-

oppe?

A.

8trandén af stenar är Ml — jag stotår min fot mot

de hårda.

B,

Éj skall du stöta din fot — jag vill lyfta dig opp

i det gröna.

A.

Txyck< ej din ann kringmitt ttf detrosenfSrg*.

de skärpet

Skrynklas och spännet af guld, *om du skänkte mig,

kunde gå sönder.

B.

Grannare skärp jag i morgon dig ger och ett skö-.

nare spänne,Blaok(oph paed blixtrande stenar besatt, blott icke

du vredgas

A.

l*erlor och guld jag ej vårdad mig om blott ja^*

äger ditt hjerta,

B.

Hade jag tusende hjertan och fler, dig skänkte jag åDa.

A.

Skalderna sjunga så ock; men jag v§t ej om någon

bor tro dem,

B.

Båten är god och da sitter bcqvämt, men der oppe

på kullen

Sitter jnaa bättre likväl, i skygd af d« lummig*

träden.

A.

Gräset på hotaaéa jui hogt —*• kanhända en hvitan<i

de huggorm

Lurar derunder och sticker sin gadd i de vandran-

des fotter,

B.

Gångstigäh leder oss kallen uppfor till det grönskan-

- de templet —

Ser du, hur prydligt der borta det står, försUfra^

af månen!

A,

Hör, liur det susar — jag tror, att en storm allre’n

är i antåg.

Vådlig är färden på svallande ?jo i den bräcklig? båten ^B.

Prakta ej! — himlen är klär och susningen kommer

från holmen.

Aftonens svalkande fiakt i balsampopplarne lek^r.

A.

Ack ! jag ser en skymt åf det tornbekransade slottet.

B.

Älskade, blekna- ej *å! — om en timma da skådat

det åter.

A.

Hvarfore flammar din blick så sällsamt? tanker da

kanske

Jaga på holmen 1 natt — da grymme, och lemna

mig ensam?

B.

Hundar och bössor och allt likväl jag glömde der

hemma,,

Älskade, darra ej så! — hur kunde jag lemna dig

ensam?

A.

Hade jag Frithiof har! — det är skönt att läsa i

månsken.

B.

Hellre i månsken jag läser likväl i den älskande* Ögonj

Kom —. seeondema fly, och näktergalen allredan

Sjunger deroppe om kärlekens qval och om karta*

kens fröjder.Nunnan.

öfver dalar, berg och lunder Natten stjernemanteln spänner. Komna äro hviliiu stunder,

Natt ech hfila ära ränner.

Månen tindrar,

Stjernan glindrat —»

IVlig en namnes längtan bränner.

Kring den dystra, hvälfda cellen Lampan matta strålar sprider. Nunnan tyat i tysta qvallen Flyr till fordna sälla tider;

I mitt, hjerta

0 hvad 9märta!

Ingen vet, hvad qval jag lider.

Kärlekens och nojjets timmar Nu- pä dunkla vingar nalkas. Huldt i. vester Venus glimmar. Rosas kalk af daggen svalkas, Kring den sköna

1 det- gröna

Yra vestanvindar skalkas.

Snart den trogne älskarn ilar Till sin sköna herrskarinna. Hänryckt i hans famn hon hvilar, fVik och säll som en Gudinna. Rosenröda Kinder glöda,

Ii jer tan klappa, läppa? brinna.Mellan klostrets höga stängsel Som en fånge nannan sitter.

In i hennes mörka fängsel Solen knappast blicka gitter.

Böner hör hon.

Böner gör hon,

Och 9f lifslust blodet spritter.

Att. fa kallas Frälsarna maka Ljuft i mängas öron .låter,

Jag det namnet vill försaka,

Blott jag fär Giovanni åter.

Du i höjden

Midt bland fröjden

Vill du ha en brod, som gråte*?

Lefhadslysten, yr, gullhårig,

Frisk, som rosen i sin knoppning, Blåögd, eldig, sjuttonårig,

Glad, som ynglingens förhoppning, Fågerbarmad,

Liljearmad,

HvarfÖr skall jag ständigt sakna? Ensam somna, ensam vakna?Elegi vid en Väns graf *).

Fods ej en hvar till lidandet och dödeu ?

Stagneliu*.

v.

intern har flytt, och en mildare sol från dep klarnade himmel

Sprider sitt' vanliga sken ~vidt öfver sjöar och land* RlnmmnnÅ vakna och resa sjjg opp vid de lifvande

strålar, .

Hoppets1 tjusande färg smyckar & nyo vår jord Lärkan begynner sin- klingande hymn, och den pekande vinden

SmekerVdet knoppande lof, krusar den gungapde yäg.. Hela naturen af värme och ljus lycksalig sig känner —

Endast i roenniskans brost herrskar det mörker

och kold.

Dyster och hotfull att se går den obevekliga döden

Fram i den grönskande vår, ler åt de dödligas

sorg;

Fröjdas ,åt klockornas klagande ljud och de öppna-

4c grifter;

Lägger sin kyliga hand stundligt på gammal och ungt Skördar dock blomstrande ynglingarhelst och den

mognade mannen;

Sliter de .ömmaste band, släcker det ljufvastfe hopp. O hur' mången, som. sorgfri, och söfd't,gyllene

drömöfar. **

1 ' *

(Drömmar om kommande dar) 6kådadé ny^réro sol,

9' <3

*) LazaretU-Läkaren, J&tficin»

MelgJ** död i Calmar d. 5 Maji 182ö, gMÄmal-Saknat ej redån i vännernas krets och sakna» ftfr

alltid!

Ligger förbleknad och stum djupt i den kyliga graf*

Också mot dig, som till sjuk]ingens bädd uti lidandets boning.

Ofta med hälsa och tröst vänlig och räddande ko^n,

Lifvade domnade krafter på nytt och på bleknade

kinder

Tände en gladare färg, torkade tårame bort,

Lugnade många bedrofvade bröst och méd brinnande ifver

Stred mot forhäijarens makt, höjdes hans mordiska arm.

Länge du lugn bland förstörelsen stod och med tynande krafter

Delade lindring och tfögt, föll dock ett offer till

slut.

Doden af skoiung ej vet. Han är kall för de var.

maste böner —

Karlek och vänskap formå ej att förändra hans dom.

Vinkad af stundande lyckliga år och fästad vid lifvet

Ack! med de ljufvaste badd, måste du bort härifrån.'

Måste du bort från allt, från din nittonåriga maka,

Bort från din grånade far, syskon och vänner

och slägt.

Efterlängtad är döden, och ljuf för den tröttade

vandrarn,

Som på sin törniga stig' trampar med blödande steg,

Ser, hur det mörknar omkring och hur lifvets skönaste stjernor

(Hulda förledande bloss) en efter annan gå ner;

Men när han skiljer ett älskande par, för hvan hoppfulla blickar

Framtiden» klarnade rymd ligger i kärlekens glansSkön som ett grönskande fält i vårens herrliga solskeA^ Byter den klaraste dag, ha6tigt i mörkaste natt!

-Då betages vårt bröst af en bitter, förkrossande känsla, Tungan ej klaga förmår, tårarne finna ej väg.

Då är man frestad att kasta en trotsande blick emot

höjden,

Och mellan löje och gråt fråga ”hvar ar du, Försyn?” —

Dock —- det gifves en tröst — ett ljus som i mörkret oss lyser. Morgonrodnad och sol följer den svartaste natt.

Sänd från de saligas land en vänlig leende Engel Vandrar med vingade steg fram på de n qvalmiga jord

Hopp den himmelska näms och så olycksalig är ingen Att han ej stundom ett skymt ser af den hulds

gestalt.

Ofta i aftonens heliga stund, när den strålande sölet Sjunker på gyllene moln ned mot den vestlig:

rymd,

Mattare vågen mot stränderna slår och foglama tystna, Och i de lummiga träd vindarnas suckar man hor,

Sitter hon älsklig att se* på de saknades blommig!

grafvar,

Fekar med vinkande hand opp till den flamman

de skyn.

Och med en stämma så ljuf, som bland knoppan.dc

rosoren vårvind, Byiskar de irostande ord i ”Lugna dig» stormiga sjal

Blott några stunder annu — och dn set de förlora

de itef

Derfi en renare luft) under en skönare sol.

Hata ej döden ^ han 'ar dock din vän. De J^jer

tan iutt åijp1

Här i bedröfvelséns hem , återförenar han der^’

.... JTill, minne af Anders Yman *).

Åter ett ilande bttd från de Ijerran, främmande

landen!

Bådar det fröjd eller sorg? Fåfang är frågan du gor.

Svaitkladt) dystert och blekt, med 6gon fyllda af

tårar

Skrider det fram i vår krets, tiger — doek veta

vi Val

Alja, hvad tidning det for — från de blodiga slätter,

der krigets

Ljungeld flammar och slår tusende , kommer det ej.

Nej — från Italiens leende fält, från det stolta Bo-

logtla.

Hit pfver Alper och haf kom det bevingade bud.

Bir från en broder och vän den sista, den sprgliga

helsning,

Väcker i hundrade brSst sorgen och saknaden opp.

Han, som så nyss i vår ynglingarmg, en vishetens

gunstling,

Alskad’ af gammal och mng, stod, som i lunden

ett träd

Står hUnd de andra så skSnt med sin unga, sin gro»-

skande krona,

• «. 7 .

Lofvaråt kommande dar svalka och frukter och

* ' skygd.

Se, han tAttnirirar ej mer, fast mildt från den skönaste himmel

*) Hade ande»- Hedersrummet Vid M*fi#ter-promotio-

I Uj»a$a ,1830, «£h företag kort derefter, på -Ji. I. H. 'if»opriiweris bekostnad, fen resa till Italien , l$r att |ia belta, meO afledv derst^s i

id^ibf«a, ir 1031, -Sommarens herrliga sol sptfder sitt gyllene sken, Stammen är brnten allre’n, och den nnga, denlaf-

▼ande kronan Ligger med gulnade lpf re'n 1 den nattligai «**» Foglarna »janga så' gladt och melodiskt Zefir^Äu nm. Men — hon lyftar ej 'mer vissnade grenar Igen.

Éroder! Din lefnad var kort — men dét skona'air * fly ktjgf på jorden.

Flyr ej den rosiga vår bort som en leende dröm? Flykta éj karlekens' gjfllene da* forbi som sekunder?

Ila ej vänskapens år bojrt som en afton i Maj? Tänkarens rikaste §r och skaldensskonaste timmar ^ O — hvad äro de väl? Blixtrar »skymningen blott! Här på den nattlig^ kust, som'91 flyktig försvinnande skugga, Meoniskan skymtar stund fnyn ogh 1$?

. synesTej mer^

Ack! (hvem minnesdet q)? fpr ett år se^nl «»m-

mareiis tosbr Blomstrade yppigt som an, himmelens klarnade fond Hvälfde sig blå sam nnvkring. Fytf* prisaide;i^3er , Foglama åter som na hiyjt i deslummiga träd , jSongo sin. klingande hyron om den eviga kärlekens • » undery

Lagrarnas Ijerrilgar fest standade åler igen. Främlingar strömmade hit for att sk§§la den vädjade , " . . . . högtid,

Syskon, Föräldrar öch slägt skadade fjerran ifrån, -Laftgtaade hit fö» att se hur i krusiga Yngiingalocft^r JEller i sUFradehår I&grafna sptfåfte fram.

Allt vir glädje och hopp» ty feit frin Rprafaga-

borifen

NalJéTd^Nalkades. Skandiens hopp, Os c au med Maka och

Moa.

Och vid kanonernas dån blartd festligt jublande skaror Drogo de prisade Tre in i vår Ynglingastad.

Kem så den efterlängtade dag och det herrliga tem* ' plet

öppnade portame, hogt ljöd i ,det Iresliga torrt

Klockans manande rost, och Uilder de åldriga hvalfyeä Gick vid sång och musik tåget det skimrande fram,

Då af den vördade lärarens hand i vigningens timma Oförgätlige vän! grönskande kransen du fick.

Detta (så sade vi då) är den första lagern han skördar, Men, vid den Deliske Gud! icke den sista det blir.

Flammar ej 6nillets Olympiska eld i hans strålan->

de öga?

Ja, for den Skandiska jord blir han en prydnad

en gång.

Vännerne talade så — meb de dolda, fiendtliga makter Horde de vingade ord, logo så dystert deråt.

Och i det nattliga djup, der dé dväljas, de hviska-

de sakta;

(Men häroppe ändå hÖrdes ett ecliö deraf)

Gläd dig o Yngling! sekunderna fly och lagrarnfl

vissna,

Gläd dig o Yngling! ty snart lifvet och glädjen

förgåk

Länge du dröjde ej här -"* från den älskade fäderne jorden

Huldt en beskyddande makt Htyrde den kransades färd,

Bort till de Classiska land, till Hesperiens prisade

kuster,

Der i en blidare luft, under en,Varmare sol,

Skulle i lagrarnas skygd den milda liälsaus Gudinna

KDig ur sin gyllne pokal (känka en lifvande drycl Ack! när i seglen en gynnande vind mildt susand

blåste,

Och på det svallande haf skeppet det ståtliga flot Och den Nordiska kust, den älskade, Ynera och men Bleknade bort for din syn, länge med längtand<

blick

Stod du helt säkert och såg på den kära, den flyende strimman,

Tänkte på flyktade dar, tänkte pä vänner i Nord Och i dlen susande flägt, som hven omkring dig, do

tyckte

Hora ett evigt. farväls dystert förklingande ton. Men — ej trifvas i Ynglingens själ de sorgliga bildei Länge — det strålande hopp fläcktar de bleknade bort.

Glad på dert stundande tid och på säilare oden

du tänkte,

Drömde dig lycklig och fri, ifl i Elysiska land. O^h du beträdde den. prisade jofd, och det stolta

Bologna

Tog i sitt åldriga skot Nordiska främlingen opp.

'Nu ej mera som förr vettgiriga Ynglingaskaror

Strömma från Söder och Nord ,netl till den frejdade stad.

Men i de rymliga salar och hvalf, fast rösterna tystnat, Heliga minnen ännu tala till vandrareft der.

Mycket du hörde och mjcket du såg, och beklaga-

de tidens

Alltförhärjande makt, sörjde de flyktade år.

Såg det oroliga, flyktiga folk af den mäktiga hvirfvel, Som från tlmmernas höjd Kungar och Kejsare för,

Gripas, och hörde den vekliga hop högt ropa pa

frihet,

Såg d«n i frihetens drägt prunka och larma igen.Sfi nar en hvinande storm uppror det omätliga liåfvef, Häftiga svallningar ock sporjas i vikar och skar. ”Vänner tnå skiljas af tidef och land och vredgade

oden;

Återföreningens stund drojef iöeil kommer éii gång* Snart till sin älskade Nord från Söderns blommiga

dalat

Blomstrandej lycklig och glad, kommet deri saknade hem 4

O! hur Ijufligt att då, när i långa, förtroliga qvällar4 Åter vi mÖt&s igen, lyssna till vandrarens ord! Smaka deri herrliga frukt som från Hesjperi^ns luridef Nordiska främlingeii gömt, kunskapens gyllene

frukt!” —

Så vi tröstade oss — rtieri ej med dödligå ögört Skulle vi åter dig se, ej på de dödligas sprak Skulle vi hälsa dig här i det jordiska fäderneslandet —* Lossad ut plågornas band <1u till det eviga tor! Mild som en Engel ur skyri till dig befriaren trädde Der du med blödande bröst tålig och lidande lag* Glad vid hans åsyri du blef sdm en vandrare, när han

Om qvälleil

Djupt i eil villände skög ftiöter sirt tfögnäste vän* Vänligt hart tog dig i hand och du tot med den tigande styrman öfver dé nattliga haf bort till de saligas ö.

Der på de himmelska språk en gång du åtei' osi

hälsat* *

Der i ert skönare var rtiotaä de skiljda igeh.

Kort är de dödligas lif och förgängligt de dödligas 1 minne,

Endast ett irrande blota öfver. dc fcsiygiska djup,

K åLyser', men slocknar — det Sr som nar aftonrådnaa

i vester

Flammar* i början hon skönt skiftar i purpur och

gull,

(§e’n allt mera och mer de bedrägliga färgorna blekna,

Mattas och tyna och dö, och det är svart öfVerallt.

Dock i det land, som fostrade dig, djupt saknade

Yngling!

Länge i vännernas brost lefver ditt minne, ditt

namn.

Och i den Yngiingakrets, der i ungdomens vSrliga

dagar

Herrligt du blomstrade opp, lefver din älskliga

bild.

Ack! när sommarens qväll kring Fyris.grönskande

nejder

Sänker sig dunkel och blid, och i den heliga lund,

Der i de fredliga tjäll de hemförlofvade slägter

Slumra, en broder och vän sörjande ensam och tyst

Vandrar i lindarnas skygd och den sjunkande solen

pa IJojers

Poppelbeskuggade graf kastar en döende blick,

Och i de mörknade lof den stilla klagande vinden

öfver de saknades stoft sjunger en mild elegi;

Ej bland de lummiga träd, som der kring värdarna. susa,

/

Finner hans spanande blick det som beskuggar

din grift;

Ej kan han sätta en ros på den kulle som gömmer

din aska.

Ej vid din'tidiga graf falla en saknadens tär.

Fjerran du hvilar i, främmande land, och främmande toner*

Oer i «n främmande luft klinga kring främlingen»

graf.

Dock '— hvem ville ej hvila som do i den klassiska jorden,

Under en himmel sä blä, under ett täcke sä gront, Rikt af Italiens flammande sol med rosor besmyc-

kadt? —

Frid med ditt minne) ditt stoft, lycklige, saknade vän!

fVid en Väns graf *).

IN är på bleka kinder åter hälsans rosor blomstra opp,

Och den nattomhöljda blicken ler på nytt af mod

och hopp,

Och det friska lifvet vaknar hos en återfunnen van —

O! hur vidga? ej vart hjerta! o hur ljust blir allt

i gen!

Men när dödens Engel hojer gvärdet, vid det hemska sken

Hjertat bäfvar och en rysning går igenom mergoch

ben;

Fast den rätta hälsans blommor blott i dodens lunder gro,

Fast den rätta friden endast vinns i grafvens morka bo.

Ack! oss alla lifvet fängslar — fängslar oss med tusen band,

MÖrk och full med hemska skuggor är den svarta

Stygens strand —

Väl ur nattens dunkla töcken skymtar fjerran Elisen —

Hlvöu är dock den grona jorden, och så herrligt solens sken.

IIvad är lifvet? blott en skugga — livad är glädjen?

blott en dröm.

Så vid florbeliängda harpan sorgen klagar djup och 0111.

) Phil. Caudidatcn iNaesström död någr veckor före Promotion 1833.'blef lioppet tå bedrägligt — Ii vi så mörk blef

. menskans lott?

|>ock> ar lifvet skönt och lierrligt — ej en dunkel

skugga blott.

JSe, näv hels»s blida viudar till oss flägta kraft och mod,

Hurtt lätt vår lefnadsjulle halkar öfver tidens flod!

Dödens dystra skugg-gestalter ilande forbi oss fly,

Som* på sommarns blåa himmel qvällens latta silfversky.

i

Men här plågan* morka makter grymt forhärja lif-

vets vår

Och det varma ynglingshjertat blott af qvalets längtan slår,

Och på lifveti morgonhimmel ingen hoppets strimma

gryr —

Då till grafvens stilla kamrar glad den trötte vandrarn flyr

Broder lycklig vi dig prise —- ej din bortgång gråta vi —

Du har kämpat, du har vunnit — du från stoftet»

band är fri.

Hvilar nu for odets stormar trygg i grafvens lugna

hamn,

Slumrar efter dagens moda i den hulda modrens famn*

Stilla gick du fram din bana, utan knot ditt kort

du bar,

Och for mängdens fikna blickar ej ditt inre öppet var.

Men på hafvets mörka botten ligger perlan djupt

och glöms —

Men i klippans hårda sköte guldets rena ådra göms.Tidigt såg du grafven öppnas •*" men med oforfa-

* rad blick,

Såg du ner ! svarta djupet lugn i odeto natt

du gick.

Ej af guld och purpur Parcen bar din lefhad* trådar spann —

Främling var du hSr på jorden led , men tåligt—»

ock försvann.

Våren kommer, festen stundar, jorden kläds i högtidsskrud —

Templet öppnar sina portar —- fylls med glada hymners ljud.

Phffibus skiftar sina kransar — Broder! dig han sak-

Pig en bättre lott beskärdes —- da bar lifvets krona fatt*

naT blottVid en Väns graf *).

Broder! tidigt har da målet hunnit» Dankla hvilokammarns helga frid.

Lycklig du, som fridens palm har vannit! Har är mörker, här är storm och atrid.

Till det land, der sjalen mer ej klagar, Till ditt hemland glad dn Tände om. Lycklig du, som föll i vårens dagar,

Innan hostens morka afton kom*

Innan an i vårens dystra töcken Hoppets gyllne morgonsol gick ned,

Innan än i lifvets stora öcken

Tärd och plågad ensam fram Du skred.

Blott hinsidan dödens floder susa Fridens lander, frälsta andars hem.

Doft och Jiemskt de svarta böljor bruaa — Vägen går dock endast ofver dem.

M5rk är lifvets gåta — dimmor hölja Allt vårt hopp —- så tycks det ofta här* Blott på lifvets stora haf en bolja,

Blott en flyktig skugga men’skan är.

Se, på vesterns röda skyar bäddad Solen rjunker hlek och blodig ner,

') E. O. Bibliothek*-Amanuensen Mag. Chr. Frigelins, ' död i Upsala Vår-Tcrrain 1833.Men, nr nattens rvarta riken räddad Nästa morgon skon som förr hon ler.

Se hn* kall i hvita vinterdrigten Jorden sofver som ett stelnadt lik.

'Nasttf vår hon väcks af vestanflägten,

Blir igen på iif ©ch skönhet rik.

Meji frid. dod$ns riken ingen vander»

Ur den mörka grafven ingen går.

Fåfängt sorgen sina offer tänder,

Fåfängt vinka vänner, sol och vår.

Ja, en drom Sr lifvét för oss alla,

Men en , ging skall allt bli Ijast och klart. Skulle vi ej éa den lycklig kallå,

Soni ur lifVets drom far vakna snart?

Broder! dn har vakhat. Hvad ditt ©ga Dunkelt.här bhoid jordens dimmor såg, Ser dn nu förklaradt i det högaj Dit, ur gruset, syftade din håg..

För det evigt sanna, goda, sköna Fritt och varmt ditt ädla hjerta slog. Stoftet ej kan andars längtan löna,

Tänkte du — och -ej ditt hopp bedrog.

Gläd dig nu! hvad hat I sköna siunder' Hjertat anar, ej en vHla är.

Gläd dig nn! bland högre verldars under, Kann och skåda hvad dn anät har.tien kring- om har nere torgen spänner Midi i vårens frÖjd sitt svärta flor.

Sorgsna stå vid grafven dina vänner,

Står en älskad, ofvergifven bror.

t

Och i dina faders hydda gråter öfve$ dig en silfverhårig far —

Dig en djupt förkrossad mor begråter.

Deras aftons milda ljus du vw.

Hveiq skall skingra deras djupa smärta? Hvem skall skänka lugn och hopp och tröst? Lid och hoppas, ömma modershjerta,

Fatta mod, du sorgsna fadersbröst.

Han, som styr millioner verldars öden, Han, som lif åt minsta blomma ger,

Han, hvars ljus förklarar sjelfva döden,

Han skall trösta och hugsvali Er!%

Den öfvergifnes klagan*

Ljuft Solen slocknar, himlen mulnar, Hoppets sol för mig har ock gått ner.

Ljuft att Lönnens grona krona gulnar,

Blott en bild utaf mig sjelf jag ser.

Ljuft att molnets klara tårar blandas Med mitt Ögas: ljuft att höstens vind Suckande kring marken går och andaa Kallt och fuktigt på min bleka kind,

O välkommen, balsam for mitt.hjerta, Mörka höst! förgänglighetens bild.

Blott i dina rymder trifs min smärta.

Fritt öiå solen stråla skön och mild,

Vestan smeka, näktergalar sjunga,

Tusen blommor uppå marken stå,

Rosenklot bland gröna löfven gunga —*

Glad som fordom blir jag ändå.

Fordoöi — ack! hvad denna tid var herr lig! Gladdes också jag i vårens fröjd.

Foglasången klingade så härlig ,

Solen log så ömt ifrån sin höjd,

Lunden hviskade och källan spelte,

Då jag gick med Nanny arm i arm.

Och jag tyckte, att naturen delte Hvaije känsla i min barm.

Ack hur hänryckt, hur förtjust jag känd* Nannys lena hvita hand i min!Ack har om rar hennes blick, har brände Hennes kyssar under skuggig; lind! Lärkans sånger, vestanvindens susning, Rosens purpur, apmmarhimmelns blå, Liundens grönska, silfverbäckens brus ning, © dem såg, dem hörde jag ej då!

Hon ar borta — ack iorgafves klagar Jag fortviflad på den huldas grift:

Tåras mina ögon alla dagar,

Blekna kinderna af sorgenB gift.

Ty för evigt, evigt har hon somnat, Vackes ej af tempelklockans ljud.

Hennes förr så varma hjerta domnat — Maskar fräta på min sköna brad.

Bleka måne! du som sakta tågar Fram emellan aftonmolnen grå,

Sköna Carlvagn! da som evigt lågar 1 det höga gullbeströdda blå,

O bestrålen med den hulda glansen Grafven, der min flicka multnar bort: Lysen blommorna i blomsterkransen,

Ty som hon de blomstra kort.

Hulda Engel! månn' du ännu sänker Någon blick till denna jord igen?

Månn’ du ännu med förtjusning tänker På din sorgsne öfvergifne vän?

O helt visst! med stilla längtan blickar Du på mig, der jag fortviflad stårPå din graf, och mina suckar skickar Mot din himmel — mr af Echo'för.

Nästa gäng när is och sno försvinner F3r den milda Solen: nästa gäng Lnnden knoppas, bäckens bölja rinner, Lärkan bötjar i det blå sin sång,

O då sofver jag sä godt i mullen,

Då är jag förenad med min mö. Herrligt blandas på den gröna kulle» Rosens purpur, liljans snö.Den döende Skalden*

Till en vän i Rom.

U, min ensliga lund, som på skogbekransade udden, Under den Nordiska himmelens hvalf, i aftonens

timma,

Står som ett åldrigt capell, af den sjunkande solen

bestråladt,

Helsar jag dig, bepröfvade van, som fjerran bakom dig Lemnat Svithiods berg och skogomsusade sjoar. Afton också hos dig det Sr, men en skönare aftoa Bjuder dig ut i sin svalkande luft, och en skönare

himmel

Hvälfver sig dunkel och blid kring de yppigt blomstrande nejder

Der i Elysisk fröjd du lefver en Gudarnes like. Kanske sitter du nu i den välluktångande qvällen Med din TasBO i hand, vid denrinarmoftkimranda

källa,

Som med ljufligt sorl, af fläktande lagrar beskuggad, Sprutar sitt lefvande silfver inot skyn i glänsande

bågar.

Eller kanske du ock i en lund af citroner och myrtnar, Smekt af Zefirernas flägt och af näktergalarna helsad, Vandrar hand i hand med en himmelskt blomstrande flicka,

Som, ^ned rosor krönt kring svarta fladdrande lockar, Och med en barm så hvit, som snön på Alpernas

spetsar,

Och med en mund, förföriskt skön och mysande

vänligt,

Som for middagens sol den mogna svällande drufvan, Och med en blick så eldig och djerf sem den vak*

nandé solens,öm, forsmäktande, mild tom Lunas, nar hon otfi

qvällett

Ser på ett älskande par i Hesperiens doftande lnnder, Lär dig, hvad kärlek är och hvad Gudars Ballhc^

betyder.

Eller kanhända Du ock, bland murgrönkrönta.ruiner Tänker på flyktade herrliga år, då den Romerska

örnen

Blef på- Asiens yppiga fält och i Afrikas Öknar,

På-Britanniens strand och i Germaniens skogar Med förskräckelse sedd. Försänkt i eviga minnen Står du i aftonens stund bland de lutande marmor-

colonner

Under grusade hvalf, och tänker, svärmar och drömmer

Om den classiska tid, om Romas gyllene dagar. Hänryckt tror du dig se de lagerkransade hjeltar, Dem du i häfdernas spegel förut beundrande skådat, -Tycker dig tju?* dina älsklingar se, de odödliga

^ skalder,

Flaccus och Maro och Tullius sjelf, den gudomlige " talarn —

Phantasus trollar dem fram för den Nordiske frem-

lingens öga.

Men när Cynthia mildt från dunkelt blånande himmel Ser på Cypresserna ?er, och de eviga stjemoroai

sorgligt

Le öfver seklernas makt och det verldsbeherrskaude

Romas

Bleknade glans, då vandrar du hem till din ensliga

boning.

Natten, sorgens och skuggornas vän, allt närmare

nalkas, BrederBreder titt höljande dok kring de alskandeä mystiska fröjder,

Kring; lönnmördarens dolk och kring den vakaudé

konstnär:

Morpheus tukta med stafven dig rör, och på drom-

marnes vingar Gröt <hl kanhända ett flyktigt besök i den dimmiga

Norden *

Talar ett vaUligt ord med gamla, pröfvade vänner. Men nar morgonens rosiga sken på fensternå leker, Och Italiens »öl kfitlg den oförgängliga stadens Skimrande marmorpalätä och torabesmyckade fempel Sprider sitt gyllene sken, dl står Du kanhända allredan Stum Och i tjpSning sänkt för en Raphaelisk madonna, filler beser du en Herkulisbilds majestätiska former, Biler en Venus-staty af Paris k glänsande marmor.

Vlen — kanhända allren vid min langa epistel dii

tröttnat,

Tröttnat dervid, att jag i kalla, konstlade verser Flyktigt beskrifver hvad sjelf så djupt och lifligt

du känner.

Dock du förlåter mig visst och harmas icke deröfvcr, Ler på sin höjd åt din språksamme vän deru£pe i

Norden.

ser du, medan jag skref, den rosenvingade dikten, fnglingens trognaste vän, och det evigas hulda apostel, förde mig bort i sin luftiga char— jag tyckte mig

redan

Vndas en mildare luft och se en blåare himmel,

Se en skönare sol, och mitt öga drack med for^us-

ning

Näktergalarnas sång och Zefirén* melodiska suckar.

*Dock — besöket var kort — allt skönt Sr flyktigt

på jorden.

Åter i Norden jag Sr — der ser jag den mörknande skogen,

Der den brusande sjön, o$h de granomkransadeklippör.

Fjettrad jag ar vid den torfva, mig födt. Med mitt

kroppsliga öga;

Skådar jag aldrig den sköna natnr, de heliga ställen,

Der de väldiga forntida män, de mäktiga andar /

LefVat sitt herrliga lif och rest iig eviga minnen.

Ensam jag sitter och ser hur-den sakta försvinnan-

de solen

Sjunker.och sjunker alltmer bakom de resliga tallar,

Som för aftonens kyliga vind besynnerligt susa.

Snart är han gömd, men i vestera ännu en leende

strimma

Skiftar betydelsefullt i gull och bländande purpur.

Så, när den jordiska »ällhetens sol i bedröivelsens

skyar

Sjunker och gömmer sin flammande rund , och ett

stigande mörker

Breder sig mer och mer kring lifvets dalar och höjder.

Hoppets vänliga ljus i aftonskymningen lyser,

Bådar den eviga morgonens sol och den himmelska

dagen.

Hör! i templets torn den festligt bjudande klockan

Höjer sin manande rost, och bebådar att sabbathei»

stundar.

Snart — (ty jag känner det väl) min lefnads aftoa

är inne,

Snart bebådar hon mig en längre, ljusare .sabbath.

Gamle, redlige vän, när en gång från Södem dn

TängsrÄter igen till ditt fadernefeland, det snöiga Thule, Bj Du finner mig mer bland de lefvande. Färden

Sr slutad.

Till det forlofvade landet allre'n har pilgrimen hunnit. •Vandrar du dä en qväll till den lonnomsusade grafven, Och dn för se ett kors deruppå, betrakta.det noga — ger du ej dessa ord der förut, så rista du dit dem; ^fintani i lifvet han rar» och ensam var han i dSden.

R tTill en Yän i Hiifvudstaden,

Alltgå, redlige van, du fullt och fast har IlediM Att som ungkarl lefra och dö, att aldrig i Hymaaft (Gyllene bojor snar}» .din fot? Si skole vi aldrig Höra (^itt namn frän predikstoln l^uftklingande IjM» Nära förenadt med ett, som äirffe ljufvare klingar? Alltså tror du dig ej på den hafomgördlade jordea Nånsin en flicka få se, som tander kärlekens flamma I ditt vintriga brost? Förftl ätne, dårade yngling! Mången har trott och tankt som du och blifvit besegrad.

Paphia hämnas grymt. Så långt som den blånande

himmel

Hvälfver sin stjerniga rund, så långt som den gyllene solen

Ser med sin flammande blick på de dödligas växlande slägten, Sträcker Gudinnan stolt den af alla fruktade spiran Amors skimrande pil, den genomträngande, hvassa, Sårar de hårdaste bröst, och den lätta bevingade

Guden

Kufvar med bågens makt kanonömdundrade hjeltar. Ej Napoleon sjelf, den verldsbeherrskande Drotten, Kunde for honom bestå. Från Italiens blodiga slätter, Skref han med samma hanid, söm främst på bryggan vid Lodi Bar bland glödande kulors regn trefargade fanan, ömma, forsmäktande bref till sitt hjertas beprisade

Drottning.

Skulle du ock, hårdhjertade van, en helgonens like, Stolt som segrare ga ur d«nlyertbetvingande striden,0 hufr ödslig och tom blir då din ensliga lefnad! Snart din åldrige far, den mångbepröfvade gubben , Lägger sitt hufvud till ro, och du ärfver den ståtliga borgen,

Som med sitt koppartak, på lindomsusade kullen, Ståndar så fryntlig och hvit, en ögonfägnad för alla. Ensam vandrar du då i de hoga, de trefliga rummen. Kring den lummiga park och de skimrande blomsterparterrer , Kring de gyllene sädesfält, de leende ängar,

Och i middagens stund, i den ljusa, den herrliga

salen,

Der i fordna, lyckliga år din prisade moder Thronade fryntlig och from, med sin nyckelknippa,.

den blanka,

Sitter da sorgsen och tyst, och äter och dricker

allena.

Och om ibland en gammal bekant, en van, dig

besöker,

Ingen värdinna berömmer hans flit och fägnar hans oga, Ber honom komma igen. Han reser mulen och missnöjd,

Kallar dig se'n Eremit och Munk och besynnerlig

menska.

Ensam blir du alltmer på det präktiga fideicommisset, Och du tycker till slut att en dag är så lång, som

ett sekel,

Ledsnar och finner ej ro, och om qvällarqa sitter

du ensam

1 din mors cabinett, der som gosse fordom du lekte, Yster och frodig och glad; och fråa dina frätande

griller

Fralsa dig ej dina proppade skåp, dina proppade lador, ccmtanternas mängd, ej de Walter-Scottska romaner.Tystnaden liemsk och lång omkrig Äg herrskar»

ty inga

Rosenkindade barn med gitt \jufligt klingande jollefi Stora ditt sorgliga lugn, och ingen blomstrande mak^t Kommer i skympingen vänlig, och huld och med.

rodnande kinde» Karlekens nectarpocal, den rosenkrönta, dig bjuder»

Flyr då sommaren han och Noremberdagarne komma, Kulna och dystra med mörker och regn och kyliga f vindar,

Gäspande, mnlen och ^og, från din ensliga fSderne-

boning

Rullar du bort i din Wiener-calesch till det lockande målets

Mälarens Konungastad, dét sjöombrusade Stockholm. Der vill du njuta af lifvet innu; mångfaldiga nöjen Vinka dig der i de Btoras gemak och gyllne salonger. Liksom i Juniiaftonens stund de surrande myggor Vildt kring ett blomstrande barn, som leker på stranden af floden, Svarma och fastna än här och än der på händer

och armar:

Så Parasiternas hungriga slägt skall svärma omkring dig,

Kalla dig ädel och god, och till skyarne höja din

qvickhet.

J?jäsad af alla du blir, och mången skönhet för din

skuld

Står vid sitt spegelbord en thnma längre än annars, Ordnar forsigtigt och varsamt de nyss friserade locka^r Och den lätta shawlett, som lik eu glesnande dimma Sväfvar om snölivit hals och kring den svallande

bannen;Rodnar och bleknar och ler, ty den bnlda varelsen

tänker,

Om ej just pä dig sjelf: likväl på fidei-commisaet. Du deremot är si' kall och så hård som en Marmor-

Adonis,

Och en botanicus lik du betraktar de leende rosor, 'Fäster dig icke vid någon af dem, ty du älskar din

frihet.

Men det kommer en dag, då de krusiga lockarna

glesna,

Ögat förlorar sin glans och kinden mister sin purpur, Och ett femtiotal af långa, tråkiga vintrar Står (en varnande skylt!) på din mörka, din skrynkliga panda.

Likt ett fortorkadt och lutande träd på den ödsliga

klippan,

fitii du i verlden, min vän, och ingen bekymrar

sig om dig:

Flickorna fly for ditt grånade hår, dina slocknade *

blickar,

Och dina vänner fly for ditt niisanthropiska lynne. Ensam och glömd framlefver du då dina sorgliga

dagar.

Snart från templets torn den doft melodiska klockan Bjuder for sista gången dig in i det prydliga Choret, Der i det skumma Capell dina fäders lemningar hvila. Aftonens sjunkande sol från de höga, de spetsiga

fenstren

Kastar ett darrande skrn på familjevapnen och sorgligt Susa i hvalfvets höjd de till hälften multnade fanor. Orgorna borja sin klagande sång, och de sorgliga " toner

fifandafc med folkets sorl och den dofVa klangen

från tornet.

Redan på gången man ser den silfverstjérnigä kistan:Långsamt skrider hon fram emellan den brokigt

mängden

Som omkring henne trängs, men inga soijande soner

Vandra bakefter med Tacklande steg och med täni-

de Ögon,

A

iQgVQ blomstrande måg man ser i de sorjandes ledef.

Kanske en främmande pilt med rosor på frodiga

kinder

Prisar den ståtliga hufvudplåt, och de gnistrande

stjernor;

Kanske en Dame, med befjädrad hatt, till sin spé-

jande granne

Hviskar med leende mund och berömmer den fina

garnering.

Orgorna tystna — församlingens Prost med dpndnui*

de stämma

Viger ditt kallnade stoft till grafvens hvila, och sedan

Krossar en vän med darrande hand ditt Grefli^a

vapejn,

Håller ett s vassande tal om den hogvälborna familjen,

Hvilken i hundrade år residerat och herrskat i socknen;

Offrar på sistone också åt dig några blänkande

phraser.

Ängsligt på talarq man ser, och de nattliga Hemr

betänkligt

Vfinda sig hit och vända sig dit, och din sojjande

arfving

Djupt speoulerande står med ogonen fästa på golfvef*

Ingen brister, i gråt, vid de snart forkHngaafaordet'

Sedan, när allt är slut, den svarta makliga skaranFar gravitetiskt bort i lyktkringskimrade vagnar.

Herrligt i aftonens atnnd med festligt flammande

fenster

Ljter ditt fordna palats på lindomsusade kallen.

Snart vid rågade bord de siratliga gastema sitta,

Ata och dricka och glamma och le som vore det

bröllop.

Ingen tanker på dig: det är, aom om aldrig dn

lefvat.Åeknatten*

flyktad är den mulna dagen, Hrilans stund allredan slageo^

Ingen fogel sjunger mer.

Ingen måne skönt med silfverstrålar Fält och lunder målar.

Hemska moln på firmamentet vandra, Jaga ilande hvarandra.

Ingen stjerna blänker.

Natten på kolsvarta vingar sig tänker öfver de dödligas boningar ner.

Bästa tröst för ett såradt hjerta,

Lidande själars högsta skatt,

Ljufya fristad för fröjd och smarta,

Var oss helsad, du mörka natt!

Skaldens och tänkarens trogna vän,

Var välkommen till oss igen!

Jorden är full utaf sorg och bekymmer, Lugnet och friden i grafvama bo.

Men tills den långa natten skymmer,

Är du d«n enda, som skänker oss ro. Väl är du flyktig, men innan kort Stundar den natten som flyr bort.

Se hvad skimrar Klart och eldrödt per vid horizontens rand? Är det månen Rund ocli blodig,Som han visar sig ibland,

Nar nr haiVet Upp han stiger,

Och med dunkelt Glödande, strålar

Hemsk beskiner stad och laud?

\

Nej! — det flammar och försvinner Som en präktig meteor,

Och ett fjerran dunder hinner Våra oron — tystnad rår Kring naturen,

Och dfe re’n förskräckta djuren Sluta sig så tätt tillsamman,

Vid skenet af den röda ljungeldsflamman.

v

Hör hur det susar!

Hör hur det brusar Doft i de skyliöga granarnas topp!

Väldige Guden,

I molnhöljda skruden,

Kor med sin dundrande vagn på den svartnade'

himmelen opp.

öfver skogens mörka toppar Flammar blixten vild och snar.

Och i stora, klara droppar Regnet ner till jorden far.

Mörkret stiger — nu kring nejdeh En minutlig stillhet rår.

Hör — i höga tempeltornet Redan midnattstimman slår.Åter blixtens roda flamma Kolsvart natt till dager gor.

Åter dnndraren deroppe I de svarta molnen kor.

Se kring templets hvita murar Leka luftens barn, de roda.

Hvilket eeho genom hvalfven,

Men de väckas ej, de döda.

Dock — när domens Iska dundrar, Stjemor, sol och måne 'släckas, >Skola grafvens kamrar oppnas,

Och de doda åter väckas.

Hvilken majestätisk syn!

Hvilket sken i skyn!

Hvilket iterskall!

Blixt på blixt, och knall på knall.

Har den morka natten Bedan flyktat?

År det stora skådespelet lyktadt?

År det morgonrodnans strimma,

Som i oster börjar glimma,

Och kring himmel, jord och vatten, Sprider blodrodt skimmer?

Eller månne re'n från himlasalen Dagens Kung i nyfödd gloria ler? Nej — bland hyddorna f dalen Slog en ljungeldsstråle ner.Hemska syn!

Blodröda flämmorna stiga mot skyn.

Vidt kring nejden Klockans dystra toner, horas.

I sin slummer Manner, barn och qvinnor storas. Folket sig skockar 1 väldiga flockar,

Ilar i yrande hvimmel Fram och tillbaka.

Bjelkarna knaka,

Gnistorna spraka.

Vattnet strömmar, men förgäfves — Lågan häfves Dånande opp mot den nattliga himmel.

Se kring bålet Hvilken arm och modfalld hop!

Hvilkén jämmer,

Hvilka dystra klagorop!

Gubben står med våta kinder,

Trott och matt, med lockar grå,

Ser den hydda, der han foddes,

Opp i rök och lågor gå.

Enkan med sitt barn på armen önskar gråtande och stum:

Om jag låge, der du ligger,

I ditt stilla hvilorum!

Anna, ofvergifna hjerta!

Fast din sorg ar djup och stor,

Fast du bloder, lid och hoppas,

Ofvan molnen Fadren bor.Mattare .lågar Tynande flamman,

Svartare stiger Boken mot himlen,

Fjerran i söder Åskorna mullra.

Blott då och då en blekröd blixt jag skådar, Och molnen skingras, himlen klarnar opp.

Och Aurora, klar och präktig bådar En solvarm dag, och re'n i lundetts topp,

Som strålar skönt af tusen perlors glitter:

Jag hor Zefirers sus och foglars morgon^yitter.Drömmen.

Ejnsam i natten .jag låg på min bädd, dock tarr-

jag fj ensam,

Plågornas vexande här vakade troget omkring. M&nens blodrödt flammande rimd i östern sig.höjde. Såg genom fenstema hemsk in i det ödsliga rum. Häftigt- brusade sjön, doft sulkafe nattygs-vinden: Timmarna, långa som år, skredo bedrpfligt förbi.' Ändtligen Morpheus kom, och till drömmas förtrollade läqder Förde han, vänlig och hqld, lidande yngl^gen bort. Redan jag tyckte mig, lycklig och fri, de saligas like Högt öfver plågornas hem, sväfva i glänsande skrud. Andarnas eviga sol jag såg, och de himmelska pal-,

mers

Salighetsångande fläkt varmt på min kiifdjag fornam. Hörde Cherubernas sång — men^tt outsägeligt något Felades dock i min fröjd. Forskande såg jag mig

kring.

Mången begråten vän jag såg bland de saligas skaror, Någon jag saknade dock. Då en bevingad gestalt Ljus, gullockig och blid, med himmelskt strålande ögon,

Till mig sväfvade fram, tog mig förtroligt i hand. Förde mig leende bort till en silfvecglänsande källa, Hvilken i palmernas skygd stod som en spegel så

blank.

Tyst han suckade ner i det blåa, christalliska djupet, Log och blickade dit. Jorden å nyo jag såg.

Såg min födelsebygd och den tombesmyckade kyrkan Skönt Ibland de grönskande träd murarne skymta?

de fram.— m —

Men på min graf, vid des åldrigm lönn, i aftonens

skimmer)

Säg jag en blomstrande mö tyst och begrundande stå. Huldt en doftande krans pä det svarta kortet hon

hängde,

Lyfte mot hinnnelens blå tårfolla Ögonen opp.

Bä jag kande min Laura igen och frän himlarna*

Från de odödligaa hem åter jag länkade ner.

Men gullvingade Engelen mildt till främlingen sade{ * HSr iden svalkande palms skydd kan da sitta Och se Ner på din älskade jonj, och om den saknade drömma, Tills, med föreningens kyss, sjelf hon,dig vacker

en gång.

wv^wv— m —

Hösten.

Elegi till Hilma.

Ack! den nya tiden Är fattigdomen* tid — den rika är ferlidcir,

Tegnér.

Himmeien mulnar och vinden tungt i lindarnas

krotior

Sackar, öch vågornä slå doft tnot den gulnade strand* luftens vingade folk allre’n sina vandringar börjat; Södern ar ännu som forr Nordiska skatornas iriåh arens och sommarens heirrligä dai* forsvuiinit, och

hösten

Mörk, bedroflig och låhg,nalkas, o Hilma! igen* losor och liljor förtjusa ej iner ditt leende öga, Milda Zefirer ej mer smeka din bloftistftmde kind. Utter i morgonens stuftd du itu Vid det älskade

fens tre t,

Fåfängt ofta din blick soker den flammätide soL fejderna sörjande, sta i diinmans sVepning-, och himlen Stormbebådande,' mork, ser på de härjade fält. Skingras om qvällen ibland de mörka, hotande

molnen,

Och i din älskade lund stum och allena du gart fal i det klarnade blå du ser den skimrande Venus, Väl med sitt klaraste sken I^una bestrålat din stig, ilen den skyddande Shawlen häfs af kyliga flägtar, Högar af vissnade löf hindra din sirliga fot Jnderlig blir du till mods och det Ijufligt plågan-

r de minnet

MTrollar de flyktade dart vinkande vålnader fram O! (så klagar du dfi) hur allt förvandlat på jorden Vår och ungdom Och* hopp — allt som en ilimm;

förgår.

Ack! förgäfves en evig vår härnere du söker,

Der forgärigelsen sjelf rest, sin evärdliga .thron. Åfven i diktens förtrollade land, i de Pindiska lundei Våren ar flyktig och kojrt, vexlar med vinter och hösi Sångernas blomstrande, gyllene tid allre’n är for

svunnen,

“ En Jernålder igen nalkas med hastiga steg. Schiller kallar ej mer med den mäktiga herrskare

stafven

Ur århundradens natt höga gestalterna fram, Herd.ers ljufliga sång allr’en har tystnat, och Wie

land,

Gracernas prisade skald, skämtar Och leker ej mer Alla så Ttafva de lagt .de lagrade hjessor till hväa Och fleras Furstlige vän hvilar i grafven ocksl Goethe dock ännu är qvar. Bland det yngre oiu

liga slägtet

Hög, majestätisk och lugn Sångare-Konungen stål Väldiga tornet lik, som står bland de nyare ticfer Bräckliga hyddor — ett skönt minne från flyk

tade dar.

Verldsförtjusande harpan i ro på den väldiges an£a Hvilar, och lagrarna skönt hölja det Bilfrade håi Stundom i strängarnas gull ännu den åldrige gripe Och Europas folk lyssna med undran dertill.

Ej Germanien hlott begråter den flyktade våren -Albion! du också sörjer en gyllene tid.

‚Sörjer den tid, då de prisade tre, Scott, Byroi

och Er in tLjufliga näktergal höjde den täflande sång.

Vida kring jorden den sången, blef spord, och eA

skonare treklang

Hörde väl aldrig ännii dödliga öron — men. ack! Bruten redan den är —• i högre ljusare rymder Harolds väldige skald gyllene strängarne slår»

‘'Dock —- hvi klagar du så? Om från GermänieM#

lunderj

Från Britanniens kust sångernas leende vår Redan har flytt, så blomstrar han än haroppe i Thule —* SÖk ej i främmande land, hväd i ditt eget du^har.'* fåfängt tröstar du mig med de ljufligt klingande

Orden —

Ack! på den Svenska > Parnass också det stundar

till host.

Frithiofs sångare hvilar i ro på de yppigä lagfar* Svithiöd lyssnande står, väntar att ännu en gång Böra en' klingande ton från den väldige Mästarens

liarpä *

”Absalon, Saxo och Finnt " vänta sin sångare ärt Han * som fordom en gång när den långa Galliske

vinterns

Dödande kyla försvann * smält äf en blidare sol, Prydde den Nordiska Pind Inejl oföfgängliga Blommors

Mystiskt skimrande prakt, kallade våren igen * Sällan besöker det heliga betg j de älskliga Sångmöf, Hvilar efter sin färd till de lycksäligas ö.

'Och Vitalis ej mer om grafvett Och Latirasjutiger, Grönskande kullen allre’n tröttade enslingen gömt. Och Martyrernas skald ej mer bland skuggorna

vandrar,Grymt Demiurgen ej mer fängslar hans plägade sjal. Stum den melodiska lntan allre’n i Cypresserna hänger, Sekler födas och do, innan hon klingar igen. Selmas beundrade sångare blott i ljufliga toner öm, melodisk och ren sjunger om flyktade dar. Så om'hosten ibland, när solen mildare skiner, Sjunger en fogel ännu skönt i den glesnande lund. Vandraren lyssnar och tjusas dervid, men blomnia-

Ensliga sångaren ej väcker å nyo till lif.

Ty han finner ej mer sina vingade broder här nere Snart han i skonare lånd soker de saknade opp. Sångernas blomstrande, gyllene tid allre’n är försvunnen, En jernålder igen nalkas med hastiga steg. Derfore klaga du ej att rosorna vissna, o Hilma!

Kort är den jordiska höst — rosorna knoppas igen Derfore klage du ej, när de mörka, de hotande molnen, Skymma den herrliga sol, himmelen klarnar igen. Fåglarna vända från Södern igen, när lunderna löfvas— Diktens och Sångernas vår kommer ej åter så snart.

gens stunderVid

H. K. H Kronprinsens

och

D. D. K. K. H. H. Hertigarnes af Skåne och Upland ankomst till Upsala den 5 November 1832.

Den stora segrens hogtld stundar,

En segerns fest för folk och land,

Från Skandinaviens morka lundar Till Rhenens blomsterprydda strand.

Och dagens sorl och oro tiger 1 fridsäll Nord bland fria märi.

Och Svea! fram ur natten stiger Din fordna gyllne tid igen.

Se! tvänne seklers förlåt remnar För minnets klara blixt itu.

Och grafven sina offer lemnar —

Du ser de herrliga ännu.

Hvad väldiga gestalter, taga Förbi dig på den gyllne skyn!

Väl dig att du ännu kan väga Att se den himlasända syn!

Hvad herrlig glans som slår ditt öga Pä denna ljusets Jubelfest!

Men — främst och högst ibland de högaStår han, som minnets Gudom mest Af jordens hjeltar älskar — Hjelten,

Som drog sitt segervarta svärd,

Och flög som blixten Öfver Belten,*

Och föll •— men frälsade en verld!

Dock — Sångmö tyst! Ej da skall fira Den arm, som mörkrets boja bröt.;

Den dag, som Hjeltens krans skall vira Han sofver än i nattens sköt;

Men snart ar östern fram han tågar 1 segrens Ijasa purpurskrud,

Och hvaije bröst af andakt lagar,

Och templet fylls af hymners ljud.

Och herrligt är det höga Minnet Med stjernediademet krönt,

Men för det ungdomsfriska sinnet Är ock det glada hoppet skönt.

Hör! bådar ej kanoners dunder Att OSCAR, hjeltars son och vän, Besöker Odins helga lunder Och Yngves Kungastad igen?

Och se! Han kommer ej allena.

De ädla Ungdomsfurstar två Med milda drag, med engl?rena,

Vid hjeltesoneng sida $tå.

Af tusen blickar länge spanad Skön går du för vår längtan opp,

O dag, så länge drömd och anad!

Och kröner rikt vårt glada hopp.Välkommen från. Din Faders talar Till minnets högtid, dyre Prins!

Fast hosten häijar falt och dalar,

I våra hjertan våren finns.

'Så ingen vår, som Du, oss glader,'

Nar här hjand oss så hög och mild Med Carl och Gostaf fr-tn Du trader, Ed rik och gyllne framtids bild.

Och Du, som Ca hl ars svärd skall bära På Gustaf Adolphs thron en gång,

Väx till som Han i kraft och ära,

Att Du, som Han i häfd och sång En gång må lefva —mulnar tiden Och mörkt det blir i qvalmig verld, Drag då son: Han med mod i striden Och skingra molnen med ditt svärd.

Och Uplands Drott! i Odins lnn^er De varma hjertans helsning tag!

Snart fly Din barndoms gyllne stunder, Af rosig morgon blir det dag.

Kom då och bland de höga minnen Vid Fyris böljor fäst ditt bo, '

Och du skall finna rena sinnen Som forr, och Göthisk kraft och tro!

- -m-eec+eee—Sång vid Gustaf I:s Byst

i Upsala *).

Förkrossad, o Svea! i träldemens natt Du låg och ditt öde betänkte.

Och frihetens stjernor, de bronno så matt» Men bålen och bilorna blänkte.

Då kom du, o GCstaf! och natten försvann» Och frihetens rosiga morgon upprann Bland Svithiods fjällar och dalar.

I blodiga bojor Germania låg,

Och mörkt var det åter på jorden.

Med klappande' lijerta, med längtande' håg Hon bad till sin syster i Norden.

Då reste din Sonson, den väldige, sig Och drog så 1 tankan på Gud och på Dig Från Svithiods fjällar och dalar.

Och skarpa, som ljungeldar follo hans slag, Och örnarne bäfvande flydde,

Och lång var den sköna, den gyllene, dag, Som då öfver Svithiod grydde;

Men, Gustaf, du tände ju morgonens gUns, Och derfor vi fira ditt minne med hans, Bland Svithiods fjällar och dalar.

*) Af sjungen af den Studerande Ungdomen d. 6 Novem-berl832,Afskedsord

tiii

Carl Georg Rogberg *).

-/Vfgkedstimman är forflnten, Tyst och ode templet står.

Stum är orgeln, porten sluten, Folket bort bedrofvadt går. Sköna ord till tröst hvart hjerta Af den höge lärarn fick.

Men en djup, en bitter smärta Målad står i hvaije blick.

Ack! härnäst när sången ljuder I%e ljusa hvalfvens hojd,

Och från jordens qval oss bjuder Till'de frommas sabbathsfröjd, Du i dessa tempelsalar Ej oss möter, ljusets tolk!

Du ej mera 'till oss talar,

Hälsar snart ett annat fotte.

O hur ljuft i fordna dagar Att i templets helga rund Hora himlens visa lagar Tolkas, tydas af Din mnnd!

Att från Dina läppar höra Nådens hälsning*till vår jord!

*) Af Vauuer och Åhörare d. 24 April 1831.O hur »pändt var hvaije or a,

O hor kände* djupt hvart ord!

Nar for osa Din rost Du hojde Om den Ende och Hans Son, Själen, ödmjuk, rörd sig hojde Ned for ljuset ofvanfrån.

Tviflets skuggor då forsvunno Som en sky for solens blick! "Tårar flöto, kinder brunno, Hjertat lugn ånyo fick.

Nar om lifvets bittra oden,

Om den frommes lefnadslopp, Och om grafven, hvilan, doden, Och odödlighetens hopp,

Mildt Du talte — hur Du rörde Silfverhårig gubbes bröst!

Hur den friska yngling hörde Tjust Din välbekanta rost?

Dock —1 i dessa tempelhallar.

Nu ej mer- Din stiixnma hörs. Bort från oss Dig ödet kallar, Bort till högre värf Du förs. Men fast timman re’n är slagen, Dina vänner än en gång På den dystra äfskedsdagen Hälsa Dig med tacksam sång.

Tack för hvarje gång Du rörde' Våra bröst med ljusets kraft!Täck for hvar gång vi Dig horde! For hvar herrlig stond vi haft 1 de ljusa tempelrunder Genom Dig, Du andans man!

Dock — i dessa sorgens stunder Tystnad bäst Dig tacka kan.

Se vid Fyris gröna stränder Ock Ditt nya tempel står.

Dit från alla Nordens länder Nordens folk i fordna år Samlades i högtidsskrudar,

Att med offer, sång och bon Blidka Valhalls stränga Gudar, Vinna trogen dyrkans lon.

Nu är höga tempelrunden I en Christen kyrka bytt,

Och försvunnen offerlunden:

Odins tider hafva flytt.

Offersångens hemska toner Blandas ej med vågens brus.

Fallne äro Valhalls throner,

Korset står i Gudars hus.

Der skall nu Din stamma höras, Kraftig, tröstande och klar.

Der skall nu hvart hjerta röras Liksom här i flydda dar.

Fast Du aftsked af oss tager,

När oss Dn likväl förblir.

Och — om längre bort Du drager, Vår Du var, och är — och blir.

—r——Till Professor Tranér,

efter en Disputation»-Akt.

-R'edan »triden ar slut, re’n hviia de glimmande

vapen —

Segren och äran är din, Mnsernas älskling och tolk! Väldig och hög, omkransad af evigt grönskande lagrar, Romenke segraren lik, som från 'sin lysande, höjd, Mätt af triumfer och år, beskådade ungdomens lekar, Blickar Du vänligt och mildt på de besegrade nerr Tänker på flyktade herrliga år och på hetare strider, Hvilka i Salarne här fordom i mängd Du bestått. Minns en skönare tid och de mångbeprisade hjeltar, Hvilka i ungdomens dar under de helga baner Gingo förtroligt med dig i de pindiska lunder och

dalar

Och i Elysium nu vänta sin saknade vän.

Dock fast redan du sett ett ädlare-slägte försvinna, Fast på din hjessa allre’n tiden sitt tilfver har

strött,

Spänner du än med ynglingakraft den klingande

bågen,

Skär i den heliga lund grönskande lagrar ännu. Ljufligt ännu från din mund de olympiska sångerna flöda,

Muser och Gratier än sväfva med luftiga fjät Kring dig och fläta så vänligt och huldt i den åldriges lockar Skaldernas skönaste lön, Diktens, odödliga krans: Diktens odödliga krans, som, när Kungars och Kejsares kronor

Krossas och sjunka till stoft, blommar och grönskar ännu.Dock — hvi prisar jag dig? hvi hojs min darrande

stämma

Här for att sjunga ditt lof? — tusende sjunga

ditt lof.

Ej i den Skandiska bygd, så' länge Homeriska rången

Tänder i ynglingens själ tjusningéns himmelska eld, Ej, så länge Änacreons rost, den ljufliga, lena,

Manar till njutning och fröjd, glönmies ditt älskade namn.

' Och bland de fräjdade män, som vid Fyris blommiga stränder

Lefvat sitt herrliga lif, lefvat och verkat och stridt Redligt i sanningens ijenst och' för skönhetens eviga

välde,

Du i en kommande tid nämns med stolthet och fröjd, Länge du dröje bland oss som en aftonrodnad i Juni

Dröjer och flammar så mildt efter en gyllene dag! Länge dn tyde for oss den Helleniska sångens orakel,

Som i evärdliga ljud klinga ur seklernas natt. Länge bland Svithiods dalar och berg din Romerska lyras

Milda, Elegiska ton frojde de känsliga bröst! Tiden är flyktig och vek — han beundrar och älskar

det nya',

Men hur han lafrnar och ler — skönt är det gamla ändå.

Vördnad och kärlek vi lare af dig for den Classi-

ska forntid!

Ägde vi många som Du, kunde vi blicka med lugn, Blicka med hopp på de stundande dar, ty en trognare härold

Ägde ej Grekland och Rom nånsin häroppe i Nord. Sent han komine den dag, då i fridens svalkande

palmerLagern dn byter, aom har prydde din tinning

så skönt,

Och på Elysiums blommiga falt den Lesbiska Sappho

Bjuder med strålande blick himmelska hälsningens ord

(Jnder en ljuflig musik från de saliga skaldernas

harpor:

Var välkommen till oss, Nordiske broder Och

vän!ÖFVERSlTTNEVGAR

OCH

IMITATIONER.Kung John

och

Abbotett i Canterbury.

(Ur Pcreys Bcliqties of Ancient Poetry. Vol. II,)

Det lefde fen gäng i Canterbury Stad En Abbot så frodig och lustig' och glad.

Hans gärd var af svenner och väpnare full Och alltid han mådde som perla i gull.

Men bäst som Abboten helt makligt en dag Satt glad och fornöjd i sitt blänkande lag,

Så kom der ett budskap från gamla Kung John Och bådade honom för Konungens thron»

Hor på, sade Kungen, min andlige vän)

Det lägea ätt dagligen hundrade män I sammet och siden du har i ditt hus —*

Du lefver som Cfoesius i sus och i dus.

Det sägs att helt furstligt i borgen du bor,

Att kungén ej äger en hälften så stor. —>

Det bådar ej godt när en Abbot så gör,

Du 3r en förrädare, fruktar jag för»

Herr Konung! så svarte Abboieit helt brådt,

Jag tackar min Gud for det goda jag fött.

Ack! nådig och huld har han varit mot mig, Men aldrig ett Öre jag röfvat från dig.

bJo, jo fader Abbot! jag vet lwem du ar,

Jag känner fuilväl hvad i skölden du bär.

Och kan du ej svara på frågorna tre Jag utan försköning ditt hjertblod Vill .se.

Och forst, sade Kungeny när här pä min stol Jag skiner i krona och skrud som en sol,

Bland Furstar och Grefvar med mantlar och svärd Så säg mig på runstycket hvad jag är värd. j

Det andra, det blir dig en underlig ting Hur snart kan jag rida all verlden omkring?

Det tredje det blir dig det värsta ändå —

Ty säg mig försann hvad jag tänker uppå?

Herr Konung! för mycket af mig du begär,

Hvar fråga for svår för din tjenare är.

Men om jag far tänka en vecka på hvar På alla jag lofvar att gifva dig svar.

Tre veckor jag ger dig att grunda derpå,

Men längre med svar du ej anstånd kan få.

Och svarar du icke på frågorna tre Jag utan försköning ditt hjertblod vill se.

Och bort red Abboten med sörjande håg,

Till Oxford-och Cambridge han ställde sitt tåg.

Men aldrig en Doctor så lärd han än var Förmådde att ge på de frågorna svar.

Och hem red Abboten med ömkelig min,

Då mötte han herden som gick med hans svin. Välkommen Herr Abbot från Konungens thron! Hvad tidningar för ni från gamla'Kung John?Bedröfliga tidningar for jag, min vän,

Jag har blott tre dagar att lefva igen;

Ty om/jag ej svarar på frågorna tre Han utan försköning mitt hjertblod vill se.

Och först skall jag säga riär stolt på sin stol Han skiner i krona och skrud som en sol Bland Furstar och Grefvar med mantlar och svärd På runstycket saga hvad Kungen ar värd.

Och se'n, liar du hört en så underlig ting?

Hur snart han kan rida *all verlden omkring.

Det tredje, det är mig det värsta ändå Att säga försann hvad han tänker uppå.

Hej lustigt, Herr Abhot! det går då väl an,

En dåre kan lära de visa ibland.

Om hästar och följe och skrud ni mig ger Jag rider till London och svarar för er.

Förskräcks ej! man sagt mig och ej utan skäl Jag liknar'ers vÖrdighet temligen väl.

Och om jag får låna er kåpa, helt visst Skall ingen i London förnimma vår list.

Och Herden på gångaren svängde sig opp,

Och red'med en ståtlig och skimrande tropp Till London, och?snart med ett leende mod 1 kåpa och mössa for Kungen han stod.

Välkommen, välkommen Herr Abbot så kär!

Nu lyster mig se hur förståndig du,är.Beivarar dn rigtigt de frågor jag gör,

Jag skänker dig lifvqt, men annars du dör.

Och först skall da saga, nar har pi min stol Jag skiner i krona och skrud som en sol ,

Bland Furstar och Grefvar med'mantlar och svard På runstycket säga mig hvad jag Sr värd ?

Jag säger dig Herre och Konung si båld,

För trettio penningar frälsarn blef såld,

Till nio och tjugu Dig skatta jag kan —

Jag tinker du gäller e n mindre än han,

Och Kungen han log der han flatt på sin thron: Dn bjuder ej mycket för gamle Kung John.

Men säg mig det andra, det kosttiga ting,

Hur snart kan jag rida all verlden omkring?

Med solen stig opp och följ med honom se'n Till dess att' i morgon han kommer igen.

Och då har du gjort en förunderlig färd På dygnet Da ridit kring hela vår verld.

Och Knngen han log der han satt på sin thron. Den ridten var hastig för gamla Kung John.

Men Bvara mig na p& det tredje också,

Och sag mig, Herr Abbot, hvad tanker jag på?

Ja, det skall jag saga, och då skall da le,

Da tanker att jag är Abboten — men se,

Jag ir blott hans herde, som kommit till dig Att b«4ja om nåd bid (för honom och mig.Och Kungen han svarte med leende mund, lag gor dig Abbot i hans ställe på stund. Vej, Herre och Konung, det g&r väl ej ao, Ej mässå, ej skrifva, ej läsa jag kan.

la ger dig i veckan ducatema tre,

Fy maken till Herde jag aldrig far se.

Ocb hälsa din Herre frän gamla Kung John, Och säg att du skaffat Abboten pardon.VI.

Hero och Leander.

(Efter Schiller.)

Interea,,dum fata siaant, jungarnua amores, Jam veuiet teaebris Mors adopertu capat.

Tibullus.

Ser du dessa gråa fästen Hotande som örnar? nästen Midt emot hvarandra stå.

Skimrande i solens lågor Der hvar Hellespontens vågor Mellan branta klippor gå?

Hör du denna bränning dåna Då han bryts mot klippans fot?

Asien slet han från Europa —

Kärlek trottsade hans hot.

Heros och Leanders hjerta Rörde med sin Ijufva smärta Amors helga Gudamakti Hon som Hebe ung och fager,

Han igenom skogen drager Modig i den vilda jagt.

Men föräldrars mörka vrede Skiljde det förbiindna par,

Och den gyllne kärleksfrukten Vid en afgrund fästad var.{

Der från Sestos torn, hyars grunder Med ett doft-, ett evigt dunder Hellesponten vredgad slår, Jungfrun ensam ömma blickar Till Åbydos' kuster skickar Der den trogne älskarn går.

Ack! det leder ingen brygga Henne till den fjerran strand.

Ingen båt fråh kusten skyndar — Du, o kärlek! väg dock fann.

Theseus' fräléning Du beredde,

Du den djerfva hjelten ledde Snart ur labyrinthen fram.

Vind du gaf åt Argos segel När på hafvets vida spegel Jason med Medea sam.

Ej du skräms af underjordens Morka floders djupa svall.

Röfvar mäktigt älskarinnan Bort ur Plutos dystra hall.

Starka, underbara lågs!

Att sitt lif i vattnet våga Ger du ock Leander mod.

När den klara dagens skimmer Bleknar, älskarn dristigt simmer öfver Ponti morka flod.

Starka armen böljan kiyfver, Sträfvar till den dyra ptr&nd,

Der ifrån det höga tornet Vinkar facklans ljusa brand.aoo

När pa böljan stjemor blicka Trygg han hvilar hos sin flicka Från den mödosamma fart.

Trygg för midnattsvindena flägtsr Njuter han den ljufva nektar Kärlek åt sin älskling spart.

Tills i österris fjerran rymder Dagens gyllne strimma gryr.

Och ur Heros varma sköte I det kalla haf han flyr,

Tretti' gånger, solen sänkte Sig i vester ner och skänkt* Sällhet åt de älskande.

Frisk liksom en brudnatts fröjder, Dem på sina ljusa höjder Gudarne sin afund ge.

Den har aldrig lyckan smakat, Hvilken ej med trottsig hand Drutit himlens gyllne frukter Tätt vid afgrundsflodens rand.

Morgonpurpur, etjernehvimmel Växlade på- molnfri himmel,

Men det sälla paret såg Ej att träden löfven fällde,

Hördé ej att viniern' ställde Redan söderut sitt tåg.

Glade märkte de hur dagen Blef mer kort, ur dåradt bröst Steg for nattens längre fröjder t Opp till Zeus en tacksam röst.Re'n den sköna sommartiden Ack! for alltid, var förliden.

Och den hulda jungfrun satt Väntande i tornet höga,

Sig med glädjedrucket öga Solens nedgång bada natt.

Ren och stilla som en spegel Hafvets rymd i qvällén lag.

Ingen vind med lätta vingar Rrusade Christallklar våg.

Skämtande Delfuter fara Lustigt ur det silfverklara Rena elementet opp.

Och ur häfvets mörka .grunder Kom i qvällens lugna stunder Thetis underbara tropp.

Han allena var ett vittne Till de älskandes förbund.

Men på honoin slöt för evigt Hecate den stumma mund.

Och det lugna haf med n$je Såg hon och med vänligt löje Hon till böljan tabe då:

”Sköna Gud! da spegelklara!

Skulle du.väl trolös vara?

Nej — af mig ej nämn's du så.

Falskt och grymt ät* menskora alägtc — Håtdt min faders hjerta — men Du är mild och ädelmodig,

Är min kärleks enda VSti.”Ensam med dén bleka sorgett Skulle jag i ode borgen Tråna bort i- evig harm.

Men på dina vågor trygga Utan fartyg, utan bryggå For du älskarn till min barm. Väl ditt djup är outgrundligt, Mäktig dina vågors flod,

Men af kärlek du bevekes,

Dig betvingar, hjeltens mod.

”Äfven du begynté låga For en pil från Amors båga, Då förföriskt Hellé log,

När på flykten med sin broder öfver dina djupa floder Hon på gyllne .vädurn drog.

Af Prinsessans unga skönhet Lockad, ryckte du på stund Henne från den gyllne vädurn Ner till dig i hafvets grund.

”Fast den Hulda sågs Försvinna Nu med Guden en Gudinna Hon odödlig lefver än.

I de gröna vattnets salar Till den vildfe mrtdt hon talar, Och han lugnår sig jgetf.

Sköna Hdle! Hulda Droftni«&! Saliga! jag beder dig*

För också i qvfillirfjeknder Utan fara hit-ifll mig.”Redan mörkna land och vågor —• Facklans välbekanta lågor Högt i tornet flammade.

Kämpande med Helles vatten Dem som ledare i natten Älskad Yngling skulle se.

Och den klara luften tjocknar, Stormen fjeréan mullra hörs. Hafvet svartnar, stjernan slocknar, Våg på våg mot; stranden förs.

Öfver Ponti vidå yta Natt sig lägger, skurar bryta Lodrätt ned ur svartnad sky. Blixtar hemskt i luften hväsa, Vindame af vrede gäsa,

Och ur sina h&lor fly.

Oerhörda svalg dé gräfva I det djupa, mörka haf.

Hvart den rädda blicken irrar öppnar sig en säker graf.

”Ve mig! ropade den arma,

Store Zevs! dig. nu förbarma,

Ack hur djerf var dock min bön! Ve, om Gudarne mig. hörde,

Om hans kärlek honom förde Åter i den vilda sjön!

Hvaije fogel, van vid hafvet Hem på snabba. vingar flyr.

Hvarje stormbeprofvad sjöman Mot den säkra bugten styr.”Ack! helt visst den djerfve simmar Efter facklans bleka skimmer Mot sin flickas höga slott.

Nar han sist tog afsked af mig, Denna helga ed han gaf mig, Boden löser honom blott.

Ack! i, denna stund kanhända Pröfvar stormens makt hans mod. Nedcr i det kalla djupet Rycks han af den falska flod.”

”Falska Pontus! hvi si klara Skulle dina vågor vara?

Som en spegel nyss du stod.

Lugn din yta ut du bredde,

Tills du listigt honom leddo Neder i din lömska flod.

Midt bland dina vilda böljor Nu han kämpar, utan hopp Att ur dina kalla armar Ni’nsin åter komma opp.”

Mer och mer sig stormen öker, Bölja uppå bölja söker Berglik stranden, bryts i skum Mot dess klippor, fartyg krossas, Planka doft från planka lossas, Seglarns röst blir evigt stum.

Ock för vinden facklan slocknar Som den enda stjernan var.

Samma stämpel utaf fasa Haf och jord och himmel har.Och hon ber Cupidos Moder!

”Stilla dessa vilda floder,

For Leander till mitt torn!”

Hvarje vind som hein vill vända Vill hon rika offer tända,

Ja, en tjur med gyllne horn,

Alla djupets Gudamakter,

Alla Gudar ofvanför’,

Hon med böner öfverhopar —

Ingen — ingen henne hör.

”Dig, mitt sista hopp jag kallar — Stig ur dina gröna hallar O Leucothea! hvars makt Kraftigt frälsande i noden ,

Ofta frän den säkra döden Seglaren i land har bragt.

Räck din underbara slöja At Leander, att med den,

Säkert sväfvande på vägen Han må se sin flicka än.”

Och den vilda stormen tiger.

Högt vid himlaranden stiger Auroras rosen-char.

Fredligt inom gamla gränser,

Som en spegel hafvet glänser, Luften blir så ljus och klar.

Sakta vågorna sig bryta Mot den klippuppfyllda strand. Lekande i lugna ringar Rulla de ett lik > land.Det är han! Hans kinder bleka Vågor skölja, vindar leka Med hans sköna, våta hår.

Inga tårar ser man falla,

Ingen klagan hör man skalla, Kall, fortviflad, stam hon står. Dystert hon.mot himlen blickar, Dystert mot den öde sjo.

Och en ädel rodnad färgar Hennes kinders rena snö.

”Stränga, fruktansvärda öden!

Jag förstår er — blott med döden Standens fröjd betalas kan,

Få väl voro mina dagar,

Men deröfver ej jag klagar, Lifvets skönsta lott jag vann.

När jag lefde i ditt tempel En Prestinna var jag ju Hulda Venus, stora Drottning!

Dig ett offer dör jag nu.”

Och med ljust och tårfritt öga Störtar hon från tornet höga Neder i det vilda haf.

Högt i sina blåa riken Guden för de helga liken Och han sjelf är deras graf.

Och med detta rof försonad Åter fram förnöjd han far,

Och ur aldrig tomda urnan Gjuter böljan frisk och klar.

* WV^igVWi .1Elegie om Våren.

{Efter Bruce. *)

Det är forbi — de morka molnen fly — Och Nordanvinden nu ej mera ryter Nu dar af ljus och lugn och sällhet ,gry — Se, ner i dalen bäcken redan flyter.

Och himlen hvälfs så hög och blå och klar, Och solen som en brud emot oss glöder.

Skön på sin gyllne vagn den hulda far Och helsar vänligt från det rika söder

Långt, långt från oss, tijji Nordens kalla zon Har vintern flytt, till Zemblas frusna stränder. Der sitter han på en evärdlig thron Af is, med spiran i de stela händer.

Och jorden löst nr köldens hårda band 1 gröna manteln än en gång sis kläder.

Strör åter blommor kring med gifmild hand, Och ung och skön hvart dödligt hjerta gläder.

Se, traden löfvas. Lönnen sträcker re’n Mot blåa skyn en hundraårig krona.

Den höga asken yfs i Solens sken,

Och aspens löf i qväll’n melodiskt tona.

*) Michael Bnietf född 1746, d6d 1707. Nedanstående JSlegi var hans sista arbete.Och blomstreni Drottning, liljan blygsamt ler I dalens djup, der tusen foglar qvittra Och hoppa gladt i traden opp och her —

Hur skönt de små i solens skimmer glittra!

'Och nar i oster dagens stråle gryr Ur liga nästet lärkan lustigt svingar,

Och nnder hymner bort från jorden styr Och klyfver setherns haf på djerfva vingar.

På hagtornsbusken som i blommor klädd Ett flygtigt doft åt ode nejder bjuder,

Den lilla hämpling glänser — blyg och rädd Hans brutna sång i ensamheten ljuder.

Och herden går med flöjten i sin hand På heden prydd med Romerska ruiner,

Och lammen hoppa lustigt af och an När qvällens sol mildt öfver skogen skiner.

Na den som har den hoga vishet kär Går fram i vårens Mska blomsterluttder,

Slår opp Natufens bok och tas,er der Den gyllne skrift om evig allmakts under.

S& forr, när våren strödde rosor ut

Kring Persiens fält, och Majsol herTlig Blänkife,

På ljuseta seger och pi morkrets slat

Den hoga Zendas tolk med tjasniog tänkte.

Sfi Plato fordom, när den skona vår_________

I himmelsk prakt bland Hellas dala* drqpip

UppUpp till den verld, der erig klarhei rår Ur Hyles natt sin blick med längtan hojde,

Si Thomson forr af* stilla tjusning fall Gick ensam bort ur flärdens gyllne salar Och grep med mäktig hand i harpans galt'

' Och sjöng en hymn i vårena rosendalar.

Sa jag också på daggig äng har gått När Aurora dansat fram i öster,

Så jag bland rosor forr med lyran stått Och täfiat glad med vårens silfverröster.

Då var jag lugn, och stolt mitt lif jag njöt lak svanen som i lagrars skugga sjmmer. Och hoppets friska morgonrodnad göt Kring hvar minut ett magiskt rosenskimmer.

Na är det vår igen, och ljus och varm Naturen ståi; och ler i högtidsdrägten.

Men —. lifveta låga- tynar i min bann Som lampan tynar af i morgonväkten.

En vålnad blott af hvad jag fordom var»

En stängel re*n for skördarns lia mogen. Jag räknar tyst de' timmar jag har qvar Der blek jag vandrar i dert gröna skogen.

De tysta timmar, hvilkas vilda fart Ej hejdas kan, ty rastlöst hän de ila;

Som räkna mig bland döda snart?ack snart) Och lagga mig till ro bland dem som hvila.

OHvärthellst jag gir for mig min dom jag ser, Ur hrage land. en liksång' mystiskt ljuder.

I dodens morka dal jag Stiger ner,

Och ljua Odl kf ett Uqgt farväl jag bjuder.

Jag aer den bleka andeskaran ren Och Plutos hemska, nattomhö\jda lander Dem Ingen sol förgyller med sitt sken,

Och Charops båt och Stygens ode strander.

Farval du blomsterfält, du gröna land!

Jag flyr från er till dodens stilla gärdar,

Der tystnaden och sorgen gjort förbund'

Och gräset frodas kring de glömda vårdar.

Der vill jag vandra i den stilla qViil

Och verldens. stoj och flard och tomhet glöimtta.

Der bland de salla blir jag lugn och sStt,

Får fri och ostord om min Daphnes drömma.

Der får jag lägga donna trotta krapp När döden miblt min. lefnadafeckla sUcker,

Der slumra Ijofl i evigheten hopp

Tills natten flyr en gång och evig morgon bräcker.

i—ijChrönikan*

(Efter Cowley. *)

Deti* sköna, den glada Elisabeth Den första var i fall jag ttiins rätt Som ägdé mitt hjerta af alla.

Men som hön lekté for hårdt ibland Den lätta- bolln utuT hennes hand I Marthäs hand månde falla.

Och Martha hon skänkte den innan kort Åt gyllnelocklg* Carin boH Och Carirt hon skänkte den- åter Ät den unga blomstrande Margreth,

Fast icke med vifla, ty bittert hon gr*t, Jag-tror att ännu hon gråter.

Margretha hade regerat än

Om hon ej gått till råds med en elak vän.

Grundlagarna djerft hon kränkté,

Och nya favoriter tog —

Då gjorde jag' Uppror och avärdet drog, Och henne från thronen sänkte

*) Abraham Cotoley född 1616, död 1667, «om*LjrrIcn» af högt varde. Ofranstående poem ar ett ttlgudJians yppersta. På hans grafvård I Westminster står, den stolta inscrlptionen: Anglorum Pindoru», Flaocut et Moro*

o>Maria och Anna de började tlå Att herrska pi en gång bagge två, Dodk minde de skiftevis rida.

Och standom Anna den skönsta var Och stondom Maria ^spiran bar,

Och stundom jag lydde dem bida*

Maria den Andra di reste sig,

Och hirda skatter hon lade pi mig, En väldig hemkarinna.

Hon styrde med spira af jern sitt land. Det kunde, det kunde ej längre gå an, Rebecka blef min befriarinna.

Rebecka hon herrskade sedan i frid,

Det Tar en herrlig, en gyllne tid,

Dess minne jag årligt till fira.

Men bast som den milda Prinsessan log I sin ungdoms blomma, hon hastigt dog Och Judith fick hennes spira.

En minad, tre dagar och en secund Bar Judith kronans gyllene rund På sitt undersköna änne.

Men hennes förstånd det var ej stort — Hon styrde mildare an hon btirdt — Susanna störtade henne.

Di drog Isabella den stolta förbi Med de svarta ögons artilleri Och omotståndliga flamma.

Till större bedrifter hon rustade jftffea en passan{ gick hon löst pi mig Och Susanm föll å det samma.Men snart blef kronan d^n stolta för tång, Och Betty blef hennes vice kung,

Och se*n blef det Interregnum.

Då reste tusen passioner sig —

Det blef ett blodigt, ett hiskligt krig.

Gud läte det aldrig bli Interregnum.

Den ömma Henrietta di

Och Maria den Tredje böljade rå*

Och se*a stolts Alexandra,

Och se’n en småtäck Thomasifte,

Och se'n en blåögd Albertuie,

Och se’n ett dussin andra.

Men skulle jag nu förtälja for Er Om rikets styrka och stät, med mer,

Om nålar och musselliner,

Och band och spetsar och mången ring Med jouveler, och alla de krigiska ting Som fylla de stoltas Magraner;

Och skulle jag saga hur allt går till När någon ett lyerta fånga vill,

Om alla spioner de sända,

Om lqjen och tårar och trohetsed,

Om blickar mot höjden och blickar p| med Mysterier utan inda!

Om alla de snaror, Min' läggas ut Af Kammarjungfrur — när blefve det slut? Min Chrönika blefve för diger.

%.£U verldens gamla Chrönikor dåMot min ej skalle mycket fowta —. Derfor ar det bäst att jag tiger.

Nu vill jag sjfiQga en hogre sång —

Ty denna är kanske allredan for lång —! Härnäst måhända mera.

Leonora den första blef Drottning i går, Hon älskar sitt rike och läker -dess sår. (xud låte henne lange få,regera!

m — VViJKw—Ben Badande Flickan.

(Ur ThpnsoM Seasoas, The Summer, v. 1268—1369.)

JL^nptii en land af lönn och hassel väfd, Långt bort i dalens Ijufva ensamhet Den unge Damen tyst och tankfull satt Med hjertat fttllt af Amors gyllne pilar. Och der for floden som med sus och dån Nedstörtar öfver klipporna, for vinden Som suckar emt i pilarna på stranden Den arme yngUng gaf sitt hjerta luft 1 klagan dfvér Mesidoras grymhet.

Hon delade hans ömma eld, men djupt Hon dolde den, ty hon var blyg och rädd IWnhanda Också stolt. Blott någon gång 1 *n förstulen blick, en halfqväfd suck Dei. huldå yppade sin rädda låga. OchDamon satt bedröfvad, djupt i lunden, Som tympathetiskt kring den sorgsne spred Med stUa sus sin dunkelgröna skugga,

Och dikade en öm melodisk säng,

En sång att smälta Mesidoras hjerta.

Du trefall lycklige! En lycklig slump Som ofta näktiga Monarkers Öden Och rikena förr bestämt, bestämde ditt.

Ty se, af nilda kärleksgudar ledd Den Aöna gick att svalka sig i lunden.

Af solens fåg#r glödde hennes kind,

I lätta drägttn klädd hon gick att snart I floden bada sina 'heta lemmar,

Elvad skaH han göra nu? Förvirrad längeOch tviflande kan står med 8&n]^ta bjickaf*

En ren och äkta själens ädelhet, .

En vek, jungfrulig blyghet, känd af f(, Böd honom gå, men kärleken forbod.

Du stolte dygctige, du stränga tolk Af pligtens bud, hvad skulle du väl gjort t Emellertid den sköna Nymfen (Ej En skonare i Hellas' gyllne dar Gick i Arcadiens floder ner att bada)

Med rädda blickar såg sig om, och sej» Afslojade de blomstrande behag Som skulle svalkas i den klara vågen.

Ack! ej på Idas tallbevuxna topp Ditt hjerta Paris! fordom hogre slog När rosenslöjan föll frän Venus jgjelf»

Än ditt, o Damon, när från späda fotter, Från snöhvit vad hon drog det lena silket, Och löste gördelu med de mjuka fingrar, Oeh barmen, svällande af ungdomslust 1 yppig fullhet for din djerfva blick Förföriskt glänste — men förmätne ynglpff! Hur vågade du väl att stanna qvar När från de alabasterhvita lemmar Harmoniskt af naturens mästarhand Oeh i naturens skönsta former gjutna 1 lätta veck det fina linpet föll?

Och rodnande hon står, rädd för si£ sjelf Och darrande vid minsta fiägt, sgij hjnden» Då sprang hon ner i floden — fltyleo Med öppen famn emot sin skona gast Och öfver livarje skönhet, hvart behag En mildrad glans den blåa bö\jaa spred..

Så genom klar christaU en lilja tkimraiuSå ler en ro» af dagget» sUfver ifiaki I mildrad prakt, nir morgonrodnan flammar. Och medan så hon lekte under vägen ForiäÉiskt.gömd, och ån med våta lockar Upstigande igen, den arme Damon Förtjusning draék i fulla drag — berusad Ooh stttm han stod, orörlig; men till dat Af heliga vdrdnad underbart betagen "Mcdsaobba steg han bort nr lunden flydde; Likväl fornt han dessa rader skref Och lade dem vid stranden — "Bada fritt Da skona mö! dig skådar Ttarlek blott,

Den trogna katlek med den helga blicken.

Jag vaktar hår din helgedom — ser till Att ingen väggarn fot sig hit förirrar Att intet öga tränger djerft hit in."

I vild förundran, stum, ett ogonblick Den skona stod, orörlig som af marmor.

Så står den Mediceiska Venus, förr

Det stolta Greklands fröjd, och nu en verkis.

Dock snart i lätta dragteu klädd hon står,

(Den dragt som Edens sälla par ej kande)

Och läser om det underbara brefvet Och ser sin Damons välbekanta hand.

All fruktan genast flyr — en väldig tropp Af milda, ljufva, onämnbara känslor Sitt intåg håller i Herdinnans barm.

Hon rodnar, men hon rodnar blott af oskuld, Hon blyges, men för intet brott — hon tanker Med varm beundran på sin Damons kärlek, Kanhända också på sin egen skonhet,

Snart hennes själ blir lugn och glad igen,

Och då på stammen af en lummig björkSem gr?a o?h skftggrik ofver hängde,

Hon »krtfVqr dessa gyllne ord, som Af Damoa kyst«8 under giätljetårar:

"0 Aa, af lyokan mer äb billigt gyn&åd! Dig gynnar kSrteke* «g mindre — Da Som fimw vet kmå dess» ord bety&! Forajgtig. var och typt pn na —

En gång kanske 4a tabofter % r Hvem vet har wt den silla dagen *fj|pJPryckes-Sång.

(SJier Jfyron.)

Ä^yll pÄ *ytt, ty med yanneri lag

Jag aldrig kar känt mig «å glad som i dag,

Lat oss dricka! Pocalen, så vidt jag kan minnas Är det . onda der falpklieten aklrig kam finnas.

Allt hvad lifvet kan skänka allredan jag fick,

Jag har ofta mig aof«t i pfcoohetens blick,

Jag' har alskat, men säg hvilken vågar förklara Att passionen med nöjet förenad kan vara?'

I nngdomens dar, när vårt hjerta har vår

Och drömmer att ömheten aldrig förgår

Fick jag vänner —- men' månne en hvar ej bekänner ,

Att du, ljufva vin! är den basta bland vänner?

Den skönaste flicka, den trognaste vän Forändras, du aldrig förändrat dig än,

Da blir gammal, men säg hvar en sådan skall rökas. Hvars dygder, som dina, med åren förökas?

Och om kärleken for oss till sällhetens hojd En rival har dock makt att fontora vår frojd.

Men med dig är ej så, ty ju flera rivaler Dess gladare hjertan, dess storre pocaler,

När vår sommar är flydd och det stundar till host, Är pocalen den enda, som skänker oss trost.

Den sanning du Bokte som dimma försvinner,

1 pocalen den verkliga sanning du finner»När det onda flog ut ur Pandoraa schatull Och verlden af tusende sorger blef full,

Dröjde hoppet dockqvar — vin i glasen vi hall* Och bebSfra q hoppet — vi aro ja siille!

Lefve drufVan for evigt! dess Ijufiiga taft Skall styrka en gäng vår föråldrade kraft.

Oth blifva vi salige, kan jag bedyra Att Hebe i himlen far nog att bestyra.V.

Morgonen.

(Efter Melendez).' *)

Iiemnen edra bon, små foglar, Och med tusen glada sånger Helsen nn den nya dagen Som i österns rymder blfinker.

O hvad frisk och herrKg purpur!

O hur ljuf du ar, o morgon Som med ljusets rena str&lar Bergens hoga topp förgyller!

Auroras rika mantel Vecklas ut af vestanvindens Lena hand, 'rid horizonten Sno med purpur präktigt blandas. Blomman stänkt med daggens silfrer Blygt for morgonflågten niger. Vördsamt åt den sol som åter Ljus och lif kring ver Iden sprider Hon sin offerånga bjuder.

O hvad balsam! hvilka dofter!

O hvad fröjd som själen känner! Bröstet vidgas, blicken klarnar,

Och med ständigt ny beundran Irrar krinjg den morgonfriska Hulda blomstrande naturen.

Der en nyss ntsprucken blomma Står af daggens perlor smyckad

*) Spansk Lyricns.— titt —

Skiftande i tnsen fargor.

Der den ystta silfverbäcken Rullar.sina klara böljor Krusade af morgonvinden Mellan myrtenkröntå strander.

Längre bort den stolta floden Majestatiakt Öfver fältet Går «iti gång* ded evigt samm*, Lyser som christall i

dagens Sken och brttsar doft högtidligt.

Der deri morka skogen hindrar Blicken och blaitd lätta skyar Som en dimma snart försvinner. Filtets sautmetslena grönska»

Denna blåa Ifigna himmel

Som så skönt kring allt fiig hvälfver,

Dessa ljusets gyllne stråtar ,

Detta ljlifva sorl omkring mig,

Demta milda frqjd som lifvar Allt som andas, rörs och" lefver —.

O hnr allt min själ förtjusar! Lärkan, morgonrodnans härold Sjunger åt den nya dagen Tusen hymner, och i luftens Klara fymd si högt sig svingar Att ej ögat henne hinner.

Bland de hvita, snilla lammenr Herden ner till dalen, vandrar*

Om sin älskarinna sjoager Och åt solens' fctrålar fröjda» Åkermarinen under okot

e

Ater sina oxar spänner Klappar med de starka händerVänligt deras breda pannor, öfrer hyddans tak i morka Hvirflar röken häftigt stiger Och i lätta molngestalter Svafvar opp i blåa lnften.

O hur skon är morgonstunden Ljufva Silvia! hnr mycket Undransvärdt- den har! hur rors-cj. Hvaije hjerta när i oster Bagens Kung sin hjessa hojer! Lemna bädden och till fältet Sotn åt dig till blygsam prydnad Bjuder sina friska blommor,

Gå me3 mig, min herrskarinna, Att gemensamt vi ma fröjdas!På ett Skärp.

(Kfter Walier.. *)

Se Anm gördel, se, aom nyss tå sall och fti Kring Hennes lif sig smog, mitt Diadem skall bil. En Kpng ritt rike gaf, fast aldrig än så stort Om ku fick gora allt hvad detta silke gjort..

Det'var min himmels grans, det var dethägn som al5 Mia skona, radda hind uti sitt lena skot.

Min frojd, min soig, mitt hopp, min kärlek, allt som mij Förtjusar, rorde nyss inom den.kretsen sig,..

E{j vid den kretsen Sr, och dock det blef dess lot Att innesluta allt gudomligt, skont och god t.

Och kan du ge mig allt det skärpet sluter kring Tag gema se’n for mig den hela jordens ring.

*) Född 1605, död 1687.— a*r» —

Till en .skön Flick&

som iekte med en Orm.

(Efter Walter.)

O under ! bor jag mina ögon tre?

Sehag och fasor fredligt såminaii bo!

En Engei* fröjd ur blåa ögat Jer,

Öch, himmel! sen en Furies ann jag ser.

Förundransvärd, ö Chloris, visst dn är _______

När älskarn blygt af dig en gunst begär Du blickar hotande och hviskar nej —

Med-ormar leker du, öch fruktar ej.

Nyckfulla varelse! hvad menar du!

HVem tror du väl dig vågar nalkas nu?

Din keld, din stränga uppsyn var ej neg — Du denna väktarn (fanns ej bittre) tog.

Du trefallt sälla orm, som slingrar dig Kring hennes lena, hvita arm — mot mig Dn är én Kung i sällhet — vore jag En orm som du — åtminstone en dag!

Fornojd du ligger pi din bädd af snö Som oa du ville lefW der oeh do.

Du vill ej ner till groa< skagen gå —

Ack! sälla orm — hvesn undrar väl derpåf

Men, skona Eva! denna bon dock hor!

Ej till en frestare den ormen gor.

Ty vore han af hårda marmorn gjord,

Så värmd, helt visst han sade dig ett ord.

». " 1

-t.Ajas' sista Monolog.

{Efter Sophocles.)

Han t tår dter, mördarn, skarpast utaf alta, Om jag på sådant hade tid att tanka.

En skänk af hjelten Hector, skänk af dfen Jag mest bland alla dödliga har hatat ,

Och den min blick med högsta afsky såg.

Har i fiendtliga, Trojanska, jorden Han fastad star, mot hårda stenen ijyss Jernfrätarn, hvasst, och omsorgsfullt jag har .. Nedstuckit honom, att han mildt och lätt Må gifva mig en- efterlängtad d5d.

Så allt ar väl. Men forst till dig, o Zet)fi!' Jag ber, ty det är billigt,, hjelp mig du,

Jag ber dig ej em lycka, ej om ära.

Sänd någon med det onda bud till Teijkros Att när kring blodigt sväi;d jag stupad ligget,. Han då må komma och begräfva mig,

Att ej förut, af någon ovän sedd,

Ett rof jag blir for foglar och för htondär.

Det ar o Zeus! min enda. bon. Mett.-dlgy O Hennes! ock jag kallar, du som,for .

De bleka skuggor ner till Hades riken, Ledtaga mig tUl önskad to och hvila Da med ett säkert dfch ett hastigt språng,

Kar jag med svärdet ristar opp mitt brost.

De vidtkrrngskridande, ds eviga,

De höga Jungfrurna, som skåda allt Hvad BMBskor lida, och som hamnat aUt,

Jag kallar ock dfe må se, hur jagNu för de tyl Atreiders skuld gir under,

Och grymt en gång de giymma rycka ner Djupt i forderf. Liksom de se mig nu För egna bänder falla, må de ock Af egna ättlingar försåtligt mördas!

Gån, snabba, hämnande Erinnyer,

Och slagten, skonen ej den hda här!

Men du, o Sol!

Som kor din vagn omkring den höga himmel,

Nar du flr se min fosteijord, o håll Med gullbesmidda tömmarna ditt spann,

Och for min gamle far, min arma mor Berätta du min död och mina öden.

Visst skall den arma, när hon detta hör Ge opp ett rop, som vidt kring staden bjuder.

Dock — ej det båtar här att vekljgt klaga,

Hvad jag bor gora, bor jag gora snart O död, o död! se mildt på mig och kom! '

Der nere får jag mera med dig tala.

Men dig, o dagens sköna, klara stråle,

Och dig, du höga sol! jag hälsar nu För sista gången, aldrig, aldrig mer*

O ljus! O läoderliga Salamis,

Mitt dyra hem! o du min faders borg,

Och du, vidtfrejdade Athen, och du Med mig uppväxta slägte, källor, floder,

Och J Trojanska slätter, och J alla,

Som älskat och som fostrat mig, farväl)

Det är det sista Ajas säger er,

Med dem der nere snart jag mer skall tal*

i —V*** W\— — m — Epigrammer

ur Grekiska Anthologien.

1.

Drufv»ns ljufliga saft öck Cyprias gyllene frS^ler Göra till skuggorna? verld vägen behaglig och kort

%

Hur blefrjag till? hvar'från kom jag hit? HvarfÖr?

— for att borigå.

Ingen kupskap jag har, ingen jag hellér kan fl. |ntet Jag förut, pch ett intet jag åter skall bl8Va> "ty ett intft ju är hela de dödligas slägt.

Men Välan! gjut ffadgande vin i den gyllene bägarn! Bacc)|us allena förmår skingra den frätande sorg.

3.

^faken kqm j<*g: hi V PPP, Qch naken går jag dit neder— Detta jag vet och likväl straffar och svettas

jag så?

4.

Y^dHg är färden på lifyets haf, I stormiga nätter Farliga > klippor och grund hota det vaggande

skepp.

J^yckan sitter och styr —: hvarthän vi ofta ej veta, Vrhlande dimmor dch moln skymma den önskade

strand.

Somliga segla yi väl och somliga illa. -— Till sapnna Hamn der nere' ändå komma vi alla till slut.J».

Var ej *å kall och bård och qngg, ikonlotkigp

flicka!

JEj 'du i Hades en gång snokande alskare fir. Cypria fröjdar de Jefvande blott. Söm en morgon

om våren

Lifvet försvinner och -snårt aro vi aska och stoft.

«. 3

lycklig den törstige år när han dricker, och lycklig

en sjöman

Nar från stormande häf blommiga stranden han' ser. Lyckligast år ändå eq karleksgjodande yngling Som i en granskande lund håller sin flicka i famn.

T,

J&igen da spänner 0 Eros!' och rigtar den gyllene

pilen —

Gå till en annan — p$. piig finns ej en flack som

år hel.

8.

Ack! att jag vore en vind, och dn under sommarens hetta

Blottade barmen och ’ glad kände min svalkande

9.

Xck att jag vore en blommande ros riir 1 luftdiä

du vandrar!

Kanske vid inShvit barm dS jag fick Vfoen# ochdo.^Diegtomai sånger bebåda ou död öm DeinopliP-

lus skulle

Sjunga då doge helt visst ugglorna sjelfvä de*vfc^

11.

Damon af en Chirurg blef nederskickad fill Ilades — Så haroppe han slapp gå med sin haltande fdt

12.

Trög Enthychldes var nar han sprang pi Yanttftre*

banan-,

Mången förbi honom kom, mången med kortara ben. Men nar sedan han sprang till det festligt svigténdo

bordet,

"Kunde matt sägamedskäl: vingär Euthychideshal*.

13.

Mycket du pratar, o menska t och snart du ijorden 1 dock ligger

Tig och på döden tank medan du lefvet anm.

14.

Talaren Marcua for till de underjordiska riken, Tänkte hos Pluto också pröfva sin herrliga konst. Dfen då vvarade skuggornas Drott: Jag behofver

dig leke,

Talare har jag förut -r- Cerberns gäller för tre.16.

Nicias skalle en gång till Rhodus segla och derfor Bad han en spåman om råd innan han gaf sig

till sjöss.

Siaren svarade: forst ett nybyggdt skepp du bor taga, Och for det andra, min van, våga dig aldrig i

storm.

Säkert och lyckligt, om detta du gör, till Rhodus

du kommer, Skulle ej händelsevis röfvare taga dig fast.

16.

Stor är Gudarnas makt och många under den verkar, Stortår de höga och högt lyfter de ringare opp. Yfs ej menniska! 4ätt ditt högmod Gndarne straffa, Åfven om floder af guld sorlade fram for din fot. Stormén bryr sig ej om den mjuka, smidiga hyassen, Eken med kronan i skyn drar han rötterna opp.

11.

Plågsamt är det och svart och hemskt att. tänka på

döden, i

Lycklig är den som är död, tanker ej mera derpå. Gråten derföre ej öfVer den som sin lefnad har slutat — Döden är plågornas slut, döden är slutet på allt.